

KARDELEN

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

KARDELEN

Müdür
Paul GEORGES

Türk Müdür Başyardımcısı
Ender ÜSTÜNGEL '83

Genel Yayın Yönetmenleri
Yıldırım BEYAZIT
Aslı Seda TAHİROĞULLARI

Editör
Zeynep Sude DEMİR

Seçici Kurul
Elif İnci DÖNMEZ
Beren AHU
Asya ÇAVDAR
Ali PİNDAR
Bade BAYRAKTAR
Banu ÜNAL
Tuana ŞENBABAĞLU
Defne ŞANDA
Hasan ÖKUYAN
Göktuğu Orkan METE
Buse Sevil HURMA
Zeynep Gülşen GÖNÇ
İrem Janset ERŞAN
Nur ARSLAN
Ayşe Kayra ÖZLEN
Ece DOĞAN
Zeynep TUNBIŞ
Can TARHAN

Grafik Tasarım & İllüstrasyon
İnci Aslı ÖZEL '03

İletişim Adres
Caferağa Mah. Dr. Esat Işık Cd. No: 62, 34710 Kadıköy/İstanbul

Baskı
Şentürk Matbaacılık
senturkmatbaa@gmail.com

Sayı: 46

İki Ayrı Düzlemde Seyreden Liseye Dönüşümüz

Retour au lycée à deux vitesses

Paul GEORGES

İstanbul Saint-Joseph Lisesi Müdürü | Directeur du lycée Saint-Joseph d'Istanbul

6 Eylül Pazartesi günüydü. Liseyi bir fevran ele geçirmişti. Okulun kapalı kaldığı, eğitimin uzaktan yapıldığı bir buçuk yılın ardından lisede yeniden bulduğumuza inanmadığımız, bakışlarımızdan okunuyordu. Maskeler bu gizemli havaya bir katman daha ekliyordu. Avluda, koridorlarda, arkadaşlarınıza kavuştunuz; müstakbel sınıf arkadaşlarınızla tanışana dek birbirinizi incelediniz. Yavaş yavaş, 151 yıldır ayakta duran bu ulu binanın kapısından içeriye girdiniz.

Saat 8.00'de zil çaldıktan sonra sınıflarda bayrak törenimizi tamamladık ve hep beraber, aşılması gereken zorluklar, karşı karşıya kalınan sürprizler, hayal kırıklıkları, tutkuyla yanıp tutuşmalar, başarılar, yorgunluklar, kaygılar, bilgi ve beceriyle buluşmalarla dolu yeni bir yıla atıldık. Belli bir nizama yeniden alışmak gerekti: Sabah daha erken kalkmanız, lisenin üniformasını giymeniz, okulun adeta kalbini oluşturan sosyal ritme kavuşmanız icap etti. Teneffüslerde, uzun süre mahrum bırakıldığınız voleybol, basketbol, masa tenisi, futbol ya da badminton oynamak için spor sahalarımıza akın ettiniz. Uzaktan öğretimin ancak kısmen telafi edebildiği bu uzun yoksunluk döneminin ardından, sizleri tekrar avlularda, koridorlarda, yemekhanelerde görmenin bize nasıl bir mutluluk verdiğini söylemeye gerek yoktur herhâlde. Evet, "İnsan sosyal bir hayvandır." diyen Aristo haklıydı.

C'était un lundi 6 septembre. L'ambiance était fébrile au lycée. Dans les regards de chacun, de chacune, de l'incrédulité à se retrouver au lycée après un an et demi de fermeture du site, après un an et demi d'école en ligne. Les masques ont ajouté une dose de mystère à ce retour. Dans la cour, dans les couloirs, vous avez retrouvé des amis, des amies ; vous avez observé vos futurs et futures camarades de classe en attendant de faire connaissance. Vous êtes rentrés, rentrées, petit à petit dans cette vénérable bâtisse vieille de 151 années.

Et puis, ce fut la sonnerie à 8h, suivie de la cérémonie de salut au drapeau dans les classes et c'était parti pour une nouvelle année avec son lot de défis, de surprises, de déceptions, de coups de cœur, de réussite, de fatigue, de stress, de rencontres avec les savoirs, les savoir-faire. Il fallut retrouver une certaine discipline : se lever plus tôt le matin, porter l'uniforme du lycée, retrouver le rythme social, ce cœur de l'école. Lors des récréations, vous vous êtes rués, ruées, sur les terrains sportifs pour faire du volley, du basket, du ping-pong, du foot, du baby-foot, du badminton, activités dont vous avez longtemps été privés et privées. Inutile de vous dire la joie que nous avons eue de vous retrouver dans les cours de récréation, dans les couloirs, dans les réfectoires après cette longue absence à peine compensée par les sessions en ligne. Oui, Aristote a raison de dire que "l'homme est un animal social".

Her şey normale dönmedi, hatta bundan hayli uzak bir konumdayız. Arada gerçekler değişti. MFINUE konferansı art arda ikinci kez çevrim içi ortamda düzenlendi; hiç olmazsa bu sayede kontenjanını, İngiliz ve Senegalli gençlere kapılarımızı açarak genişletebildik. Keza, IGEM yarışması da çevrim içi gerçekleşti ve sonucunda ilgili kulübün okulda yürüttüğü çalışmalar gümüş madalyaya layık görüldü. Son olarak Bilim Haftası hibrit bir şekilde düzenlendi: Bazı etkinlikler, okulda yapılarak deneyimlemeye ağırlık vermemize olanak tanırken diğer bazı etkinlikler uzaktan yapıldı. Gayet iyi anladınız: Artık zamanımızı yüz yüze ve çevrim içi olmak üzere iki minvalde birden değerlendiriyoruz. Bu, içinde bulunduğumuz dönemin alametifarikası mı? Evet, böyle olduğuna inanıyorum.

Legacy filminin yönetmeni Fransız fotoğrafçı Yann Arthus-Bertrand'la yakın bir tarihte gerçekleşen buluşmamız hafızamda çok yer etti. İzlemenizi önemle tavsiye ettiğim bu belgesel, gezegenimizin geldiği hâl hakkında bize bir ihtar veriyor. Hepimizi, hayatımızdan karbonu söküp atmaya, yani fosil enerji tüketimimizi mümkün olabildiğince azaltmaya davet ediyor. Kanaatimce bu önceliği kurumumuzun yönetim planının merkezine yerleştirmek elzemdir. Bugüne dek enerji tüketimimizi karbondan bağımsız hâle getirmek amacıyla çok sayıda adım attık: LEED (Leadership in Energy and Environmental Design) sertifikalı Fırın Evimiz'in açılışı ve sıfır atık merkezimizin oluşturulması buna müşahade ediyor. Fakat daha da ileri gitmemiz lazım, tüketim ve atık alışkanlıklarımız tabiat anaya hakaret niteliğinde. Kendi enerjimizi üreterek, çevre kirliliğine ve çok yüksek enerji kaynaklarının harcanmasına neden olan ürünleri ve suyu daha az tüketerek, okuldaki beslenme biçimlerimizi yeniden gözden geçirerek, uçak seyahatleri gerektirecek etkinlikleri çevrim içi düzenleyerek daha da ileri gitmeliyiz. Bunlar sadece bazı fikirler. Gelecek yılın başında kurum projemizi tekrar güncellediğimizde bu önceliğin altını çiziceğiz, konu açılmışken bu işi gerçekleştirmek için oluşturulacak komitenin içinde öğrenci katılımını önemseyeceğimi ve beklediğimi de söylemiş olayım.

Şimdilik hepimize; dostluk, barış, kardeşlik, yardımlaşmanın ürünü olan başarı ve elbette kendiniz ve yakınlarınız için sağlık dolu, mutlu bir 2022 yılı dilerim.

Tout n'est pas revenu à la normale, loin s'en faut. La réalité a changé. La conférence du MFINUE s'est faite pour la deuxième fois consécutive en ligne, ce qui nous a permis au moins d'élargir le cercle des lycéennes et lycéens inscrites et inscrits avec l'arrivée de jeunes anglais, anglaises, et sénégalais, sénégalaises. De même, le concours IGEM s'est fait en ligne et a couronné d'une médaille d'argent les travaux sur place de notre club. Enfin, la semaine des Sciences s'est faite de manière hybride, avec à la fois des activités sur place qui nous ont permis de porter l'accent sur l'expérimentation et des activités en ligne. Vous le comprenez bien : notre temps s'organise à présent sur une modalité en présentiel et en ligne. Faut-il y voir un signe des temps? Je le crois.

Je reviens sur une rencontre qui a eu lieu en ligne avec le reporter français Yann Arthus-Bertrand, réalisateur du film documentaire Legacy. Ce documentaire, que je vous invite fortement à regarder, nous lance un signal d'alerte sur l'état de notre planète. Il nous enjoint à décarboner toutes et tous notre vie à notre niveau, c'est-à-dire à réduire notre consommation en énergies fossiles. Il me semble vital de mettre désormais cette priorité au cœur du pilotage de l'établissement. Jusqu'à présent, de nombreuses initiatives ont été menées pour décarboner l'énergie : l'inauguration de la maison du Four, maison verte certifiée LEED (Leadership in Energy and Environmental Design), et la mise en place du centre zéro déchets cette année en témoignent. Mais il faut aller bien plus loin et la manière que nous avons de consommer et de jeter est indigne de notre mère nature. Aller plus loin en produisant notre propre énergie, en consommant moins de produits polluants ou énergivores, en consommant moins d'eau, en revoyant notre alimentation à l'école, en remplaçant des voyages en avion par des sessions en ligne. Ce sont des pistes. Je soumettrai cette priorité lors de l'écriture du prochain projet d'établissement à compter de la rentrée prochaine et je compte sur la représentation des élèves dans le comité qui sera constitué.

Pour l'heure, je vous souhaite à tous et à toutes une heureuse année 2022 sous le signe de la santé pour vous et vos proches et bien sûr de la découverte, de l'amitié, de la paix et de la fraternité et enfin de la réussite qui est le fruit des autres.

Gurur Kaynaklarım...

Ender ÜSTÜNGEL '83

İstanbul Saint-Joseph Lisesi Türk Müdür Başyardımcısı

Deniz Beker '2007

Deniz, öğrenciliği sırasında okulun internet kulübünde yer aldı. 2007 yılında Saint-Joseph'ten mezun oldu ve daha sonra FMV Işık Üniversitesi Elektronik Mühendisliği'ni bitirdi. Sonrasında Yeditepe Üniversitesi'nde aynı alanda "Üç boyutlu görüntü işleme" üzerine yüksek lisans yaptı.

Japonya'dan aldığı kabul ile Bilgisayarlı Görü (Computer Vision), Yapay Zeka, Derin Makine Öğrenmesi (Deep Learning) alanlarında çalışmaya başladı.

Burada ilk projelerinden biri, Japon havaalanlarında hızlı gümrük ve vize kontrolü sağlayan yüz tanımlama tabanlı sistemleri geliştirmek oldu. Bu çalışması ile Japon devletinin düzenlediği yarışmada, alanındaki en iyi 5 üründen birisini geliştirmeyi başardı.

Daha sonra kariyerine Biyomedikal Görüntü İşleme alanında devam etti. Geliştirdiği yapay zeka yazılımları ile kalp/damar hastalıklarının tomografi üzerinden teşhisini 15 dakikadan saniyeler seviyesine indirdi. Bu sayede bir uzman doktorun teşhisle kaybedeceği zamanı araştırmaya ayırabilmesini sağladı.

Japonya'daki son çalıştığı şirket Preferred Networks'te otonom araç yapay zekası geliştiren ekipte yer aldı. Daha sonrasında 3D Bilgisayarlı Görü üzerine bir araştırma takımı kurarak "Otonom sürüş için türevlenebilir renderlama" üzerine araştırmaları yönetti. Bu çalışmalardan elde ettiği bilgiyi biyomedikal alanına aktararak radyologların yıllarca fark etmekte zorlandığı bir tür beyin tümörünün tomografi verisinden otonom tespitini sağladı. Yazarı olduğu bazı makaleler dünyanın en iyi konferanslarında yayınlanmakla beraber Standford, MIT ve birkaç üniversitede daha zorunlu ders içeriği olarak okutulmaya başlandı.

2021 yılı itibarıyla İngiltere'de kurulduğu günden bugüne çok hızlı büyüyen ve derin makine öğrenmesine özel çipler tasarlayan Graphcore şirketinde Mühendislik Program Müdürü olarak çalışıyor.

Ne dersiniz? Gurur duymakta haksız mıyım?

Sarı Duvarlar Les murs jaunes

 Zeynep Sude DEMİR

O görkemli, bir o kadar da korkutucu giriş kapısından giriyorum. Bir yandan bahçedeki çiçeklerin güzelliğiyle büyülenirken öbür yandan tabelaları takip ederek sınıf arkadaşlarımı bulmaya çalışıyorum. Tüm bunlar yaşanırken aklımda tek bir soru: Bu bina neden sarı renkte? Acaba sarının Fransız kültüründe sembolize ettiği bir anlamı mı var? Yoksa sarı renk odaklanmayı ve çalışmayı mı güçlendiriyor? Belki de bu binayı inşa edenlerden biri özgüvenle ortaya atılıp "Hadi duvarlarını sarı renk yapalım!" demiştir, sadece öylesine. Gerçi son hipotezimin yetersiz olduğunu sonradan anlıyorum, her şeyin anlamı ve kuralı olan bu okulda duvarların rastgele sarıya boyanmış olduğunu düşünmek oldukça komik. Tüm bunları düşünürken sınıf arkadaşlarımın yanına ulaşıyorum ve düşüncelerimden uyanıp bugünün hikâyemin yeni bölümünün ilk sayfası ve bu insanların da hikâyemin yeni karakterleri olduğunun farkına varıyorum. İşte böylece benim Saint Joseph maceram başlıyor.

Ne yalan söyleyeyim, ilk aylar oldukça zor geçiyor, ilk haftalar daha da zor. "Çocuksu alışkanlıklarınızdan vazgeçmeniz gerekecek." Bu cümle hâlâ kafamda yankılanıyor. Fransızcayla tanışıyorum, projeler günü gününe teslim edilmeli, beğenilmeyen ödevler tekrar yapılmalı, quizden düşük alınırsa bütün quiz tekrar baştan sona yazılmalı. Her laboratuvar dersine giderken kendi kendime tembihliyorum: "Gruptan ayrılma, ayrılırsan okulda kaybolursun. Eğer kaybolursan unutmaya okul H harfi şeklinde."

Zaman farkına varamayacağım kadar hızlı akıyor. Yeni arkadaşlar ediniyorum, farklı insanlarla tanışıyorum. Yavaş yavaş hocalarımı, prensiplerini daha iyi tanıyorum.

J'entre par cette porte d'entrée majestueuse mais effrayante. Alors que je suis fascinée par la beauté des fleurs du jardin, j'essaye de retrouver mes camarades de classe en suivant les panneaux. Pendant que tout cela se passe, il n'y a qu'une seule question dans mon esprit : pourquoi ce bâtiment est-il jaune ? Je me demande si le jaune a une signification symbolique dans la culture française ? Ou le jaune renforce-t-il la concentration et le travail ? Peut-être que l'un des constructeurs de ce bâtiment s'est avancé avec assurance et a tout simplement dit : « Faisons jaunir les murs ! ». Bien que je me rende compte plus tard que ma dernière hypothèse était insuffisante, il est assez amusant de penser que les murs sont peints en jaune par hasard dans cette école où tout a un sens et une règle. En réfléchissant à tout cela, je retrouve mes camarades de classe et me réveille de mes pensées et réalise qu'aujourd'hui, c'est la première page d'un nouveau chapitre de mon existence et que ces personnes à mes côtés sont les nouveaux personnages de mon histoire. Et c'est ainsi que commence mon aventure à Saint Joseph.

Pour être honnête, il est vrai que les premiers mois sont assez difficiles, mais les premières semaines le sont encore plus. "Vous devrez abandonner vos habitudes d'enfant." Cette phrase résonne encore dans ma tête. Je commence à apprendre le français, j'apprends aussi que les devoirs doivent se faire quotidiennement, que les devoirs insuffisants doivent être refaits, et si la note de quiz est basse, tout le quiz doit être écrit du début jusqu'à la fin. En allant à chaque cours en laboratoire, la même consigne me revient à l'esprit : « Ne quitte pas le groupe, si tu pars, tu vas te perdre dans l'école. Si vous vous perdez, rappelez-vous que l'école a la forme de la lettre H. »

Le temps passe si vite que je ne le remarque pas. Je me fais de nouveaux amis, rencontre des gens différents. Petit à petit, j'ai appris à mieux connaître mes professeurs et leurs principes.

Okul disiplinine alışıyorum, hatta gitgide sevmeye başlıyorum. Öğrendiğim her şey bir yana, en basitinden, çalışmayı öğreniyorum bu okulda. Masanın başına oturup saatlerce çalışmayı. Çalışan başarıyor, çalışmayansa afalliyor. Bir gün okuldan eve dönüyorum, servisteyim. Radyoda yabancı dilde bir şarkı çalıyor. Kulak veriyorum, evet evet öylesine bir dil değil Fransızca bir şarkı bu. Fransızca olduğunu anladıktan sonra daha dikkatli dinlemeye başlıyorum, kelimeleri teker teker analiz ediyorum ve evet, belki inanması zor ama cümleleri seçebiliyor ve Türkçe karşılığını anlayabiliyorum. Muhteşem bir tatmin hissi ruhumu sarmalıyor. İşte verdiğim emeklerin karşılığını bulduğum ilk an, beni her zamankinden daha çok çalışmaya daha çok öğrenmeye itekliyor.

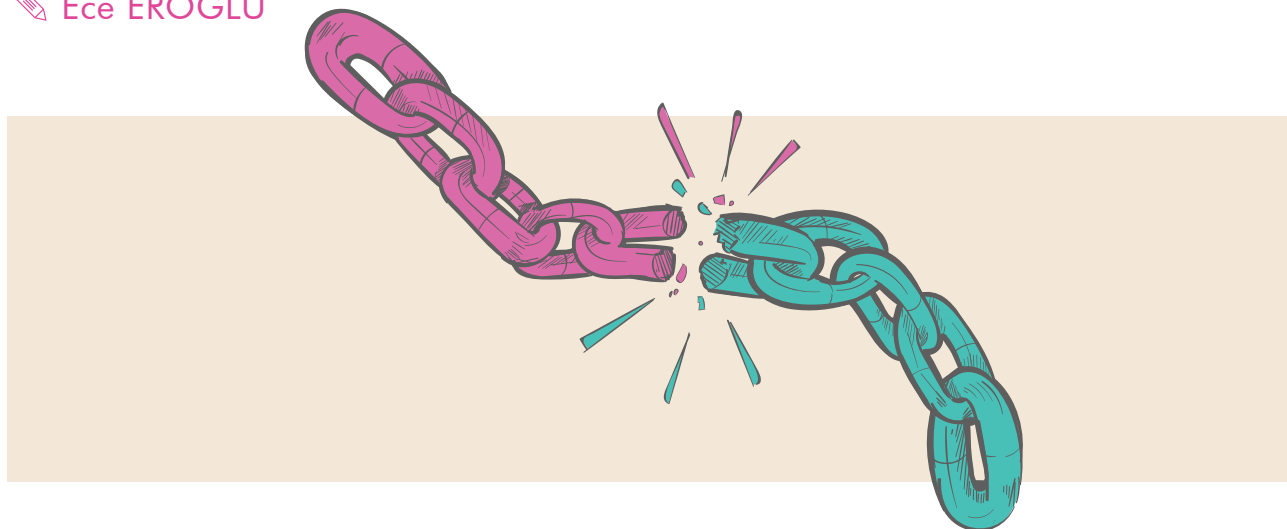
Yıllar akıp gidiyor, cesaretimi toplayıp koridorlarında dolaştığım her bir gün yeni şeyler keşfediyorum bu okulda. Eski resimlere, onur tablolarına, farklı laboratuvarlara rastlıyorum. Zaman geçtikçe okulun tarihi ile ilgili yeni şeyler öğreniyorum, öğrendikçe daha da ait hissediyorum, daha da gurur duyuyorum. Belki bu süreç içerisinde farkına varamasam da okulun sevimli kedilerinden tutun arkadaşlarıma, öğretmenlerime kadar kocaman bir aile ediniyorum Saint Joseph'te. Her şeyden önce insan olmayı öğreniyorum, hayata hazırlanıyorum. Bu okulda geçirdiğim beş yıl boyunca sayısız soruma cevap bulmayı başarıyorum. Ama maalesef hâlâ cevabını bilmediğim bir sorum var: "Bu duvarlar neden sarı?"

Je m'habitue à la discipline scolaire et je commence à y prendre plaisir et cela de plus en plus. En dehors de tout ce que j'ai appris, j'apprends simplement à travailler dans cette école. Assis au bureau et travaillant pendant des heures. Celui qui travaille réussit, celui qui ne travaille pas est dépassé. Un jour, je rentre de l'école, je suis dans le bus. Une chanson en langue étrangère passe à la radio. J'écoute, oui oui, ce n'est pas qu'une langue, c'est une chanson française. Après avoir réalisé que c'est du français, je commence à écouter plus attentivement, à analyser les mots un par un, et oui, c'est peut-être difficile à croire, mais je peux choisir les phrases et comprendre l'équivalent en turc. Un merveilleux sentiment de satisfaction enveloppe mon âme. Le premier moment où je trouve les fruits de mon travail et cela me pousse à travailler plus que jamais et à en apprendre davantage.

Les années passent, je découvre chaque jour de nouvelles choses en prenant mon courage à deux mains et me promène dans les couloirs de cette école sans peur. Je tombe sur de vieilles peintures, des plaques d'honneur, différents labos. Au fil du temps, j'apprends de nouvelles choses sur l'histoire de l'école, plus j'apprends, plus je me sens appartenir à ce lieu et j'en suis fier. Bien que je ne m'en rende peut-être pas compte directement, je me sens dorénavant appartenir à la grande famille Saint-Joseph, aux côtés des chats mignons, de mes amis et de mes professeurs. Tout d'abord, j'apprends à être un être humain et me prépare à la vie. Durant les cinq années que j'ai passées dans cette école, j'arrive à trouver des réponses à mes nombreuses questions. Mais malheureusement j'ai encore une question dont je ne connais pas la réponse : "Pourquoi ces murs sont-ils jaunes ?"

L'esclavage: un phénomène aussi actuel

 Ece EROĞLU

À travers les siècles, des milliers de personnes ont été conduites de force vers différents continents; elles ont été exploitées par leurs maîtres, échangées contre des marchandises telles que le café, le sucre, etc. Puis elles ont dû travailler dans des conditions pénibles, afin de fabriquer des matières premières dans des plantations.

Aristote définit ces gens misérables comme « des outils animés », alors que de nos jours, on les appelle « des esclaves ». Aujourd'hui, parmi la société, il y a plein de personnes qui pensent que ce problème néfaste est abrogé étant donné l'apparition de la loi dont le titre est « l'abolition de l'esclavage » et qui est déclarée le 27 avril 1848. Hélas, ce n'est pas du tout le cas !

Même à notre époque, au XXIe siècle où tout est « modernisé », « protégé par des lois », l'esclavage sévit encore. Maintenant, on ne parle plus de commerce triangulaire ou de traite négrière, mais d'autres types d'esclavage.

Par exemple, on asservit les enfants pour qu'ils produisent des vêtements ou d'autres produits (comme le tabac).

C'est une situation déprimante dont on est témoin, notamment dans des pays plus pauvres comme le Malawi ; les enfants n'ont d'autre chance que d'être exploités. Cela implique des maladies dangereuses chez les jeunes. Pour donner un exemple, des enfants sont contaminés par la maladie du tabac vert puisqu'ils récoltent du tabac.

Parlons également de l'esclavage existant à l'intérieur des maisons ! Dans ce cadre, on peut faire référence au système de kafala, qui constitue un type d'esclavage domestique dans lequel on confisque les portables et les passeports des « serviteurs » qui travaillent pour nous. Il existe même des gens qui séquestrent leurs employés dans une chambre dans le seul but de les faire souffrir. Quelle horreur !

Au regard de ces deux exemples, on peut clairement dire que l'esclavage continue à faire du mal à ses victimes. Le fait qu'il soit pratiqué derrière les portes ou bien dans des endroits clandestins ne change pas la gravité de ce phénomène.

Un regard philosophique sur le corps

 Ali Riza SASANI

Combien de ce qui se passe dans le monde pouvons-nous comprendre ? De la pluie à la naissance d'un être vivant. Il y a beaucoup de choses que nous ne comprenons pas, nous avons appris autant que l'humanité. C'est une route incroyablement longue que nous voulons vraiment explorer. On découvre par la découverte, ce qui compte c'est ce que l'on comprend. Un exemple de ceci peut être donné par moi. Hippocrate, qui soutient que l'air circule dans les veines et est considéré comme le père de la médecine, Herophilos, qui peut définir le pouls pour la première fois, Galien, qui prétend que le sang se forme dans le foie et se mélange à l'air, Ibn- i Sina, qui a d'abord décrit le caillot et l'effondrement, Il a toujours voulu comprendre le corps dans lequel nous vivons, peut-être la cage.

Ce corps, qui rend beaucoup de choses possibles mais aussi qui nous gêne, a attiré l'attention des Égyptiens et des Grecs de l'Antiquité avant Jésus-Christ. Il n'y a pas d'autre moyen de le comprendre : expérimentations sur les animaux, études sur les cadavres, et même observations sur les corps vivants... La méthode des expérimentations sur le corps humain et les débats qu'elle suscite ne changent jamais. Il est toujours essayé d'être en conformité avec l'éthique. Au regard des études qui y sont menées, le corps humain rappelle en permanence à l'homme moderne, qui sont des êtres intelligents, d'où il vient. Non seulement cela, une personne sage se souvient des réalités de ce monde et de ses ancêtres chaque fois qu'elle ressent une douleur ou une douleur. À ce titre, il agit comme un rappel constant en nous rappelant notre point de départ et les caractéristiques du monde vivant.

Chacun de nos organes a été un phénomène que nous, les humains, n'avons pas été en mesure de résoudre sur de longues distances. Le cœur vient en premier. On pensait à l'origine que le sang était créé dans le cœur. C'est Erasistratos qui le premier a décrit en détail le cœur et le système circulatoire. Il a pu comprendre les positions des veines et des artères, ce qui a provoqué l'expansion du cerveau vasculaire du cœur.

Cependant, il pensait que le cœur était rempli d'air. Plus tard, au Moyen Âge, le cœur était considéré comme le centre de l'âme. Le regard sur le corps et les organes, l'humanité et les développements scientifiques se sont considérablement renouvelés. Peu importe le temps qui passe, l'humanité a de nombreuses leçons à tirer de ses organes, auxquels elle doit tant.

Si nous revoyons le cœur, le cœur est l'un de nos organes les plus dominants en raison de sa nécessité et de son importance. En plus d'agir comme une pompe, le fait qu'il ne s'arrête même pas un instant nous surprend l'humanité. Cette fonctionnalité nous apprend beaucoup de choses, elle nous rappelle qu'il faut abandonner et être déterminé, surtout dans nos moments les plus troublés et les plus désespérés. Cette machine, qui ne s'arrête pas un instant, se bat jusqu'au dernier moment pour le corps dans lequel elle se trouve. Par conséquent, notre cœur nous dit qu'il ne sert à rien d'abandonner.

Chaque partie de nous a un message et une signification pour nous. Le comprendre est le devoir de l'humanité intelligente et relativement développée, c'est-à-dire de nous. N'oublions pas qu'il y a de nombreuses leçons que nous pouvons tirer des maladies qui frappent les êtres vivants. Les virus ou les bactéries qui peuvent nous causer des ennuis sont des exemples de la lutte pour survivre. La vie a d'abord été trouvée dans ce monde sous la forme de procaryotes, c'est-à-dire de cellules primitives. Bien que des millions d'années se soient écoulées, il reste toujours dans ce monde. C'est le meilleur exemple de persévérance et de détermination.

Les phénomènes qui se développent dans et autour du corps humain contiennent toujours des leçons pour nous qui sommes rationnels. L'exemple le plus évident en est le cœur, de loin la partie la plus indispensable et la plus significative de nos vies. Il ne faut pas oublier que le corps humain est magnifique pour ceux qui le comprennent et agissent en conformité.

Histoire

“Je ne sais pas ce qu’il y a dans mon journal”

✍ Emir ALTINOK, Yiğit AKSEL, Demir ACAR, Arda BERKTAŞ, Mehmet Arda KIRTAŞ

Photographie - déclencheur

*Une femme triste dont le frère va revenir de la guerre le lendemain, et qui fait les mêmes choses chaque jour.
Un frère qui en réalité n'est pas mort, une aide psychologique et un mystérieux journal...*

Elle regardait par la fenêtre en attendant de voir son frère, Loïc. Cela faisait deux ans qu'il était parti à la guerre... Il devait y retourner le lendemain. Elle tenait dans sa main les lettres qu'il lui avait envoyées. Elle savait qu'il était presque impossible pour lui de revenir un jour, mais elle ne perdait pas la foi dans le fait qu'il était toujours vivant.

La veille, tout avait été annulé. La femme se réveilla, regarda par la fenêtre mais son frère n'était pas à l'extérieur. Elle se dit qu'il reviendrait ce jour-là en allant à la cuisine. Elle prépara le petit-déjeuner pour deux. Il pouvait arriver dans quelques secondes! Elle commença à l'attendre devant la porte en tenant un bouquet de fleurs fanées, et ce jusqu'à minuit. Puis, elle alla enfin se coucher. Le jour suivant, elle se réveilla et regarda par la fenêtre, son frère n'était toujours pas dehors. Elle se dit qu'il reviendrait sans doute ce jour-là.

Loïc commença à pleurer en tenant la photo: cela faisait trois ans qu'il était retourné de la guerre. Il regarda ses mains pleines de cicatrices auxquelles il manquait un doigt. Il se souvenait de ce qui s'était passé. Après la guerre, il était revenu chez lui. Les fleurs dans le jardin étaient fanées. Il était entré chez lui avec une grande curiosité.

“Pourquoi sa sœur ne s'occupait-elle pas des fleurs ?” pensa-t-il. Il sentit une mauvaise odeur. Le radio était allumée diffusant la chanson, Lemon tree. La préférée de sa sœur... Il se souvenait de son enfance, des jeux auxquels ils jouaient. À ce moment-là, il la vit; il courut à la porte. Juste à côté, il y avait une lettre qu'il saisit avec impatience.

La lettre disait:

Bonjour M. Alard,

Je m'appelle Claire DeCourton, je suis votre voisine. J'ai besoin de vous dire quelque chose sur votre sœur : elle fait des choses bizarres. Elle fait les mêmes choses chaque jour, elle se réveille et attend quelqu'un devant la porte pendant des heures. Elle n'est pas sortie de sa maison depuis des mois. Je pense qu'elle a besoin d'aide. Je sais que vous êtes à la guerre mais votre sœur ne va pas bien.

*Sincèrement
Claire DeCourton.*

"Des choses bizarres", se dit-il. Elle faisait les mêmes choses chaque jour, mais pourquoi ? Quelque chose devait se passer. Faire les mêmes choses chaque jour, c'était ce qu'une personne folle faisait ! Il alla dans sa chambre, se souvenant de quelque chose à propos d'un journal. Il fouilla la pièce jusqu'à ce qu'il trouve un cahier à couverture noire. Il l'ouvrit lentement et regarda l'étiquette où devait être inscrit un nom, mais la case était vide. Il prit un stylo et essaya de se souvenir du nom de sa sœur, mais sa tête commença à lui faire mal. Il laissa tomber le stylo et se mit à lire ce qui était écrit dans le journal. Après deux heures de maux de tête et de lecture, il pensa avoir enfin tout compris.

La dernière page disait :

"Aujourd'hui, j'ai relu mon journal et j'ai réalisé que je faisais les mêmes choses chaque jour. Chaque jour, je pense que mon frère va revenir. Mais non, il ne reviendra jamais. Il est mort. Oui, il est mort ! Sinon, il devait être déjà de retour. Probablement dans quelques jours, je recevrai un télégramme annonçant sa mort. Je ne peux pas le supporter. Je n'ai plus de raison de vivre..."

"J'ai compris" a dit le psychologue, est-ce que c'est sa photo ? Loïc hocha la tête. Vous vous souvenez de sa mort ?

- Oui, je m'en souviens je viens de vous la raconter.
- Non, de sa vraie mort... vous savez que vous l'avez tuée, n'est-ce pas ? C'était un accident, vous étiez petit, certes...
- Sa vraie mort ? Elle s'est suicidée. Elle l'a écrit dans son journal
- Non, Monsieur Loïc. Elle est morte dans un accident. Vous l'avez poussée et elle est tombée.
- Non! cria Loïc avec colère. Elle s'est suicidée, je peux vous montrer son journal.

Il courut dans sa chambre, prit le journal et revint. Il l'ouvrit et commença à lire: "...Je n'ai plus de raisons de vivre...". "Regardez !" cria-t-il, elle s'est suicidée ! Le psychologue le regarda avec tristesse.

- Monsieur, c'est vous qui avez écrit, tout ça. Vous avez fait comme si c'était son texte. Vous ne vous en souvenez sans doute pas. On en a déjà discuté. Vous pensez qu'elle s'est suicidée, mais elle est morte dans un accident. Vous avez créé un monde où vous avez pris sa place, vous êtes devenue votre sœur et vous attendez votre frère qui est à la guerre. C'est votre imagination ! Votre cerveau vous joue des tours."

Loïc regarda la couverture du journal. Il écrivit dans la case vide son nom: "Loïc". Le psychologue dit: "Calmez-vous ! Maintenant il faut que vous retourniez dans votre chambre." Loïc jeta le journal. "C'est pas vrai ! Ce n'est pas moi qui l'ai écrit. Je ne suis pas fou. J'ai pas tué ma sœur " cria-t-il avec fureur, en retournant, contraint, dans sa chambre.

Histoire

La fuite de Jean

 Ada KARAYİĞİT, Pelin TOZA, Gülse ÖZDEMİR

C'était une nuit froide, le vent soufflait doucement. La mouillure de la pluie était encore sur les trottoirs. Il n'y avait personne, aucun bruit. Jean était finalement arrivé à s'échapper de l'enfer où il demeurait condamné depuis dix longues années. Il courait sans regarder derrière lui, il était presque hors d'haleine. La veste déchirée qu'il portait ne pouvait plus le protéger du froid inhabituel pour lui. Il faisait tellement chaud en enfer, où toutes les âmes damnées brûlaient pour l'éternité, qu'il n'avait jamais eu besoin de veste.

Ses jambes n'étaient plus capables de le porter. Ses cheveux noirs et raides tombaient devant son visage. Sa peau était presque blanche sous le clair de lune et il était si maigre qu'il avait l'air vraiment malade. Pourtant, il était juste épuisé. Ses yeux noirs regardaient constamment autour de lui comme s'il avait été pourchassé toute sa vie. Il avait toujours été paranoïaque mais cette fois-ci quelque chose était différent. Il avait l'impression de courir vers la liberté et de mourir en même temps...

« Mais pourquoi est-ce que j'ai fait ça ? Est-ce que je mérite vraiment le droit d'être libre ? Cela valait-il la peine de traverser tous ces obstacles ? » Je me suis énervé contre moi-même. Ce n'était pas le moment de réfléchir, il était nécessaire que j'échappe aux démons portant des tridents. C'était comme si je pouvais sentir encore sur ma peau la chaleur de l'enfer dont je m'étais enfui. J'étais dans un état ambigu. Mais je ne pouvais pas mourir encore une fois, si ? J'étais déjà mort donc j'avais désormais le droit d'être libre et heureux sans être puni par des démons aux visages rouges ! J'ai repris ma motivation et j'ai commencé à courir plus vite qu'avant, comme un guépard, pour ma liberté.

Les pas de dizaines de démons qui courent, pourchassant un seul mortel pour qu'il ne s'enfuit pas de l'enfer éternel, avec l'intention de le tuer encore une fois, sont un son trop tragique pour être oublié.

Jean continuait encore de courir comme s'il avait un espoir particulier, insensé et assez pitoyable, qui lui faisait croire qu'il avait une probabilité d'en sortir vivant.

L'un des démons a entendu un son venant d'en haut : « L'homme s'est trop éloigné alors tirez sur lui si vous en avez l'opportunité. » « Mais pourquoi suivrais-je les ordres cruels qui viennent de cette voix rauque ? » s'est-il demandé. « Honnêtement, je ne sais même pas quelles choses ignobles cet homme a fait pour mériter d'être condamné à cet enfer. Deux jours seulement avant sa grande fuite, je pouvais entendre ses cris de douleur dans la nuit, peut-être qu'il avait ses propres démons qui le tourmentaient. Si seulement c'était un système de rachats, où ces malheureux qui ont fait un nombre incroyable d'erreurs pouvaient s'améliorer... »

Jean était accablé, il courait presque depuis une heure. Il s'est dirigé vers un arbre pour s'appuyer contre lui. Il fallait qu'il s'arrête et qu'il respire un peu. Adossé à l'arbre, il a fouillé ses poches pour trouver quelque chose à manger mais la seule chose qu'il a pu trouver était un crayon. C'était le crayon grâce auquel il avait pu garder sa santé mentale pendant ses longues années en enfer. Les démons venaient tous les jours pour le torturer immensément, ils aimaient jouer avec son esprit en lui montrant des hallucinations dans lesquelles il voyait la mort cruelle de sa famille. Ils s'attendaient à ce qu'il perde conscience, pourtant il avait une arme secrète dans les mains, un crayon. Il aimait écrire depuis qu'il se connaissait, c'était sa façon de se motiver donc quand il eu la chance de pouvoir voler quelque chose aux démons, il a choisi un crayon. Avec ce crayon, sa volonté de vivre avait été restaurée. Il écrivait sur sa tristesse et ses regrets dans la vie, mais plus important encore, il rédigeait ses précieux souvenirs avec sa famille pour se rappeler qu'il y avait des moments où il avait été heureux et vivant malgré l'enfer sombre et horrible qui était désormais son quotidien.

Jean a entendu une voix près de lui. Soudain, une silhouette noire portant une arme dans les mains est apparue. C'était l'un des démons. Celui-ci était obligé d'abattre Jean, mais il avait encore des hésitations. Il ne trouvait pas juste de tuer quelqu'un, quel que soit son crime. Il a crié à Jean : « Si tu te rends sans condition je te défendrai pour qu'on annule l'ordre de te punir. » Comment pouvait-il penser que Jean abandonnerait sa liberté ? Jean a refusé. Il s'est mis à courir lorsque les bruits de ses pas ont été interrompus par des coups de feu. C'était le bruit de la justice. L'homme gisait ensanglanté sur le sol mouillé. « C'était le sort qu'il méritait, n'est-ce pas ? » se demandait le démon.

Il essayait d'entendre son cœur battre pour vérifier qu'il était mort quand soudain il a ressenti une douleur vive au cou. Jean l'avait poignardé avec son crayon. Les deux ennemis, maintenant allongés l'un à côté d'autre par terre, étaient couverts de sang. Le soleil s'est enfin levé. On voyait un homme portant une combinaison orange, de celles qu'on voyait dans les prisons, et un policier. Leurs corps étaient éclairés par les rayons du soleil. La poursuite policière était enfin terminée, le prisonnier avait été tué par un policier courageux qui avait également perdu sa vie cette nuit-là.

Histoire

Une Ballerine

 Can KOÇTÜRK, Kuzey AKKAY, Tara TAŞÖREN

C'était une ballerine connue. Cette année-là, il y avait un grand récital de ballet et Marie avait obtenu le rôle de danseuse principale. Elle allait être la Prima Donna, mais malheureusement elle avait eu un accident: elle s'était cassée le genou, précisément le jour du récital auquel elle ne pouvait pas participer. Elle était terriblement triste parce qu'elle se préparait pour ce ballet depuis bientôt trois ans. Elle s'était malgré tout habillée pour assister à la représentation, était allée près de la fenêtre et avait vu que la voiture venue la chercher était arrivée.

La veille, tout avait été annulé. Elle avait eu son accident voici 4 mois. Elle commençait à guérir et à s'entraîner, c'est pourquoi elle était heureuse. Mais un jour, elle était tombée encore une fois pendant l'entraînement. « Je dois continuer à travailler et aller au récital », avait-elle pensé. Elle s'était levée et avait essayé de continuer mais tout à coup elle s'était évanouie à cause de la douleur. Elle était allée voir le médecin et il était clair qu'elle n'allait pas pouvoir jouer dans le récital. Elle avait été extrêmement déçue, la fin d'un rêve. "Comment ai-je pu laissé ça arriver?" s'était-elle demandé en se mettant à pleurer.

Sa mère lui a rendu visite.

« Pourquoi t'es-tu habillée comme ça? lui a-t-elle demandé.

- On va aller au récital, voilà pourquoi maman, a répondu Marie dans la confusion

- Quel récital, ma fille? On va surtout aller chez Madame Christopff ton docteur, tu ne te souviens pas?

- Ahahahahahah quelle blague maman!

- Marie, je n'ai sans doute pas tout compris, mais tu es belle et charmante. Va à côté de la fenêtre, je vais prendre une photo de toi.

La photo était à présent dans sa main maternelle. Ses doigts étaient longs, ses ongles courts, la peau ridée dont on pouvait voir ses veines. Elle avait pris sa fille en photo, et elles étaient allées au garage, puis étaient montées dans la voiture.

Elles étaient allées chez madame Christopff. Marie qui s'ennuyait un peu, avait ouvert la radio et la chanson « schizophrenia » s'était mise à résonner dans l'habitable.

Une fois à la clinique, elles étaient allées au bureau de Madame Christopff. Elles avaient commencé à parler.

"Tu sais pourquoi on utilise des verres verts en plastique qui ne sont pas fragiles et qui sont flexibles dans cette clinique, Marie? avait demandé Mme Christoff.

- Oui, parce qu' un jour, un de mes amis a volé des verres et vous avez pris des précautions contre ça.

- Non Marie, la véritable raison est qu'ils peuvent casser les verres en glace,

c'est donc pour ne pas blesser soi-même »

Marie n'avait pas admis ce que Madame Christopff avait dit mais elles avaient continué à parler.

Marie, dans un accès de mélancolie, avait pris le verre en plastique vert et avait mis l'eau dedans, essayant de se suicider avec les médicaments qu'elle avait déjà trouvés dans l'hôpital. Madame Christopff l'en avait empêché et Marie avait été admise en service psychiatrique à cause de sa schizophrénie. Elle avait parlé avec sa mère une seule fois, et lui avait affirmé que tout ce qu' elle avait dit était vrai, mais simplement, que les autres ne pouvaient pas le voir.

"Tout ce que tu as vu était un rêve" lui avait alors répondu calmement sa mère, de la tendresse et de la tristesse dans les yeux.

Merdiven Altı

 Nisan Bal ATALAY

— Duydun mu beni?! Dün de elin boş döndün, bir daha olursa yanımıza almayız ona göre...

— Ama...

— Kardeşini de almayız seni de.

Ali'nin minik elini kavrayıp yokuş aşağı yürümeye başladım. Bugün ne yaparsam yapayım mutlaka birkaç lira almalıyım. Ali bu soğuğu daha çok kaldıramazdı, zaten öksürmeye de başlamıştı. Doktora götürebilmeyi bırak, ayakkabısını bile zor alırken hasta olmasını göze alamazdım. Çıkan rüzgârla beraber her hücrem titredi. Kasım ayıydı, gittikçe kötüleşen hava yakında karı da getirecekti, biliyordum. O zaman ne yapacağımız, şu anda düşünebileceğim bir problem değildi. Şu anki hedefim bugünü atlatabilmektir, hatta bu haftayı. Açlıktan ve susuzluktan her an düşecek gibi olsam da önemli olan Ali'ydi. Ben dayanırdım, gerekirse bir hafta boyunca hiçbir şey yemezdim. Ama Ali dayanamazdı, belki iki bilemedin üç gün...

Sahil boyunca uzanan rengârenk ışıklara bakınca içimi bir sıcaklık kapladı. Bir anlıktı, sonra esen rüzgâr ise beni düşürecek kadar güçlüydü. İkimiz de son aylarda o kadar zayıflamıştık ki ancak kenardaki taşlara tutuna tutuna yürüyebiliyorduk. Bir yıl önce bana tam olan soluk gül rengi elbisem, şu anda omuzlarımdan düşmek üzereydi. Ayrıca kol kısımları yırtılmış ve lekelenmişti. Martıların sesiyle durdum, denizi izledim. Hayran oldum, tebessüm ettim. İşte bana ait olan sayılı birkaç şey: deniz ve bu manzara. Kimse elimden alamazdı.

— Abla, çok soğuk.

Gözümü kapatıp sadece birkaç saniyelikliğine olsa da denizden yayılan yosun kokusunu, dalgaların huzurlu sesini ve saçlarımdan uçuşmasının hissettim. Sonra gözlerimi açtım. Geri döndüm, dertlerimize geri döndüm.

Ali'yi kucağıma alıp ilk gördüğüm restoranın arka kapısından girdim. Masalardan kahkaha sesleri geliyordu: tatlı sohbetler, bardakların tokuşma sesleri, hafif tebessümler, sarhoşların bağırmaları... Garsonlara baktım, hiçbiri bu tarafla ilgilenmiyorken ilk masaya yöneldim. Elimde can havliyle tuttuğum birkaç peçeteyi gösterip sordum:

— İyi akşamlar, peçete ister misiniz?

Dudaklarında koyu kırmızı bir ruj olan ve saçlarını tepeden topuz yapmış olan kadın bana döndü. Önce bana baktı, sonra da kardeşime. En sonunda yüzünü buruşturdu.

— İstemez.

Karşısında oturan adama bakma gereği bile duymadım. Böyle tipleri iyi bilirdim. Bu yüz ifadesini iyi bilirdim. Küçümseme, önemsememe, fazlalık, vakit kaybı...

İkinci masada oturan kalabalık aile kahkahalarla gülüyordu. Üç çocukları vardı. Üçünün de elinde tabletleri vardı.

— Merhaba, peçete ister miydiniz?

Bir tanesi bile yüzünü çevirip bakmadı. Ben orada değilmişim gibi gülmeye, sohbet etmeye devam ettiler. Bazen kendime de bunu soruyordum, ben görünmez miyim? Ya da bu kadar mı değersizim? Çocuklar kafalarını birkaç saniyelikliğine bana çevirip tabletlerine geri döndüler ve fısıldaşmaya başladılar. Kıyafetim, saçım, ayakkabım, yüzüm, kardeşim hakkında...

Üçüncü masaya ilerledim.

— Afiyet olsun, peçete ister misiniz?

Sapsarı saçları olan iki kadın karşı karşıya oturuyordu. Arkadaş oldukları belliydi, lise yıllarının anıları masada dönüp duruyordu. Ben konuşunca ikisi de başını bana çevirdi ve hemen birbirlerine geri döndüler. Korktular. Benden korktular, benden...

Balıkların dayanılmaz kokusuyla ve püfür püfür esen dondurucu rüzgârla beş masayı daha atlattım. Cebimde bir lira bile yoktu, sekiz masa ama hâlâ elde var sıfır.

Dokuzuncu masaya yöneldim. Dört tane adam ve elinde rakıları, derin bir muhabbete dalmışlardı. Önlerinde bizi beş gün kadar doyuracak meze, ekmek, balık duruyordu. Levrekten yayılan taze ve limonlu koku karnımın guruldamasına yetti. Adamların kahkahaları içtikçe daha da artıyordu.

— İyi akşamlar, peçete ister miydiniz?

Yüzlerini bana çevirdiler. Biri yüzünü buruşturdu, ikisi görmezden geldi ve diğeri de elini kaldırıp garsona seslendi. Bundan sonra olacakları biliyordum. Artık çok iyi ezberlemiştim.

— Şunları buradan alır mısın? Rahatsız ediyorlar.

Ne yapmıştık? Her hafta içtiği rakısını, her gün gülüştüğü arkadaşlarını ve sohbetlerini mi bozmuştuk?

Garson ip kadar ince olan kolumdan tutup beni dışarı ittirdi. İtiraz etmedim, beni götürmesine izin verdim. Artık Ali'yi taşımaktan sızlayan kemiklerim sonunda isyan etti ve onu yere bıraktım. Beraber eve doğru yürümeye başladık, her gecemizi geçirdiğimiz merdiven altına doğru. Zaman zaman pis kokan, gürültüden uyutmayan, soğuktan zangır zangır titreten o merdiven altı... Ev tanımını ne kadar doğru olmasa da biz oraya öyle derdik.

Restorandan biraz daha ayrı duran iki kişilik bir masayı görünce duraksadım. Son bir şansım olabilirdi. Belki bu akşam o kadar da üşümezdik, belki bu akşam altımıza

Masada bir çift oturuyordu. İçkilerini kaldırmış şerefe yapıyorlardı. Ben daha sormadan dört tane peçete istediler. Gözlerim parladı, içime huzur dolu bir sıcaklık yayıldı ve gülümseyip peçeteleri uzattım.

— İsmi ne canım?

— Lal. Bu da kardeşim Ali.

— Ne kadar da güzel bir ismi var Lal. Kardeşin de çok yakışıklı bir oğlan.

Gülümsemem daha da büyüdü. Kardeşimle ilgili söylediği söz benim için yeterdi de artardı bile.

— Teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkürler. İyi akşamlar, afiyet olsun.

— Rica ederim canım.

Restorandan çıktığımızda Ali'nin yüzünde küçük bir tebessüm vardı. Benim için dünyalara bedel olan bir tebessüm. Sadece bir cümleyle bile oluşabilen tebessüm. Tüm amacım onun mutlu olması olmuştu. Benim sahip olamadığım geleceğe sahip olması, benim hep hayalini kurduğum şeyleri yapabilmesi... Dünyada herkesin ona küçümseyerek bakacağını düşünmesini istemiyordum. Gün gelecekti; insanlar ona gözlerinde parıldayan gururla, onurla, saygıyla ve hatta sevgiyle bakacaktı. Küçük adımlarla başlayıp sonra yürüyecek en son da koşacaktı. Elbette ki düşecekti ama küçükken ben her düşüğünde nasıl yaralarını silip öptüysem o da öyle yapacaktı. Asıl önemli olan da koşarken takıldığı o taş a bir daha asla takılmayacağıydı. Çünkü artık onun bilicinde olacaktı ve yoluna devam edecekti, ne olursa olsun. Pes etmeyecekti.

Devrimsel Düşünceler

 Zeynep BİBER

Tozları eliyle silerken hayretle etrafa bakıyordu. En son buradan ayrıldıklarında aklında kalan her detay, gözünün önündeydi şimdi. Küçük bir kızken bile bu evin büyüklüğüne ve yepyeni mobilyalarına, pahalı eşyalarına pek önem vermezdi. Özellikle bu odanın ruhi portresi ona öyle şeyler fısıldıyordu ki şu an kendini rahatsız hissetmekle, oturup etrafı derinlemesine incelemek arasında sıkışıp kalmıştı. Kiraz çürüğü koltuklar, bir adım ileride veya geride değil; yıllar önceki yerlerinde aynen duruyordu. Pek kullanmadıkları şömine salonu ikiye ayırırken vitrin, tüm heybetiyle odayı kaplıyordu. Yıllar öncesinden kalan anıları onu şaşırtmıyorsa burada koşmalarına izin verilmez, yukarı katta oynamaları söylenirdi. Genelde salonda önemli misafirler ağırlanırdı, ne gariptir ki bu gizemli misafirler hiçbir zaman kendilerini göstermemişti. Üç kardeş bu nedeni bahane ederek evlerinde rahat hissetmediklerini konuşurdu aralarında. Belki de ondan bu kadar soğuktu mekân, çocuk cıvıltısı olmamıştı hiç. Mutluluk denilen şey bile onların katı sınırlarına uymalı, aşmamalıydı.

Salondan çıkıp kendi odasına gitmeyi düşündü, ama gelecek nostalji dozu ziyaretin anlamını fazlasıyla baskılayacaktı. Bunun yerine kütüphaneye gitmeye karar verdi. Çamurlu botu tahta zeminin sırtını ezdikçe gelen acı çığlıkları, kadına her adımında evin yaşını hatırlatıyordu. Odanın kapısını açarken aynı anda paslanmış giriş kapısının gıcırdaması duyuldu. Heyecanı kalbinin ritmini değiştirdi, hemen evden çıkamayacağını kabullenmek istemeyerek çıkışa ilerledi. "Selam vermeyecek misin?"

Bir anlık cesaretle arkasını dönüp yüzüne baktı, sadece bir çift göz ve bir dudak değil, hayatının ilk on altı yılını gördü onda. Devrim, kızıl saçları ve çilli yüzüyle oradaydı. İşinden yeni çıkmış olacaktı ki gömleği dirseğine kadar çekilmişti. Siyah pantolonun ütüsü izleri gözüküyordu. Dümdüz saçını uzatmak, kardeşinin yapacağını düşündüğü bir şey değildi belki, ama yüz şekliyle bir hayli uyumlu durmuştu.

Zaman geçtikçe değişmesinin çok doğal bir durum olmasına karşın bu durum, kadının aralarındaki ilişkileri ve birazdan neler yaşanacağı ile alakalı sorularını artırdı. Çok zaman geçmişti. Konuşmak, tekrar yekpare, aile olmak için çok büyüklerdi. Masumiyetleri kaybedilmiş, duyguları en çok bu evde hasar almıştı. Kimse onlara bir çocukluk hediye edemeyeceği gibi geçen zamanın yaraları da kolay kolay kapanmayacaktı. Konuşmaya atıldı kadın, "Merhaba." diyebilirdi sadece. Erkek kardeşi hep örnek aldığı ablasının sesini ilk günkü kadar sakinleştirici bulmuştu. Gece gelen hayaletleri kaçıyordu bu ses. Şimdi ise o okudukları çocuk hikâyeleri kadar saçma bir durumdaydılar. İki kardeş, dokuz yıllık bir ara ve antika bir ev.

— Saçını kestirmişsin.

Tonun kötü olduğunu mu ima ediyor, ben mi yanlış anlıyorum? Devrim ellerini cebinden çıkararak devam etti.

— Güzelsin ablacığım. Tıpkı anneme benziyorsun.

— Hayır hayır lütfen. Benzemek istemem.

İkisi de birbirlerine doğru yürürken konuşmayı küçük gülümsemelerle karşıladılar. Boyunu çoktan geçmiş küçük kardeş ablasına sarıldı, elleri sırtındayken sıkıca tuttu onu. İşleri sözlere kalmayınca ikisi de derin nefes aldı ve eylemleri konuşmaya koydu.

En büyük abileri Can, 2010 yılı Mart ayının ilk haftasında beklenmeyen bir kazayla hayatını kaybetmişti. İki kardeş de itiraf etmek istemiyordu, ama onun ölümünün sonuçları anne ve babalarının ölümlerinden daha trajik olmuştu. Kafalarındaki tek aile figürü abileri olmuştu. Onları koruyup kollaması gerekenler asıl anneleri ve babalarıyken, bu sorumluluğu bir üniversite öğrencisine itmeyi tercih etmişlerdi. Sanki sürekli evde olan ama evine "evim" diyemeyecek kadar sahipsizdi bu çocuklar. Ağlamanın çözüm olmadığını, gözyaşları umutlarıyla beraber tükenince anlamışlardı.

Buraya gelmelerinin ana nedeni Can'ın verdiği şu sözdü: "En küçüğümüz sensin Devrim."

İkimizin arasında dokuz yaş varsa madem, bugünü not edin. Tam dokuz yıl sonra sizi burada görmek istiyorum. Bakalım o zamana neler değişecek." Şaka olarak gelişen bu söz, talihsiz kazadan sonra çocukların unutamayacağı bir sembole dönüşmüştü. Evden ayrılmalarından önce birbirlerine bu sözü hatırlatır, abilerinin ruhunun onları evde karşılayacağını düşünürlerdi. Şimdi beraber bu söz için hareket ettiler. Odanın kapısını açmak için kadın kardeşine izin verdi "Küçükler önden." Belli belirsiz bir tebessümle kapıyı açtı. Mobilyaların üstü beyaz bir örtüyle örtülmüş, havasız odayı cansız göstermekle meşguldü. Hepsini tek tek açtılar ve en son yatağa oturdular. Devrim dizini aşağı yukarı doğru sallıyordu. Kadının gözleri dolu, abisinin masasına gözlerini dikmişti. Üçünün olduğu fotoğrafı belli ki anne ve babaları da çıkarmak istememişti. Yataktan kalktı ve fotoğrafa uzandı, yavaşça ve dikkatlice elindeki ince ince incelemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra arkasındaki adamın odayı turlarken çıkardığı belli belirsiz seslerle fotoğrafı tekrar yerine koydu. Devrim'in şimdi kaşları kalkmışken ellerindeki defteri sorgularcasına taraması ablasını da meraklandırmıştı. "Ne bu? Bir fikrin var mı?" Kadına yönelttiği soruyla defteri ona uzattı. Üstünde "Devrimsel Düşünceler" yazan eski, deri bir defterdi bu. Abisinin yazmış olabileceği bir ajanda veya günlüktür diye düşündü, ama sayfaları karıştırınca gerçekle karşılaştı. İlk sayfada annesinin adı ve imzasıyla beraber birkaç çizim bulunuyordu. İlk satırları "Ellerim terli, iğrenç. Bunu durdurmanın çaresi hâlâ yok. İlaç beynimi uyuştursa da etkisini kaybetmesi uzun sürmüyor." şeklinde yazılmıştı. Endişeleniyordu. Annesinin öykü yazmış olacağını umarak yazının devamını okudu. Her yeni cümlede ağzından küçük çığlıklar çıkıyordu. Bir sayfayı okuduktan sonra hızlıca defteri masaya bıraktı. Ellerini kafasının iki tarafına koymuş, yatağa ağlıyordu şimdi. Yanında "N'oluyor abla? İyi misin cevap ver." gibi sözler sarf ediyordu kardeşi. O, sadece masayı işaret etmekle yetindi, zira göz yaşlarından önünü göremiyor, yaşadığı şoktan ağzını açamıyordu. Devrim bir sayfa okudu, sonra bir tane daha, bir tane daha ve kadına saatler gibi geçen bu dakikalar sonunda bir ses duyuldu. Adam, defteri fırlatıp odanın kapısını sertçe kapatmıştı. Ağlaması daha da şiddetlenen kadın elleri titrek, defteri yerden aldı. Deminki eylem tekrarlandı ve satırlar tekrar okundu.

Saatler boyu yerinden kıpırdamadı, kardeşinin nereye gittiğini bile düşünmeden tek bir yere odaklandı ve defter yarılanınca son sayfaya bakmaya karar verdi. Tüm bu yazdıklarını açıklayacak bir metin bekliyordu. Bulduğu şey çok ağrına gitti. Öyle alındı ki dünyadan, evrenden ve galaksilerden; öyle alındı ki bu sözlerin saklanması, konuşulmamasından. Tam o zaman fark etti ki zorluklar yaşayan ve üstesinden gelmeye çalışanlar sadece evdeki çocuklar değildi. Ne hissedeceğini bilemedi, midesi bulanıyordu ya da heyecanlanmıştı. Annesi kafasında tasvir ettiği şeytan değildi belki. Gözlerini tekrar sildi elleriyle. Son bir kez aynı satırları kendine fısıldadı: "Bugün de o bakışı gördüm. Kendi çocuklarım benden nefret ediyor. Babaları için bir anlam ifade etmese de o bakışlar, benim için zorla doğrultulan bebekleri hatırlatıyor. Devrim ve Leyla'yı nasıl istemediğim ve karnımdayken bile onlardan nefret ettiğim aklıma geliyor. Bir anne böyle düşünür mü? Düşünebilir miyim? Yoksa ben sadece onların nefretini hak eden bir canavar mıyım?" Leyla, elleri titrerken defteri düşürmemek için daha sıkı tutundu yatağın kenarına. Devam etti, "Onların bu evde bir ismi bile yok. Eve geç gelmek için ekstra ders alan ortaokul çocuğu mu olur? Leyla özellikle beni sevmiyor, biliyorum. Annenin ve kadının şefkatini hissetmek istiyorum benim tarafımdan. Ne yazık ki ben de bunları hissetmedim. Ben de annemin kurbanı oldum. Ne zaman mutlu olacağız? Sıkışıp kaldığımız bu cehennemler ne zaman cennetin anahtarını verecek bize? Nefret ediyorum her şeyden. Ama özellikle de sizden çocuklarım. İstemediğim, isteyemeyeceğim çocuklarım. Ve özür diliyorum sizden nefret ettiğim için yavrularım. Bana bunu mecbur bıraktılar." Yerdeydi, kafası tamamen dağılmıştı. Ağzından bir çığlık çıktı. Boğazı çığıktan dolayı acırken tuzlu göz yaşları derisini yakıyordu. Ağlamaktan her yeri terlemişti. Saçı şimdi dağınık, her tarafa saçılmıştı. Derin nefesler aldı ve karşısındaki aynaya baktı. Ellerini hafifçe defteri kapadı. Gözleri karanlığa doğru yola çıkmıştı. Evrene söz verdi "Söz veriyorum anne, senin gibi olmayacağım. Senden nefret etmiyorum. Zincir kırılacak ve biz başaracağız."

Biyografi

Hırs, Milliyetçilik ve Mücadele: Enver Paşa Ambition, nationalisme et lutte : Enver Pacha

 Hasan OKUYAN

Türk tarihindeki en çok tartışılan komutanlardan biri olan Enver Paşa'nın tam adı İsmail Enver' dir. Doğum tarihi ile ilgili olarak Türkçe otobiyografisinde 23 Kasım 1881 tarihini belirtmiştir. İstanbul Dîvânıolu'nda hayata gözlerini açtı. Babası Gagavuz Türklerine mensuptur. Annesinin ise Arnavut kökenli bir aileye mensup olduğu düşünülmektedir. Ailenin altı çocuğunun en büyüğüdür. Eğitim hayatı 3 yaşındayken evlerinin yakınındaki İbtidaî Mektebi'ne, daha sonra ise Fatih Mekteb-i İbtidaîsi'ne gitmesi ile başladı. Fakat bu sıralarda babasının Manastır'a tayini çıkması nedeniyle ayrılmak zorunda kaldı. Yaşı küçük olmasına rağmen 1889'da Manastır Askeri Rüştiyesi'ne kabul edilmeyi başardı ve 1893'te mezun oldu. Manastır Askerî İdadisi'nde eğitimine devam etti ve buradan da 1896 yılında 6.sırada mezun oldu. Ardından Harp Okulu'na geçti ve burayı da 1899'da, 4. sırada piyade teğmeni olarak bitirdi. Burada okurken henüz kendisi gibi öğrenci olan amcası Halil Bey ile birlikte tutuklanarak Yıldız mahkemelerinde yargılandı ve ardından serbest bırakıldı. Sonrasında parlak bir şekilde Harp Akademisi'ni ikinci olarak bitirdi ve 1903 yılının Ocak ayında Erkânıharp yüzbaşısı rütbesiyle Manastır'daki 13. Seyyar Topçu Alayı'na tayin edildi.

1904 yılına kadar henüz başlamış olduğu askerlik mesleğinde çeşitli yerlerde görev yapan Enver Bey, 7 Mart 1905'te kolağası, 13 Eylül 1906'da ise binbaşı rütbesine yükseldi. Manastır civarında Bulgar çeteleriyle savaşırken bacağından yaralandı. Bu bölgedeki çalışmalarından dolayı 4. ve 3. rütbeden Mecidî, 4. rütbeden Osmanî nişanları ile altın Liyakat Madalyası'na layık görüldü. Amcası ile konuşarak merkezi Paris'te bulunan Jön Türk Cemiyeti'nin Selanik'teki kolu olan Osmanlı Hürriyet Cemiyeti ya da sonradan alacağı adıyla "İttihat ve Terakki Cemiyeti"ne katılmaya karar verdi. Cemiyetin on ikincisi olarak kendine Manastır şubesini kurma görevi verildi.

Le nom complet d'Enver Pasha, l'un des commandants les plus controversés de l'histoire turque, est İsmail Enver. Selon son autobiographie, sa date de naissance est le 23 novembre 1881. Il a ouvert les yeux à Istanbul Divanyolu. Son père est membre des Turcs gagaouzes. Sa mère appartiendrait à une famille d'origine albanaise. Il est l'aîné de six enfants. Sa scolarité a commencé quand il avait 3 ans quand il est allé à İbtidaî Mektebi près de leur maison et plus tard à Fatih Mekteb-i İbtidaîsi. Cependant, à cette époque, il a dû partir en raison de la nomination de son père à Manastır. Malgré son jeune âge, il est accepté au lycée militaire de Manastır en 1889 et obtient son diplôme en 1893. Il poursuit ses études au lycée militaire de Manastır et obtient son diplôme en 1896 en étant 6e de sa promotion. Puis il est transféré à l'Académie militaire et en sort diplômé en 1899 en tant que lieutenant d'infanterie au 4e rang. Alors qu'il étudiait ici, il a été arrêté avec son oncle Halil Bey, qui était encore étudiant comme lui, et a été jugé par les tribunaux de Yıldız puis relâché. Par la suite, il est brillamment diplômé de l'Académie de guerre et est nommé au 13e régiment d'artillerie à Manastır en janvier 1903 avec le grade de capitaine de la garde militaire.

Enver Bey, qui a servi sa patrie sur plusieurs territoires différents durant sa carrière militaire débutée en 1904, a été promu au grade de Kolaga le 7 mars 1905, et au grade de major le 13 septembre 1906. Il a été blessé à la jambe alors qu'il combattait avec des groupes bulgares autour de Manastır. En raison de son travail dans cette région, il a été décoré en tant que Mecidî du 4e et 3e rang et Osmanî du 4e rang et a reçu la médaille d'or du mérite. En discutant avec son oncle, il décide de rejoindre le « Groupe Ottomane pour la Liberté », ou le « Comité de l'Union et du Progrès », comme il l'appellera plus tard, la branche du groupement des Jeunes Turcs à Thessalonique, dont le siège est à Paris.

İttihat ve Terakki'nin başlattığı ihtilal hareketleri içinde yer alan Binbaşı Enver Bey, kız kardeşi Hasene Hanım'ın eşi olan ve sarayın adamı olarak bilinen Selanik Merkez Kumandanı Kurmay Albay Nazım Bey'i öldürme planı içinde yer aldı. Gerçekleşen suikast girişiminde hem Nazım Bey hem de kendisini öldürmeye çalışan kişi yaralandı. Bunun üzerine Enver Bey İstanbul'a çağırıldı. Ancak 24 Haziran 1908'de ihtilal başlatmak amacıyla dağa çıktı. Hedefi Manastır olduysa da bu hedef sonradan yerini 2. Meşrutiyet'in kurulmasında büyük roller oynayacak hareketi gerçekleştireceği Tikveş'e bıraktı. Çeşitli arkadaş ve meslektaşları da onu izledi. Bu hareket içerisinde bulunan subaylar arasında en kıdemlisi olduğu için kendisine "Hürriyet Kahramanı" unvanı verildi. Bu ve bunu takip eden olaylar sonucunda cemiyetin önemli bir ismi haline geldi.

En tant que douzième arrivé du groupe, il est chargé d'établir la branche de Manastir. Le major Enver Bey, qui a été impliqué dans les mouvements révolutionnaires initiés par le « Comité Union et Progrès » a participé au plan d'assassinat du commandant d'état-major central de Thessalonique, le colonel Nazım Bey, qui était l'épouse de sa sœur Hasene Hanım, et était connu sous le nom de « l'homme du palais ». Lors de la tentative d'assassinat, Nazım Bey et la personne qui a tenté de le tuer ont été blessés. Là-dessus, Enver Bey a été convoqué à Istanbul. Cependant, le 24 juin 1908, il se rend à la montagne pour déclencher une révolution. Bien que sa cible soit Manastır, cette cible a ensuite été remplacée par Tikveş, où il mène le mouvement et aura un rôle majeur dans l'établissement de la deuxième monarchie constitutionnelle.

Meşrutiyet ilanı sonrasında da Makedonya Genel Müfettişliği ve ardından Berlin Askeri Ataşeliği gibi görevlerde bulundu. Bu sıralarda Alman hayranlığı başlayan Enver Bey, 31 Mart Olayı sonrası geçici olarak yurda döndü. İsyanı bastırmakla görevli Hareket Ordusu kumandanı Mahmut Şevket Paşa önderliğinde isyanın bastırılmasında rol oynadı. İsyan sonrası tahttan indirilen II. Abdülhamit yerine 5. Mehmet Reşat padişah olmuştur. Kurulan yeni hükümetin Harbiye Nazırlığı görevi beklenildiği gibi Enver Bey'e değil, Mahmut Şevket Paşa'ya verildi. İsyan sonrası Berlin'e geri dönen Enver Bey, 1911'de İstanbul'a dönerek Sultan Mehmet Reşat'ın yeğenlerinden Naciye Sultan ile nişanlandı. Arnavutluk'ta çıkan isyanın bastırılmasında etkili oldu. Sonrasında Berlin'e döndüyse de onu ve diğer Osmanlı subaylarını bekleyen savaşa yönünü çevirdi: Trablusgarp Savaşı.

Enver Bey, İtalyanlara karşı bir gerilla savaşı yürütülmesi fikrini İttihat ve Terakki Cemiyeti üyelerine kabul ettirdikten sonra Kolağası Mustafa Kemal Bey ve Paris Ataşemiliteri Binbaşı Fethi (Okyar) Bey gibi isimlerle bölgeye gitti. İstanbul'dan bir gemiyle 25 Eylül 1911 tarihinde yola çıktı. Gizli görevde olduğu için önce bir doktor, daha sonra da Suriyeli bir tüccar kılığında yolculuk yaptı. 15 Ekim 1911'de İskenderiye'ye ulaştı, oradan da deve üstünde çok zorlu bir yolculuğun ardından 22 Ekim 1911'de Trablusgarp'a geçti. Bingazi kuvvetleri kumandanı oldu. Naciye Sultan'ın nişanlısı olmasının da kazandırdığı saygınlıkla 20 bin kişiyi seferber etmeyi başardı ve adına para bastırarak bölgeye hakim oldu. Bir yıl süren mücadele sonunda, Balkan Savaşı'nın başlaması üzerine diğer Türk subaylarıyla birlikte İstanbul'a çağırıldığı için bölgeyi 25 Kasım 1912'de terk etti. İtalyan kuvvetlerine karşı verdiği başarılı mücadele nedeniyle 1912'de yarbaylığa yükseldi.

Osmanlı subayları ile Çatalca civarlarında düşman kuvvetlerini durdurdu. Fakat I. Balkan Savaşı yenilgi ile sonuçlandı. Aynı zamanda dönemin hükümetinin başı olan Kamil Paşa ve heyeti kendilerine sunulan Midye-Enez sınır hattını kabul fikrini akıllarına getirmişti. Bunun üzerine Enver Paşa'nın önderliğinde Bâb-ı li baskını gerçekleştirildi. Baskın sırasında Harbiye Nazırı Nâzım Paşa öldürüldü.

Divers amis et collègues décident de le suivre. On lui donne alors le titre de « Héros de la liberté » parce qu'il était le plus haut gradé parmi les officiers impliqués dans ce mouvement. À la suite de cela et des événements qui ont suivi, il est devenu un nom important du Comité. Après la proclamation de la monarchie constitutionnelle, il devient inspecteur général de Macédoine puis attaché militaire à Berlin. Enver Bey, dont l'admiration pour l'Allemagne a commencé à cette époque, est temporairement retourné dans le pays après l'incident du 31 mars. Il a joué un rôle dans la répression de la rébellion sous la direction de Mahmut Şevket Pasha, le commandant d'une branche de l'armée, qui a été chargé de réprimer la rébellion. Mehmet Reşat 5 devient le sultan à la place d'Abdülhamit 2. Comme prévu, la fonction de ministre de la Guerre dans le nouveau gouvernement a été confiée à Mahmut Şevket Pacha, et non à Enver Bey. De retour à Berlin après la rébellion, Enver Bey est retourné à Istanbul en 1911 et s'est fiancé à Naciye Sultan, l'une des nièces du sultan Mehmet Reşat. Il a réussi à réprimer la rébellion en Albanie. Par la suite, il retourne à Berlin, mais revient pour prendre place dans une guerre qui l'attend, lui et d'autres officiers ottomans : la bataille de Tripoli.

Après qu'Enver Bey eut fait accepter aux membres du « Comité Union et Progrès » l'idée d'une guérilla contre les Italiens, il se rendit dans la région sous des noms tels que Kolağası Mustafa Kemal Bey et l'attaché de Paris le Major Fethi (Okyar) Bey. Il part le 25 septembre 1911 avec un navire d'Istanbul. Comme il était sous couverture, il a voyagé d'abord en tant que médecin, puis en tant que marchand syrien. Il atteignit l'Alexandrie le 15 octobre 1911, et de là il se rend à Tripoli le 22 octobre 1911, après un voyage très difficile à dos de chameau. Il devient le commandant des forces de Benghazi. Avec le prestige acquis en étant la fiancée de Naciye Sultan, il réussit à mobiliser 20 000 personnes et a dominé la région en imprimant de l'argent à son nom. Après un an de lutte, il quitte la région le 25 novembre 1912, alors qu'il est appelé à Istanbul avec d'autres officiers turcs au début de la guerre des Balkans. Il a été promu lieutenant-colonel en 1912 en raison de son combat réussi contre les forces italiennes.

Plus tard, il a été arrêté par les forces ennemies autour de Çatalca avec des officiers ottomans. Mais la première guerre balkanique s'est soldée par une défaite.

Ardından Enver Bey Kamil Paşa'ya istifasını imzalatırdı ve Sultan Reşat'a Mahmut Şevket Paşa'nın sadrazam yapılması konusunda teklifte bulunarak Mahmut Şevket Paşa'nın sadrazam olmasını sağladı. Böylece Türk tarihindeki bilinen ilk darbe ile İttihat ve Terakki Cemiyeti yönetime el koyup iktidarı devraldı. Ardından Enver Bey, Edirne'yi savaşmadan kolayca aldı ve kendisi "Edirne Fatih'i" ilan edildi. Her ne kadar bu unvan tartışılıyor olsa da bu olayın ardından albaylığa ve sonrasında generalliğe terfi etti. Hemen ardından Harbiye Nazırlığı'na getirildi. Bu arada Sultan Reşat'ın yeğeni Naciye Hanım ile evlenerek resmen hanedanın damadı oldu.

Harbiye Nazırı olan Enver Paşa, belirli yenilik ve düzenlemelere girişti. Bunların en başında yaşlı subayların tasfiyesi, Alman subaylarının danışman olarak göreve getirilmesi ve orduda tam anlamıyla bir Alman tarzının oluşturulması geldi. Mahmut Şevket Paşa'nın suikaste kurban gitmesi üzerine oluşturulan Said Halim Paşa kabinesi ve ondan sonra gelecek olan Talat Paşa kabinesi döneminde de göreve devam etti. Enver Paşa tam bu sıralarda patlak veren I. Dünya Savaşı'ndan çok kısa bir süre önce Türk-Alman ittifak antlaşmasının imzalanmasında önemli bir rol oynadı. 10 Ağustos günü ise boğazdan geçmesine izin verilerek adları "Yavuz" ve "Midilli" olarak değiştirilen iki Alman kruvazörüne Rus Çarlığı limanı ve gemilerini bombalama emri verdi. 2 Kasım'da Rusya, 5 Kasım'da ise Fransa ve İngiltere, Osmanlı Devleti'ne savaş ilan etti. 14 Kasım'da Fatih Camii'nde okunan Cihad-ı Ekber ilanı ile Osmanlı İmparatorluğu resmen savaşa girdi.

Savaş esnasında Harbiye Nazırı olarak görev yapan ve ordunun komutasını eline alan Enver Paşa, Ocak ayında Sarıkamış Harekâtı'nı komuta etti. Harekâtın tam bir bozgun olması sonucunda komutayı Hakkı Hafız Paşa'ya bırakan Paşa, sonrasında İstanbul'a döndü ve başka hiçbir cephede komutanlık üstlenmedi. Yaşananlar sonrası Sarıkamış hakkında hiçbir haber yapılmasına izin vermeyen Enver Paşa, Eylül ayında korgeneralliğe yükseltildi. Sarıkamış Harekâtı sırasında verilen kayıp sayısı halen tartışılmaktadır. Kimi kaynaklar 20.000 civarında olduğunu söylerken kimi kaynaklar 90.000 olduğunu söylemektedir. Kayıpların 90.000 civarında olduğunu söyleyen ilk kişi Binbaşı Şerif Bey'dir.

Au même moment, Kamil Pacha, qui était le chef du gouvernement de l'époque, et sa délégation avaient évoqué l'idée d'accepter la ligne frontière Midye-Enez qui leur était présentée. Là-dessus, le raid de Bâb-ı li a été mené sous la direction d'Enver Pacha. Au cours du raid, le ministre de la Guerre Nâzım Pacha a été tué. Ensuite, Enver Bey fait signer sa démission à Kamil Pacha, et propose au sultan Reşat de nommer en tant que grand vizir Mahmut Şevket Pacha et celui-ci l'accepte. Ainsi, avec le premier coup d'État connu de l'histoire turque, le « Comité Union et Progrès » prend le pouvoir. Par la suite, Enver Bey a facilement pris Edirne sans combattre et il a été déclaré le « conquérant d'Edirne ». Bien que ce titre soit controversé, il est promu colonel puis général après cet incident. Peu de temps après, il est nommé au ministère de la Guerre. Pendant ce temps, il épousa Naciye Hanım, la nièce du sultan Reşat, et devint le gendre de la dynastie.

Enver Pacha, qui était ministre de la Guerre, tenta certaines innovations et réglementations. Le principal parmi ceux-ci était la purge des anciens officiers, la nomination d'officiers allemands comme conseillers et l'établissement d'un style véritablement allemand dans l'armée. Il a continué à servir dans le cabinet de Said Halim Pacha, après l'assassinat de Mahmut Şevket Pacha, et dans le cabinet de Talat Pacha qui viendrait après lui. Enver Pacha a joué un rôle important dans la signature de l'accord d'alliance turco-allemand, peu avant la Première Guerre mondiale, qui a éclaté à cette époque. Le tsariste russe a ordonné le bombardement du port et de ses navires. Le 2 novembre, la Russie, et le 5 novembre, la France et l'Angleterre déclarent la guerre à l'Empire ottoman. Avec la déclaration du « Jihad-ı Akbar » lue dans la mosquée Fatih le 14 novembre, l'Empire ottoman entre officiellement en guerre.

Enver Pacha, qui a été ministre de la Guerre pendant la guerre et a pris le commandement de l'armée, a commandé l'opération Sarıkamış en janvier. À la suite de sa défaite suite à l'opération, il décide de laisser le commandement à Hakkı Hafız Pacha, et ensuite retourne à Istanbul. Dès ce jour, il ne prend aucun commandement sur aucun autre front. Enver Pacha qui ordonne qu'aucune nouvelle soit rendu public sur l'affrontement de Sarıkamış, a été promu lieutenant-général en septembre.

Harekât sonucu ölen askerlerin büyük çoğunluğu donarak hayatını kaybetmiştir. Olayın sorumlularından görülen Hafız Hakkı Paşa ise günlüğünde olayın asıl sorumlusunun kendisi olduğunu kabul etmektedir.

93 Harbi sırasında Ruslar ile birlikte savaşarak Osmanlı ordusunu yıpratın Ermenileri bu savaşta yenilginin sorumlularından gören Paşa, isyancıların bölgeden uzaklaştırılmasını istedi. 27 Mayıs'ta Tehcir Kanunu çıkarıldı ve Haziran ayında kanun uygulamaya konuldu. (Bu uygulama sırasında hayatını kaybeden Ermeni sayısı konusunda muhtelif iddialar vardır.)

Kut ül-Amare'de İngiliz general Towshend'in esir alınması ve Kafkasya Cephesi'nde elde edilen bazı başarılar üzerine Enver Paşa'nın rütbesi orgeneralliğe yükseltildi. (O dönem için askerlikte Harbiye Nazırlığı sonrası en büyük rütbedir.) Savaşın kaybedilmesi üzerine bir Alman torpido botuna binip ülkeyi terk etti. Önce Odessa'ya giden Paşa, sonrasında Berlin'e ve sonunda Rusya'ya geçti. Rütbeleri geri alındı ve ölüm cezasına çarptırıldı. 1918-1919 kışlarını kimliğini gizleyerek Berlin'de geçiren Enver Paşa, İttihat ve Terakki'yi yeniden örgütleme çalışmalarına girdi. Almanya'daki devrimci ayaklanmalara katılmak için Berlin'de bulunan Sovyet siyaset adamı ve gazeteci Karl Radek ile görüştü ve onun davetiyle Moskova'ya gitmek üzere yola çıktı. Ancak üçüncü denemesinde, 1920'de Moskova'ya gitmeyi başardı ve orada Sovyet Dış İşleri Bakanı Çiçerin'le, Lenin'le görüştü. 1-8 Eylül 1920 tarihinde Bakü'de gerçekleşen Birinci Doğu Halkları Kurultayı'na Libya, Tunus, Cezayir ve Fas'ı temsilen katıldı. Ancak kongre önemli sonuçlar getirmedi. Sovyetlerin Türkiye ve başka Müslüman ülkelerdeki milliyetçi hareketleri gerçekten desteklemediği izlenimi alarak Ekim 1920'de Berlin'e döndü. 15 Mart 1921'de Talat Paşa'nın öldürülmesinden sonra İttihat ve Terakki'nin başlıca önderi durumuna geldi.

1921'de tekrar Moskova'ya giden Enver Paşa, Ankara Hükümeti'nin Moskova'ya gönderdiği Bekir Sami Bey başkanlığındaki Türk delegeleriyle görüştü. Anadolu'daki Millî Mücadele hareketine katılmak istediysede kabul edilmedi. TBMM'de bulunan bazı eski İttihatçılar, onun Mustafa Kemal Paşa'nın yerini almasını istiyorlardı. Temmuz 1921'de Batum'da bir İttihat ve Terakki kongresi topladı.

Le nombre de victimes au cours de l'opération Sarıkamış est toujours méconnu à ce jour. Alors que certaines sources disent que le nombre de morts est d'environ 20 000 soldats, certaines sources disent qu'il est de plus de 90 000. La première personne à dire que les pertes étaient d'environ 90 000 était le major Şerif Bey. La plupart des soldats qui sont morts à la suite de l'opération sont morts de froid. Hafız Hakkı Pasha, qui est considéré comme l'un des responsables de l'incident, admet dans son journal qu'il est le principal responsable.

Voyant l'armée ottomane épuisée après la bataille contre les Arméniens soutenus par les Russes pendant la guerre de 93, Enver Pacha décide que les rebelles soient expulsés de la région. La loi sur la réinstallation a été promulguée le 27 mai et la loi est entrée en vigueur en juin. (Il y a diverses affirmations sur le nombre d'Arméniens ayants perdu la vie au cours de cette bataille.)

Enver Pacha a été promu au grade de général après avoir capturé le général britannique Towshend à Kut ul-Amare et son succès sur le front du Caucase. (Pour cette période, il s'agissait du grade le plus élevé du service militaire après celui de ministre de la Guerre.) Après avoir perdu la guerre, il monta à bord d'un bombardier allemand et quitta le pays. Le pacha se rendit d'abord à Odessa, puis à Berlin et enfin en Russie. Il a été réintégré et condamné à mort. Enver Pacha, qui a passé les hivers 1918-1919 à cacher son identité à Berlin, a commencé à réorganiser le « Comité Union et Progrès ». Il a rencontré l'homme politique et journaliste soviétique Karl Radek, qui était à Berlin pour participer aux événements révolutionnaires en Allemagne, et suite à son invitation, il s'est rendu à Moscou. Cependant, ce n'est seulement qu'après sa troisième tentative qu'il réussit à se rendre à Moscou en 1920, où il rencontre le ministre soviétique des Affaires étrangères Chicherin, et Lénine. Il a assisté au premier congrès des peuples de l'Est tenu à Bakou du 1er au 8 septembre 1920, représentant la Libye, la Tunisie, l'Algérie et le Maroc. Cependant, le congrès n'a pas apporté de résultats significatifs.

Suite à son impression que les Soviétiques ne soutenaient pas vraiment les mouvements nationalistes en Turquie et dans d'autres pays musulmans, il retourna à Berlin en octobre 1920.

30 Temmuz'da Ankara'ya Yunan saldırısı başlayınca bir kurtarıcı gibi Anadolu'ya girmeyi umut eden Enver Paşa'nın bu umudu eylül ayında kazanılan Sakarya Meydan Muharebesi ile boşa çıktı. Artık son bir umut olarak bir Orta Asya Türk-Islam Devleti kurmaya çalıştı. Yanında Kuşçubaşı Eşref Bey ve diğer yol arkadaşları ile beraber Buhara'ya gitti. İslam Devleti kurma çabaları sonucunda Ruslara karşı savaşan Basmacıları örgütleyerek Basmacı Ayaklanması'nın çıkışında önder rol oynadı. 1922 Şubat ayında emrindeki askerler ile beraber Duşanbey bölgesini ele geçirdi ve oradaki Sovyet garnizonunu esir aldı. Ardından Horasan'a yürüyerek Kızıl Ordu birliklerinin Buhara ve Horasan bölgesinden tamamen geri çekilmesini ve bölgenin kendilerine bırakılmasını istedi. İsteği kabul edilmeyen Enver Paşa, 28 Haziran 1922 tarihinde gerçekleşen Kafiran Savaşı'nı kaybederek dağlık bir araziye çekildi. 4 Ağustos 1922 Kurban Bayramı sırasında Tacikistan'da, Yakov Arkadiyeviç Melkumov komutasındaki Kızıl Ordu birlikleri karargahlarına ani bir baskında bulundu. Durumu sezen Enver Paşa, birliklerini hızlıca toparlayarak hücumla geçti. En önde atıyla ilerleyen Enver Paşa'nın asıl düşmanları olduğunun farkında olmayan Rus birlikleri mitralyöz ile Türk saflarına ateş açtı. Açılan ateş esnasında yaralanan Enver Paşa, atından düştü ve çok kısa bir süre sonra, daha muharebe bitmeden hayatını kaybetti. Muharebe sonrası hayatını kaybettiği kesinleştikten sonra Çeçen köyünde toprağa gömüldü. 1995 yılında mezarı açıldı ve kimlik tespiti yapıldıktan sonra 1996 yılında naaşı Türkiye Cumhuriyeti'ne getirildi. Naaşı Talat Paşa'nın da mezarının bulunduğu Şişli'de bulunan Abide-i Hürriyet Tepesi'ndeki mezara defnedildi. Hakkında ortaya atılan iddialar 1930'lu yıllarda başlayıp günümüze kadar gelmiş ve hâlen devam etmektedir.

Après l'assassinat de Talat Pacha le 15 mars 1921, il devient le principal dirigeant du « Comité Union et Progrès ».

Enver Pacha, qui se rend de nouveau à Moscou en 1921, rencontre les délégués turcs dirigés par Bekir Sami Bey, envoyés par le gouvernement d'Ankara à Moscou. Bien qu'il ait voulu rejoindre le mouvement de lutte nationale en Anatolie, il n'a pas été accepté. Certains anciens du Comité se trouvant dans la Grande Assemblée nationale de Turquie voulaient qu'il remplace Mustafa Kemal Pacha. En juillet 1921, un Congrès de « l'Union et du Progrès » se tient à Batoumi. Lorsque l'attaque grecque contre Ankara débute le 30 juillet, Enver Pacha, qui espérait entrer en Anatolie comme un sauveur, perd cet espoir avec la bataille de Sakarya, remportée en septembre. Il a essayé d'établir un État turco-islamique d'Asie centrale comme dernier espoir. Il se rendit à Boukhara avec Kuşçubaşı Eşref Bey et ses autres compagnons. Il a joué un rôle de premier plan dans l'émergence de la révolte des Basmacı qui se sont battus contre les Russes pour établir l'État islamique. En février 1922, il s'empare de la région de Duşanbey avec ses soldats et y capture la garnison soviétique. Il s'est rendu ensuite à Khorasan et a exigé le retrait complet des unités de l'Armée rouge des régions de Boukhara et de Khorasan. Enver Pacha, dont la demande n'a pas été acceptée, a perdu la guerre de Kafiran le 28 juin 1922 et a été contraint de se retirer. Lors de la fête du Sacrifice le 4 août 1922, les unités de l'Armée rouge sous le commandement de Yakov Arkadiyevitch Melkumov ont fait un raid soudain sur leur quartier général au Tadjikistan. Voyant le danger arrivé, Enver Pacha rassemble rapidement ses troupes et les attaque. Ne réalisant pas qu'ils étaient les principaux ennemis d'Enver Pacha qui avançait en tête de groupe sur son cheval, les troupes russes ont ouvert le feu sur les rangs turcs avec des mitrailleuses. Enver Pacha, qui a été blessé, est tombé de son cheval et est décédé peu de temps après, avant la fin de la bataille. Il a été enterré dans un village tchéchène après qu'il soit mort lors de la bataille. Sa tombe a été ouverte en 1995 et son corps a été amené en Turquie en 1996. Il a été enterré dans la tombe sur la colline Abide-i Hürriyet à Şişli, où se trouve également la tombe de Talat Pacha. Les différents commentaires faits à son sujet ont commencé dans les années 1930 et continuent à être répétés encore de nos jours.

Atatürk Köşesi

10 Kasım

 Gökhan BÜYÜKENGİZ

Sayın Yöneticilerim, Değerli Meslektaşlarım ve Sevgili Öğrencilerimiz,

Bugün cumhuriyetimizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ü ölümünün 83. yıl dönümünde özlemle anıyoruz.

Sevgili Gençler!

10 Kasım tarihini bir yas tutma günü olarak değil, Atatürk'ün söylem ve eylemleri üzerinde düşünmeye, cumhuriyetimizin temel niteliklerini evrensel değerlere ve kazanımlara bağlı kalarak nasıl geleceğe taşıyacağımızı tartışmaya fırsat olacak günlerden biri olarak düşünmelisiniz. Şüphesiz, Atatürk'ün "Bütün ümidim gençliktedir." sözü bu bağlamda yolunuzu aydınlatacaktır.

Sevgili gençler, biliyorsunuz ki Atatürk'ün "gençlikten" kastettiği şey sadece biyolojik- fiziksel gençlik değildir; genç olup fikirleri çok çağ dışı ve eski olanlar olduğu gibi, yaşlı olup fikirleri ve zihni yapısı çok genç olan insanlar da vardır. Bu sebeple Ata'mız sizlerden hangi yaşta olursanız olun kendinizi çağın değerlerine uygun olarak sürekli güncellenizi ve yenilenizi de beklemektedir.

Ata'mızın bizlere yüklediği bu sorumluluk yaşımız geçtikçe ortadan kalkmaz, aksine yaşam boyu devam eder. Zaten, Atatürk eserini gençlere emanet ederken işte bu vesileyle devamını ve sürekliliğini de sağlamayı hedeflemiştir.

Ayrıca yine unutmayalım ki bize yüklenen bu sorumlulukla aslında sadece bir adanmışlık üzerinden kimse için özel bir şey yapıyor da değiliz; yaptığımız her şey kendimiz, ülkemiz, ulusumuz ve tüm ulusların mutluluğu-refahı ve huzuru içindir. Biliyorsunuz ki Atatürk'ün değerleri evrenseldir; barış, kardeşlik, eşitlik gibi. Bu değerler size yabancı gelmedi değil mi? Evet, büyük Fransız Devrimi'nin de evrensel değerleri. Bu değerleri benimsemeyen birey ya da bireyler dünyamızda mutlu ve huzurlu bir yaşam inşa edebilirler mi? Sizleri bu soru üzerinde düşünmeye davet ediyorum.

Bu vesileyle Kurtuluş Savaşı'mızın önderi ve Türk aydınlanmasının mimarı olan Ata'mızı minnet ve bağlılıkla anıyor, aziz hatırası önünde saygıyla eğiliyoruz.

Atatürk Köşesi

29 Ekim

 Gökhan BÜYÜKENGİZ

Sayın İdarecilerim, Değerli Meslektaşlarım, Sevgili Öğrencilerimiz,

Bugün cumhuriyetimizin 98. yıl dönümüne ulaşmanın kıvancını yaşamaktayız. Mütareke döneminin acılarını Kurtuluş Savaşı'nı kazanarak silen ve saltanat sistemine son vererek cumhuriyet idaresine geçen yeni Türk Devleti rotasını akla ve bilimi rehber edinerek yükselmek olarak çizmiştir.

Sevgili Gençler!

Atatürk, Türk inkılâbının kendine has özelliğini: "Fransız devrimi bütün dünyaya özgürlük düşüncesini yaymıştır ve bu düşüncenin şimdi de esas kaynağı olarak bulunmaktadır. Fakat o tarihten beri insanlık gelişmiştir. Türk demokrasisi Fransız devriminin açtığı yolu izlemiş, fakat kendine özgü belirgin özelliği ile gelişmiştir. Zira her millet devrimini kendi gereksinmesine ve durumuna göre yapar." sözleriyle ifade etmiştir.

Atatürk, bu nedenle cumhuriyeti siz gençlere emanet etmiş; "Bütün ümidim gençliktedir." demiştir. Biz öğretmenlerinize de sizleri fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür bireyler olarak yetiştirme görevi vermiştir. Saint Joseph Fransız Lisesi öğretmenleri olarak bizler de, geçmiş 150 yılı bulan okulumuzun kuruluş değerleriyle de örtüşen bu söylem çerçevesinde sizleri çağdaş, yapıcı eleştirilere açık, düşünce ve ifade özgürlüğünden yana, sorgulayan, yaratıcı, ön yargısız, emeği en yüce değerlerden biri olarak özümsemiş, çalışma arkadaşlarını rakip olarak değil ekip olarak gören ve bu doğrultuda ortak projeler üretebilen, çevreci, doğadaki canlılara karşı duyarlı, insan haklarından ödün vermeyen bireyler olarak yetiştirme inanç ve kararlılığımızı sürdüreceğiz ve bizden sonraki meslektaşlarımıza devredeceğiz. Hepinizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum.

Veda Konuşması Discours d'adieu

 Handan KESİM

Değerli Frerlerim, İdarecilerim, Meslektaşlarım ve Sevgili Öğrencilerim,

Hemen hemen her 24 Kasım Öğretmenler Günü'nde ayrılan bir öğretmen olur. Bu yıl da çok sevdiğim öğretmenlikten ayrılma sırası bana geldi.

Artık sınıflarıma giremeyeceğim, öğrencilerime ders veremeyeceğim, onlara sarılamayacağım, gerçi covid'den sarılamıyoruz, bu da kötü. Yaşamımın bu yeni durumuna alışmam gerek.

Okulu hep sevdim. İlkokul, orta, lise, hep isteyerek gittim. İyi bir öğrenciydim, öğrenmeyi seviyordum.

Birçoğunuz gibi, öğretmenliğe genç yaşlarda, üniversiteyi bitirdiğimde başlamadım. O yıllarda öğretmenliği hiç düşünmedim.

Üniversiteyi zor koşullarda okudum. Ülkemiz siyasal olarak çalkantılı dönemdeydi. Üniversiteler bir kapanıyor, bir açılıyor. Öğrenimin sürekliliği bozuluyordu. Üniversiteli olmanın zevkini yaşayamadım. Bir taraftan da çalışıyordum. İşsiz kalma korkum hep oldu.

Öğretmen olmaya karar verdiğimde 38 yaşındaydım. Öğretmen olmayı çok istedim, belki anne olduğum içindir. İnsan anne olunca tüm çocuklara farklı bakıyor. Pedagojik formasyondan sonra stajım için Saint-Joseph'e geldim. Kapıdan girer girmez burası okul kokuyor, benim burada çalışmam gerek dedim.

Saint-Joseph'te çalışmaktan çok mutluyum, öğretmenliği de çok sevdim. Başka bir okulda olsaydım, bu kadar sever miydim bilmiyorum. Okulun her ilk günü heyecanlanırdım, o gece uyuyamazdım.

Saint-Joseph; öğretmenlerine, öğrencilerine değer veriyor. Ayrıca öğrencileri diğer okullardan farklı, onlarla olmak güzel.

Chers frères, che.è.r.es membres de la direction, che.è.r.es collègues et che.è.r.es élèves,

Presque tous les 24 novembre, il y a une/un enseignant.e qui quitte l'école, son temps d'enseigner arrive à son terme. Cette année c'est mon tour de dire au revoir.

L'idée de ne plus être en classe devant mes élèves me rend un peu triste. Je dois m'adapter à une nouvelle situation dans ma vie. Être enseignante, est une profession que j'ai beaucoup aimée. J'ai toujours aimé l'école. L'école primaire, le collège, le lycée. J'aime apprendre.

Contrairement à beaucoup d'entre vous, cher.è.e.s professeurs, je ne suis devenue enseignante après mes études universitaires. À cette époque, cette profession ne m'attirait pas. Mes études universitaires ont été dans des périodes difficiles pour nous les jeunes et le pays aussi. Les querelles politiques, les disputes entre les jeunes... Les universités se fermaient, s'ouvraient. Je n'ai pas eu le plaisir de passer plus de temps à l'université. En même temps je travaillais, J'ai toujours eu la crainte de ne pas avoir du travail.

À 38 ans j'ai décidé d'être enseignante. J'ai eu une grande envie de l'être. Peut-être parce que j'étais une maman. J'ai suivi une formation pédagogique. Quand je suis entrée par la grande porte à Saint-Joseph, ça sentait l'école. Je me suis dit : c'est une école, je dois travailler ici. C'était pour mon stage d'un mois après la formation pédagogique.

J'ai été très heureuse à Saint-Joseph, j'ai travaillé avec plaisir. J'ai eu la chance de travailler dans des métiers que j'aime. Je pense que si je n'étais pas à Saint-Joseph, la profession d'enseignante ne m'aurait pas autant plu. Toutes les rentrées, ont été avec enthousiasme, Je n'arrivais pas à dormir la veille par crainte d'être en retard.

À Saint-Joseph, on vous écoute, on écoute les élèves, on les valorise en tant qu'individu. Un autre point, les élèves de Saint-Joseph sont différents, et c'est bien.

Bu yıl, çok mutlu olduğum bir durum oldu: iGEM yarışmasında gümüş madalya almamız. Bu madalya çok değerli. iGEM'e katılmak benim rüyamdı. Umarım öğrencilerimiz için bilimsel çalışmalara daha çok önem vermeleri için itici bir unsur olur. Bu projede desteklerinden dolayı Mr. Paul Georges'a çok teşekkür ederim.

Genç öğretmen meslektaşlarıma bir mesajım var: Çok güzel bir okulda çalışıyorsunuz, iyi öğrencileriniz var, şanlısınız. Öğrencilerimiz bazen zor olabilirler, çünkü onlar genç.

Öğrencilerime söylemek istediklerim var: Sevgili öğrenciler, Saint-Joseph Lisesi'nde iki kültürü derinlemesine öğreniyorsunuz. Bu donanımınız size çok kapı açacaktır. Ben, liseden sonra, Saint-Benoit, düşünmeyi literatür derslerinde öğrendiğimi fark ettim. Disertasyon yazmak, büyük düşünürlerin yazdıklarını incelemek, analiz ve sentezler yapmak çok kıymetli, fen derslerinize de yararı var. Düşünme derinliği sağlıyor. Okuyun, düşünün. Kendi düşünceleriniz olsun. Sadece fen dersleriyle düşünülüyor.

Sizlerden bir ricam var, Cumhuriyet'imizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'nde söylediklerini iyi okuyun, üzerinde düşünün. Atatürk, siz gençlere çok güveniyordu. Haklıydı. Sizler geleceksiniz, onu, bilgi birikiminiz, akılla kuracaksınız. Nereye varmak istediğinize, nasıl bir toplumda yaşamak istediğinize siz karar vereceksiniz. Bu da iyi bir eğitimle olur. Saint-Joseph Lisesi sizlere birçok değeri öğretiyor. Bunlarla önce kendiniz için yararlı işler yapın, iyi bir yurttaş, iyi bir dünya vatandaşı olun. Bencil değil, paylaşımcı olun. Zekânızı, enerjinizi iyi işlerde kullanın. İyi insan olmak zordur. Asla beyninizi başkalarının yönetimine vermeyin. Sorgulayın, itiraz edin, her şeyi sorgusuz kabul etmeyin. Kimseye kendinizi ezdirmeyin, kendinize güvenin. Bilmediğiniz bir konuda tartışmayın. Kimseye tepeden bakmayın, sonra siz düşersiniz.

Sevgili öğrencilerim, öğretmenliğim boyunca sadece size öğretmedim, sizlerden de öğrendim. Ne mi? Sabırlı olmayı, hiç sabırlı bir insan değilimdir. Ancak sizler, sabırlı olmayı öğrettiniz, sabrıma bazen ben de şaşırıyorum. Sizlere teşekkür ederim.

Evet artık hoşça kalın deme vakti geldi.
Hoşça kalın,

Cette année, recevoir la médaille d'argent de la fameuse compétition iGEM, est une grande joie pour moi, pour notre équipe. J'en suis très heureuse. C'est une médaille très précieuse. Participer au concours iGEM était un rêve pour moi. J'espère que cette réussite poussera nos élèves à s'intéresser plus aux sciences. Je remercie Mr Paul Georges pour tout son soutien dans ce projet.

J'ai un petit mot pour les jeunes collègues, vous travailler dans un très bon établissement c'est une chance. Vous avez de bons élèves, qui peuvent être parfois difficiles, parce qu'ils sont jeunes.

Cher.è.r.e.s élèves, à Saint-Joseph, vous découvrez deux cultures. Vous vous enrichissez de ces deux cultures. Soyez sùr.e.s que cela vous rapportera beaucoup dans le futur, vous ouvrira des portes. Après le lycée, j'ai remarqué que j'avais appris à penser dans les cours de littératures. Les dissertations qu'on nous faisait écrire sur les idées des grands auteurs, des philosophes, les analyses, synthèses sur leurs écrits, m'ont poussé à réfléchir, à penser. Cela vous aidera aussi dans les matières scientifiques. On ne réfléchit pas seulement dans les matières scientifiques. Écrire une dissertation à partir d'une idée d'un philosophe, d'un auteur vous fait réfléchir, vous aide à savoir, à vous exprimer, à expliquer vos idées et à convaincre. Ne négligez pas les lettres. Un conseil, ne discuter pas sur un sujet que vous ne connaissez pas.

J'ai une demande à vous faire cher.è.e.s élèves, lisez et réfléchissez sur le discours de Mustafa Kemal Atatürk pour les jeunes. Lui, il avait confiance en vous. Il avait raison. Vous êtes le futur. Le futur sera selon votre capacité à le bâtir. Pour cela vous avez besoin de savoir. Ce savoir vous l'acquerez à Saint-Joseph. Il dépend de vous, comment vous allez vous en servir de ce savoir. Soyez de bon.ne.s citoyen.ne.s, pour votre pays et pour le monde. A Saint-Joseph, on vous forme avec les valeurs humaines. Développez vos capacités pour votre bien et aussi pour celui d'autrui. Si vous n'êtes pas d'accord sur quelque chose dites-le. Ayez vos propres opinions, ne laissez pas vous mener. Sachez partager, ne gardez pas tout pour vous. Ayez confiance en vous, ne soyez pas hautin, votre chute sera rapide. Mon objectif n'est pas de vous combler de conseils.

Cher.è.e.s élèves, ce n'est pas toujours moi qui vous a enseigné, j'ai appris aussi de vous. J'ai appris à être patiente, une patience qui parfois m'étonne. Je ne suis pas d'habitude patiente. Vous me l'avez appris. Je vous en remercie.

Eh oui le temps de dire au revoir est venu,
Au revoir,

Berlin Berlin

 Ece DOĞAN

Almanya denilince akla ilk gelen şehir olan Berlin, ülkenin başkenti olmasının yanı sıra en kalabalık ve en büyük şehridir. Aynı zamanda 16 eyaletten biridir. Berlin'in etrafı Brandenburg eyaleti tarafından çevrilidir. Şehrin en önemli nehirleri Spree ve Havel'dır.

Berlin'de birçok ünlü üniversite vardır. Bunlardan bazıları Humboldt Üniversitesi, Berlin Özgür Üniversitesi, Berlin Sanat Üniversitesi ve ESMT Berlin'dir. Farklı ülkelerden insanların eğitimi görebildiği bu üniversitelerin eğitim kadrosunda dünyaca ünlü profesörler vardır. Eğitim açısından geliştiği gibi kültürel açıdan da gelişmiş bir şehir olan Berlin, dünyaca ünlü tarihi eserlere ve yapılara ev sahipliği yapmaktadır. Bunların arasında Brandenburg Kapısı, Reichstag Binası ve Berlin Zafer Sütunu en ünlülerindedir. Berlin'in en bilinen sembolü haline gelmiş Brandenburg Kapısı 1788-1791 yılları arasında inşa edilmiştir. Almanya ikiye bölünmüş iken kapatılan kapı, 22 Aralık 1989'da tekrar kullanılmaya başlanmıştır.

Berlin, la première ville qui vient à l'esprit lorsque l'on évoque l'Allemagne, n'est pas seulement la capitale du pays, mais aussi la ville la plus peuplée et la plus grande. C'est aussi l'un des 16 États. Berlin est entouré par le Land de Brandebourg. Les rivières les plus importantes de la ville sont la Spree et la Havel.

Il existe de nombreuses universités célèbres à Berlin. Certains d'entre eux sont l'Université Humboldt, l'Université libre de Berlin, l'Université des Arts de Berlin et l'ESMT Berlin. Il y a des professeurs de renommée mondiale dans le personnel enseignant de ces universités et des étudiants du monde entier. Berlin, qui est une ville développée en termes d'éducation ainsi que culturellement, abrite des monuments et des structures historiques de renommée mondiale. Parmi eux, la porte de Brandebourg, le bâtiment du Reichstag et la colonne de la Victoire de Berlin sont les plus célèbres. La porte de Brandebourg, devenue le symbole le plus connu de Berlin, a été construite entre 1788 et 1791. La porte, qui avait été fermée lors de la division de l'Allemagne en deux, a recommencé à être utilisée le 22 décembre 1989.

Berlin'i gezerken en dikkat çeken şey, muhakkak Berlin Duvarı'ndan kalan parçalardır. Berlin Duvarı, Almanya II. Dünya Savaşı'nda yenildikten sonra şehri ikiye bölmek amacıyla Doğu Almanya tarafından yaklaşık 44 km olarak inşa edilmiştir. Duvar 28 yıl ayakta kaldıktan sonra 1989'da yıkılmıştır. Duvarın hala ayakta kalan parçalarının üstünde birbirinden güzel grafitiler görmek mümkündür. Berlin Duvarı'nda bulunan, duvar hala ayaktaysen casus değişiminin yapıldığı "Checkpoint Charlie" de görülmesi gereken bir noktadır.

Avrupa'da eskiden inşa edilen kiliselerin kendine has bir güzelliği vardır. Berlin'deki "Marienkirche" de bunlardan biridir. Nikolai Kilisesi ile birlikte Berlin'in en eski kilisesidir. Tuğlalardan yapıldığı için kendine has kırmızı bir dış görünüşü vardır. II. Dünya Savaşı'nda zarar gören kilise sonradan restore edilmiştir. Türkiye'den götürülen "Zeus Sunağı"nın sergilendiği Pergamon Müzesi ziyaret edilmesi gereken yerlerden biridir.

Berlin'de mutlaka görülmesi gereken bir diğer nokta ise "Schlossgarten Charlottenburg" yani "Charlottenburg Saray Bahçeleri"dir. Sarayın kendisi de müze olarak görülebilmektedir. Berlin'deki bir diğer ünlü bahçe de "Gärten der Welt" (Dünya Bahçeleri) dir. Bu bahçe bir oryantal bahçe ile birlikte ayrı ayrı Çin, Japon, İtalyan, İngiliz, Kore ve Bali bahçesi içermektedir. Bir gününüzü rahatlıkla bu bahçeleri gezerek geçirebilirsiniz.

Her ne kadar Alman mutfağı çok ünlü bir mutfak olmasa da kozmopolit olan Berlin'de damak tadınıza uygun yiyecekler bulabilirsiniz. Benim önerim, adını Berlin'den alan "Berliner" tatlısını mutlaka denemeniz olacaktır. Kızartılmış hamurdan yapılan bu tatlının ortasına reçel veya çikolata doldurulmaktadır ve genellikle kahve eşliğinde tüketilmektedir. Berlin mutfağının öne çıkan diğer yemekleri ise "Eisbein", "Schnitzel Holstein" ve "Senfeier" dir. İlla Türk yemekleri yemek isteyenler için Kreuzberg bölgesindeki Türk restoranlarını öneririm.

Potsdamer Platz'da bulunan Legoland tüm dünyadan lego severlerin akınına uğramaktadır. Noel zamanında Berlin'i ziyaret edenler şehrin çeşitli yerlerinde kurulu Noel pazarlarında keyifle alışveriş yapabilirler.

Berlin görülmeye değer, güzel ve canlı bir şehirdir. Bu güzel şehre bugüne kadar gitmediyseniz umarım bir gün gider ve iyi vakit geçirerek güzel anılar biriktirirsiniz.

La chose la plus frappante lors d'une visite à Berlin est certainement les vestiges du mur de Berlin. Après avoir été vaincu lors de la Seconde Guerre mondiale, il a été construit par l'Allemagne de l'Est sur environ 44 km afin de diviser la ville en deux. Le mur a été démolé en 1989 après avoir divisé la ville en deux pendant 28 ans. Il est possible de voir de beaux graffitis sur les parties du mur encore existant. Le « Checkpoint Charlie » sur le mur de Berlin, où des espions ont été échangés, est également un incontournable.

Les églises construites dans le passé en Europe ont une beauté qui leur est propre. La "Marienkirche" de Berlin en fait partie. L'église Saint-Nicolas est la plus ancienne église de Berlin. Comme il est fait de briques, il a un extérieur rouge distinctif. L'église, qui a été endommagée pendant la Seconde Guerre mondiale, a ensuite été restaurée. Le musée de Pergame, où est exposé « l'autel de Zeus » pris en Turquie, est l'un des endroits à visiter.

Un autre endroit incontournable à Berlin est le « Schlossgarten Charlottenburg », c'est-à-dire les « jardins du château de Charlottenburg ». Le palais lui-même peut également être considéré comme un musée. Un autre jardin célèbre à Berlin est le « Gärten der Welt » qui signifie les « Jardins du monde ». Ce jardin comprend un jardin oriental ainsi qu'un jardin chinois, japonais, italien, anglais, coréen et balinais. Vous pouvez facilement passer une journée à visiter ces jardins.

Bien que la cuisine allemande ne soit pas une cuisine très connue, vous pouvez trouver des plats selon vos goûts dans la ville cosmopolite de Berlin. Ma suggestion serait d'essayer le dessert « Berliner », nommé d'après Berlin. De la confiture ou du chocolat fourré au milieu de ce dessert à base de pâte qui est généralement accompagnée d'un café. D'autres plats importants de la cuisine berlinoise sont « Eisbein », « Schnitzel Holstein » et « Senfeier ». Pour ceux qui veulent choisir la cuisine turque, je recommande les restaurants turcs à Kreuzberg.

Situé à Potsdamer Platz, le Legoland est l'incontournable des amateurs de Lego du monde entier. Les visiteurs de Berlin à la période de Noël peuvent faire du shopping sur les marchés de Noël installés dans diverses parties de la ville.

Berlin est une ville magnifique et dynamique qui vaut le détour. Si vous n'êtes jamais allé dans cette belle ville jusqu'à présent, j'espère que vous y irez un jour, passerez un bon moment et garderez de bons souvenirs.

Talat Parman ile Röportaj

 Nehir KUYURTAR

Bize biraz kendinizden bahseder misiniz? Saint-Joseph ile olan bağınız, sonrasında aldığınız eğitimler ve halihazırda meşgul olduğunuz mesleğiniz, uğraşılarınız...

İstanbul doğumluyum ve ilkokulu İzmit'te okudum. İstanbul Saint-Joseph Lisesinde orta öğretimini tamamladım. Sonrasında İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde tıp eğitimi ve Paris René Descartes Üniversitesinde psikiyatri uzmanlık eğitimi yaptım. İstanbul Psikanaliz Derneği kurucu başkanı, formatör psikanalist ve psikiyatri doçentiyim. Yirmi yıl boyunca İstanbul Üniversitesi Çocuk Sağlığı Enstitüsü Adolesans Bilim Dalında çocuklar, ergenler ve aileleriyle çalıştım. Ergenlik ve psikanaliz konularında yazılmış kitaplarım ve J. B. Pontalis'ten yaptığı kitap çevirilerim var. Psikanaliz Yazıları dizisini kurdum ve yirmi yıl boyunca yayın yönetmenliğini yaptım. Halen Yapı Kredi Yayınlarından (YKY) yayımlanan Psikanaliz Defterleri dizisi yayın kurulu üyesiyim.

Psikanaliz nedir? Hangi alanlarda kullanılır?

Psikanalizi, kurucusu Sigmund Freud üçlü bir yapı olarak tanımlamıştır: Öncelikle ruhsallığın başka türlü ulaşılamayan katmanlarına (bilinç dışına) ulaşmayı sağlayan bir yöntem, bazı ruhsal hastalıkların sağaltımında kullanılan bir uygulama ve bu yöntem ve uygulamanın sağladığı bilgilerin oluşturduğu ve insan bilimlerinin bir parçası olan bir bilgi dağarcığı. Bu tanımdan yola çıkarsak öncelikle psikanalizin klinisyenler tarafından uygulanan bir sağaltım yöntemi olduğunu biliyoruz. Yaş gruplarına ve çeşitli patolojilere göre psikanalitik uygulama da değişmektedir. Klasik divan-koltuk yerleşiminden çocuklarla yapılan oyun terapilerine, çift ve aile analizlerine, psikanalitik psikodramaya kadar çeşitli psikanaliz uygulamaları söz konusudur. Öte yandan psikanalizin sağladığı bilgi birikimi özellikle insan bilimlerinin (sosyoloji, antropoloji gibi) çeşitli alanlarında kullanılıyor. Dahası sanat eleştirisi (örneğin psikanalitik edebiyat eleştirisi) gibi insanın yaratım alanlarında da onun sağladığı bilgi kullanılmaktadır. Ancak bu etkileşimin karşılıklı olduğunu da bilmek gerek; yani psikanaliz de hemen tüm insan bilimlerinin ve insan yaratım alanlarının dağarcığından da yararlanıyor.

Çalışmalarınızdan takip ettiğim kadarıyla ruhsallıkta ergenlik dönemine özel bir atıfta bulunduğunuzu hissettim hep. Eğer öyleyse bunun mesleki seçiminizdeki nedenini açıklayabilir misiniz?

Ergenlik çocuklukla erişkinlik arasında yer alan bir gelişim dönemidir. Birey bir yandan bedensel olarak gelişir bir yandan toplumsal statüsü değişir dahası dölleyici cinsellik ile olarak artık üreyebilir hale gelir. Ben Paris'teki psikiyatri uzmanlık eğitimimin özellikle son döneminde ergenlerin izlendiği kurumlarda çalıştığım için giderek bu alanda uzmanlaştım ve Türkiye'ye döndüğümde de İstanbul Üniversitesi Çocuk Sağlığı Enstitüsüne bağlı Adolesans Bilim Dalında yirmi yıla yakın süre görev yaptım. Bu hayli uzun süreli çalışma ergen ruh sağlığı alanındaki uzmanlığımı geliştirdi. Bu alanda yazdığım dört kitap var: "Ergenlik ya da Merhaba Hüzün", "Ergenliğin Yüzleri", "Ergenlik ve Ötesi", "Ergenliğin Tutkusu". Bütün bu kitaplarım YKY tarafından yayımlanıyor. Ayrıca yine YKY'de yayımladığımız Psikanaliz Defterleri dizisinde çıkardığımız 7 kitapta çocuk ve ergenlerin ruhsal sorunlarına yer verdik ve ben de burada birçok yazı yayımladım.

Yazılarınızda ergenlik krizinden bahsediyorsunuz, nedir ergenlik krizi? Bu kriz sağlıklı bir şekilde nasıl atlatılabilir sizce?

Kriz sözcüğü Yunanca kökenlidir ve temelinde mahkemelerin karar oturumuna verilen addır. Yani kriz aslında bir karar verme sürecidir. Günlük kullanımda kalp krizi, ekonomik kriz gibi olumsuz bir anlamı olsa da aslında önemli bir sürecin adıdır kriz. Sonuç olumsuz da olabilir ama elbette olumlu da. Bu çerçevede ergenlik krizi bireyin nasıl bir erişkin olacağına karar verdiği bir döneme karşılık gelir. Birey erişkin yaşama geçerken cinsel eğiliminden, meslek ve yaşam biçimi seçimine kadar birçok konuda karar vermek zorunda kalır. Gördüğünüz gibi burada kriz sözcüğünü olumlu anlamda kullanıyorum, çünkü ergenlik krizi ender olarak olumsuz bir sonuca yol açar. Öte yandan erişkin yaşamda ortaya çıkan bazı önemli ruhsal bozuklukların ortaya çıkışında ergenlik krizinin rol oynadığı da doğrudur. Ama çoğu kez bu kriz ergen ve anne babası arasında bazı gürültülü sahnelerden ibaret olarak kalır ve birey erişkin yaşamına şöyle ya da böyle ama bir şekilde başlar ve yoluna devam eder.

Rehberlik servisi olarak yaptığımız çalışmalarda öğrencilerimizin en sıklıkla dile getirdikleri duygunun "kaygı" olduğunu görüyoruz.

Nedenlerini araştırdığımızda buna genellikle başarısız olma, ailelerini hayal kırıklığına uğratma, çalışmak istememe, rekabet, diğerleri tarafından beğenilmeme ve dışlanma düşünceleri ile eksiklik, yetersizlik ve değersizlik duyguları eşlik ediyor. Gençlere bu konuda neler söylemek istersiniz?

Kaygı temelinde yaşamda kalabilmeyi sağlayan koruma düzeninin anahtarından biridir. Yaşamda kalmayı korku ve kaygı sağlar, çünkü tehlikelere karşı en önemli uyarılar bunlardır. Kaygı elbette sizin verdiğiniz örneklerdeki gibi öğrenci konumunda anne babanın, ailenin ve öğretmenin, okulun beğenisini yitirmek kaygısı olarak ortaya çıkar. Burada elbette söz konusu olan bireyin o anki durumunun kendine koyduğu ideale uygun olup olmamasıyla ilgilidir. Psikanalizin "benlik ideali" olarak adlandırdığı ruhsallığın bir bölümü olan üstbenliğin bir parçası olarak onun işlevlerinden de biridir. Diğer bir deyişle üstbenlik yalnızca bireyi cezalandıran bir makam değil aynı zamanda ona ideali de gösteren ve dolayısıyla ödüllendiren bir işleve de sahiptir. Sizin kaygı olarak sıraladığınız durumlarda aslında söz konusu olan, ideali yitirmek veya yitirmek korkusu kaygı uyandırmaktadır. Yani ötekilerde ve kendisinde hayal kırıklığı uyandırmak günümüzdeki deyişle "ezik" olmak elbette çok rahatsız edici olacaktır. Öte yandan biz psikanalistler kendimizi öğüt verecek konumda görmeyiz. Ama her bireyin kendisine koyduğu idealleri düşünmesi çok önemlidir ve ergenler, gençler tam da kendileri için bu idealleri saptamaları için uygun bir dönemi yaşamaktadırlar. Bu olanağı, bu şansı kullansınlar derim eğer illa bir şeyler söylemem, bir öğüt vermem gerekirse.

Ergenlik yalnızca ergenin kendisi için değil onunla ilgilenen anne babası, öğretmenleri ve diğer yetişkinler açısından da zaman zaman zorlayıcı bir sürece dönüşebiliyor. Sizce buradaki zorluklar neler ve kaynağını nerelerden alıyor? Bu konuda yetişkinlere neler tavsiye edersiniz?

Yazdığım kitaplarda bu konuyu birçok kez ele aldım. Çocuklar ergenlik krizini yaşarken anne babalar da orta yaş krizinde, bir üst kuşak büyükanne ve büyükbabalar yaşlılık ve hatta ölüm krizini yaşamaktadırlar. Diğer bir deyişle üç kuşak da krizdedir ama en çok gürültü çıkaran ergenlerin krizidir. Ama bu üç kriz arasında en verimli olan en geleceğe açık olan da aslında ergenlik dönemindeki kuşağın krizidir. Onların bu dönemde erişkin yaşam seçimlerini, yani evlilik ve iş yaşamlarında geldikleri yer hakkındaki sorgulamaları kimi kez ailelerde çok daha büyük sorunlara yol açar.

Aile içi kavgalar, ayrılıklar, boşanmalar veya işsiz kalmalar vs. önü daha kapalı, geleceği daha karanlık krizlere yol açabilir.

Popüler kişisel gelişim yaklaşımlarında sürekli "pozitif düşünme" ve "pozitif olma" hallerinin idealize edildiğini görüyoruz. Peki ya öfke, nefret, kıskançlık, hüznün, yas, hayal kırıklığı gibi "negatif" duygularımız ne olacak? Sanki bazı duygularımızdan, o duyguda olma halimizden bazen korkuyor ve hızla oradan kaçıp uzaklaşmak istiyoruz. Sizce pozitif ve negatif duygular arasındaki bu ikircikliği nasıl aşabiliriz?

Duyguları bir bütün olarak ele almak gerekir. Olumlu ve olumsuz duygular elbette bir arada olmalıdır ve zaten öyledir de. Sevgi varsa öfke de olacaktır, neşe varsa hüznün de. Olumsuz duyguları kabul etmemek olumlulara da sırt çevirmek demek olur. Ruhsallığımızın bir dengeleme düzeneği olduğunu düşünmemiz gerek. Bir elektrik regülatörü gibi düşünün. Bunun uyarı elbette farklı olabilir, bazılarında uçlara gidiş daha sık daha şiddetli olabilir, bazılarında ise daha az niceliksel değişiklikler olabilir. Sorunuza daha doğrudan bir yanıt vermek gerekirse olumlu ve olumsuz duygular arasında bir ikirciklik değil bir tamamlayıcılık söz konusudur.

Ama bence burada duygularla ilgili çok daha önemli bir başka konu var: Unutmamak gerekir ki ruhsallığın duygusal bir boyutu varsa bilişsel bir boyutu da var ve bunlar bir bütünü parçaları. Öğrencilik yaşamında en önemli öğrenme sorunlarının yani öğrenme güçlüklerinin veya zorluklarının temelinde duygusal zorlukların da yer aldığını sıklıkla görüyoruz. Psikanaliz Defterlerinin 3. Sayısında "Öğrenme ve Bilinçdışı" çerçevesinde öğrenmeyle ilgili sorunların bilinç dışı nedeniyle ele almıştık. Duyguların olumlu ve olumsuz olmasına yapılan vurguda önem verilmesi gereken bence öğrenme yetilerini etkilemeleridir.

"Ergenliğin Yüzleri" kitabınızın kapağında bir alıntı yapmak istiyorum: "Yeni kuşakların yinelenmeleri aşarak yeni sözler söylemeleri ve yeni şeyler yapmaları tarihsel gelişimin gereği ise ve çoğu zaman böyle oluyorsa, biz erişkinlere düşen de kalan yaşamımızda onları örnek almak olmalı. Çünkü eğer benim on, on beş yıl önce yazdıklarım şimdi yazdıklarımı anlamamı sağlayıp bir yenilik duygusu uyandırıyor ise bakmam gereken yer-zaman-kişi belli: Ergenliğim." Burada bizlere ne anlatmak istiyorsunuz?

Ülkemizde psikanalizin gelişiminde 2000'li yıllarda bizlere çok destek olmuş Fransız psikanalist Bernard

Penot'nun yıllar önce onunla yapıp Türkiye'de bir psikiyatri dergisinde yayımladığım bir söyleşisinde söylediği, "Erişkinler analizlerine ergenlikte bıraktıkları yerden başlarlar." saptamasından yola çıkarmak istiyorum sorunuza yanıt vermek için. Bu satırlarda ben erişkin yaşamımda gerekli gördüğüm zamanlarda geçmişime, katettiğim yola bakarken her seferinde ergenliğimi bir çıkış noktası olarak ele alıyor ve o yeri sorguluyorum. Bunu da yaparken yalnızca kendi belleğime değil çevremdeki ergenlere bakarak o dönemimi yeniden okumaya çalışıyorum. Çünkü ergenler gelecekle ilgili yeni sözler söyleme olanağını kullanıyorlarsa erişkinler de onlardan yola çıkarak geçmişle ilgili yinelenmelerden kurtulup yeni sözler arayacakları ve söyleyecekleri bir arayış içine girmelidirler. Çünkü kuşakların birbirlerini tamamlayıcılığı yalnızca eski kuşağın yeniyi değil, yeni kuşağın da eskiyi tamamlaması olarak düşünülmelidir. Böylece eskiyi yinelenmek yerine yeniyi oluşturmayı yani yenilemeyi kurabiliriz.

Saint Joseph yıllarınızdan aklınızda kalan sizin için önemli bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

Sorunuzdan yola çıkarak önce şunu söylemek isterim. Saint-Joseph'li yıllarım (1970-1978) on bir - on dokuz yaşlarıma, yani ergenliğimin tümüne karşılık geldi. Erişkin yaşamımın mesleki boyutuna ağırlıklı olarak ergenlik dönemi damgasını vurduğuna göre Saint Joseph yıllarım elbette belirleyici olmalı. O nedenle Saint Joseph'teki sekiz yılım benim için çok değerli bir anılar bütünüdür. Bunlardan birini ötekine yeğlemem elbette anlamlı olmaz ama yalnızca şunu belirtmek isterim ki o dönem okulun tek cinsiyetli olması yani bir erkek okulu olması önemli bir eksikti. Bunun geçen zaman içinde değişmiş olması şu anda ergenlik dönemini Saint Joseph'te geçiren öğrenciler için bir şans olduğunu düşünüyorum.

Saint Joseph'te aldığınız eğitimin kişisel tarihinize kattığı değerler neler oldu sizce?

Türkiye'de yaygın olan baskın, buyurgan ve ancak kötü bir yinelenme üreten egemen kültürün dışında bir alan sunan bir okul olarak Saint Joseph bana bir yaşam geleceği sundu. İnsan olmak, düşünmek, ahlaklı olmak ve elbette yaratıcı olmak olanaklarının varlığını bana bu kurum gösterdi. Bu kurumdan elde ettiklerim benim hekim olmama, aydın olmama, okumama, yazmama, örgütçü olamama ve Türkiye'de psikanalizi kurumsallaştırmayı başarmama yol açtı. Bu yeterli bir katkıdır sanırım. Türkiye'de psikanalizin tanınması, gelişmesi ve kurumsallaşmasında büyük katkılar sunan Sayın Talat Parman'a kıymetli vaktini ayırıp röportaj teklifimizi kabul ettiği ve değerli katkıları için içten teşekkür ederiz.

Saksı Olmanın Faydaları

Les avantages d'être un pot de fleur

 Ayşe Kayra ÖZLEN

"Yalnızca orada bir yerlerde dinleyen, anlayan insanlar olduğuna inanmak istiyorum. Böyle insanların var olduğunu bilmeye ihtiyacım var." Bazen, hayatınızın hangi yöne gittiğini seçemediğinizde sadece yalnız olmadığınızı bilmek istersiniz. Elinizden tutacak birisi olduğunu... Charlie'nin hikâyesi de aslında bu bakış açısıyla yazılmış. Hem yardım arayan biri, hem de yardım eden birisi olarak.

Öncelikle hikâyenin temasını belirtmekle başlayayım. En yakın arkadaşının intihar etmesi ve çocukluk travmalarını yeni yeni kavramasının etkisiyle psikolojik sıkıntılar çeken Charlie, kendini yepyeni bir ortamın içerisinde bulur: lise. Hayatına giren yeni kişiler, yeni kitaplar, yeni olaylar her ne kadar onu bir süre rahatlatıp dikkatini sorunlarından dağıtsa da bu yenilikler bir sona erdiğinde ne olacaktır?

"Yani, işte benim hayatım. Hem mutlu hem üzgün olduğumu bilmeni isterim ve hâlâ böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlamaya çalışıyorum." Hayat "her şeyin karışımı"dır. En müthiş anlarımızdan en kötü anlarımıza kadar bütün benliğimizi oluşturmamıza olanak sağlar. Bu hikâyede Charlie, yaşadıklarını "sevgili arkadaş"ına anlatırken biz de başından geçenlere farklı bir pencereden tanıklık etme şansı buluyoruz.

« Je veux juste croire qu'il y a des gens là-bas qui écoutent, comprennent. J'ai besoin de savoir que de telles personnes existent. » Parfois, vous voulez juste savoir que vous n'êtes pas seul lorsque vous ne pouvez pas choisir la direction que prend votre vie. Que tu aies quelqu'un pour te tenir la main... L'histoire de Charlie a en fait été écrite de ce point de vue. À la fois comme quelqu'un qui cherche de l'aide et comme quelqu'un qui aide.

Permettez-moi de commencer par énoncer le thème de l'histoire. Charlie, qui souffre de détresse psychologique due au suicide de son meilleur ami et à sa nouvelle compréhension des traumatismes de l'enfance, se retrouve dans un tout nouvel environnement : le lycée. Même si de nouvelles personnes, de nouveaux livres et de nouveaux événements dans sa vie le soulagent pendant un certain temps et le détournent de ses problèmes, que se passera-t-il lorsque ces nouveautés prendront fin ?

« Alors, voici ma vie. Je veux que vous sachiez que je suis à la fois heureux et triste, et j'essaie toujours de comprendre comment une chose comme ça a pu arriver ». La vie est un « mélange de tout ». Il nous permet de nous former entièrement, de nos plus beaux à nos pires moments. Dans cette histoire, alors que Charlie raconte à son « cher ami » ce qu'il a vécu, nous avons également la chance d'assister à ce qui lui est arrivé d'un point de vue différent.

Büyümenin hep gurur verici ve hayatımızın en iyi zamanları olacağı söylenir. Ancak pek çok insan gibi Charlie de işlerin öyle ilerlemediğini genç bir yaşta fark ediyor. Bu fark ediş ise işlerini pek kolaylaştırıyor diyemeyiz: "Pek iyi hissetmiyorum. Sorunum ne bilmiyorum, ama beni korkutmaya başladı. Bilmiyorum. Yalnızca çok hızlı düşünüyorum. Çok çok hızlı. Ağlayacak gibi olmamak için herhangi bir şeyi yapabiliyordum ya da yeniden düşünmeye başlamamak için. Yeniden düşünemem. Bir daha asla olmaz."

Tam bir gençlik hikâyesi denilebilecek bir parça olan bu eser, büyüme yolundaki insanlar ile beraber gençlik yıllarına ışık tutmak isteyenler için de bir öncü. Kitap okuyanları sürükleyip götüren, film izlemeyi sevenleri ise zaman kavramını kaybettirecek türden. Ayrıca sadece büyüme üzerine değil, yolu bu eserle kesişen herkesin çeşitli dersler alabileceği türden bir hikâye.

Ana karakteri Charlie olan bu hikâye, Charlie'nin mektup yazmasıyla başlıyor ve zor zamanlar geçirdiği ortaokulun ardından başladığı lisenin ilk senesini anlatıyor. Başta çok çekingen ve sessiz bir tip olan Charlie, edindiği yeni arkadaşları Patrick ve Sam'in eşliğinde girdiği yeni ortamların etkisiyle kabuğundan yavaşça sıyrılıyor, kendisi ve hayatı hakkında yeni şeyler öğreniyor.

Yazarı ve yönetmeni Stephen Chbosky olan bu eser, günümüzde birçok kişinin karşılaştığı günlük / kişisel problemleri bir gencin ağzından aktarmış. Yazar eserinde bazı ağır konuları bulundursa da bu konular hakkındaki farklılığımızı esprituël bir şekilde arttırmaya yönelmiş. Bu ağır konuların bazılarında örnek vermek gerekirse (Çünkü bazıları için hassas konular olabilir.) taciz, homofobi, depresyon, sınav stresi vb. sayılabilir. Karakterlerin ise bu problemlerle başa çıkış şekilleri hem ilham verici hem de hayran edici.

Bu hikâye; yaşanan olaylar, karakterler, farklı düşünce tarzları ve psikolojileri barındırması yönünden oldukça yol gösterici. Ana karakterin henüz 15-16 yaşlarında olması, genç okuyucular için de hem kendilerini ilişkilendirmelerine hem de karakterin hatalarından ders çıkarıp kendi hikâyelerini yazmalarına yardımcı oluyor.

On dit que grandir sera toujours une fierté et sera le meilleur moment de notre vie. Mais comme beaucoup de gens, Charlie se rend compte très jeune que les choses ne se passent pas comme ça. On ne peut pas dire que cette prise de conscience leur facilite grandement la tâche : « Je ne me sens pas bien. Je ne sais pas quel est mon problème, mais ça commence à me faire peur. Je ne sais pas. Je pense juste trop vite. Très très rapide. J'aurais pu faire n'importe quoi pour ne pas avoir envie de pleurer ou pour recommencer à réfléchir. Je ne peux plus réfléchir. Ça n'arrivera plus jamais."

Cette œuvre, que l'on peut qualifier de véritable histoire de jeunesse, est aussi pionnière pour ceux qui veulent mettre la lumière sur leur jeunesse avec des personnes en pleine croissance. C'est un genre qui entraînera dans son univers ceux qui ont l'habitude de lire et ceux qui aiment regarder des films perdront la notion du temps. C'est aussi une histoire où toute personne en tirera des leçons, et non pas seulement sur le fait de grandir.

Cette histoire, dont le personnage principal est Charlie, commence avec Charlie écrivant une lettre et qui raconte sa première année de lycée, qu'il a commencée après le collège, où il a eu des moments difficiles. Un type très timide et calme au début, Charlie sort lentement de sa coquille, apprenant de nouvelles choses sur lui-même et sa vie, sous l'influence de son nouvel environnement dans lequel il est en compagnie de ses nouveaux amis Patrick et Sam.

Le film, écrit et réalisé par Stephen Chbosky, parle des problèmes quotidiens / personnels rencontrés par beaucoup aujourd'hui et cela de la bouche d'un jeune. Bien que l'auteur ait choisi des sujets lourds, il prend en main ces questions ingénieusement en passant par l'humour. Pour en donner un exemple (car certains peuvent être considérés comme des sujets sensibles) : le harcèlement, l'homophobie, la dépression, le stress des examens, etc. La façon dont les personnages traitent leurs problèmes est à la fois inspirante et fascinante.

L'histoire, par ses événements et ses personnages, nous mettent face à différentes manières de penser. Le fait que le personnage principal n'est qu'environ 15-16 ans aide les jeunes non seulement à le comprendre, mais aussi à en apprendre des ses erreurs.

Kullanılmış olan dilin yalınlığı ve akıcılığı, hikâyeye kendimizi kaptırmamızı sağlamakla kalmayıp aynı zamanda okunan her sayfa, izlenilen her dakika ile daha da ilgimizi çekiyor. Yazarın yazı dilinin ise oldukça etkileyici olduğu inkâr edilemez bir gerçek. Kitabı okuduğunuzda kendinizi karakterlerin yerinde buluyor ve onların hissettiği her şeyi kalbinizin atışlarında hissettiğiniz gibi, akıllarından geçen her düşüncüyü de kendi kafanızda kurabiliyorsunuz.

Filmden bahsedecek olursak oyuncu kadrosunda Logan Lerman, Emma Watson, Ezra Miller ve Paul Rudd'ın bulunduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Oyuncuların her biri karakterlerini aynı kitapta hayal edebileceğiniz gibi canlandırmış, karakterler ne hissedip düşündülse aynı şekilde seyircilere yansıtmışlardır. Bildiğimiz üzere, kitaplardaki önemli sayılabilecek kısımların genellikle film uyarlamalarında olmaması maalesef sıkça karşı karşıya geldiğimiz bir durum. Ancak kitabın yazarı aynı zamanda filmin yönetmeni olduğundan gözle görülebilir çok fazla fark bulunmamakta.

Daha önce de bahsettiğim gibi büyüme ile ilgili öğrenilecek çok şey ve alınacak çok ders var. Bu kitap bir sözlük, bir ders ve aynı zamanda size bir yoldaş olacaktır. Karakterlerin samimiyetini ekrandan ya da sayfalardan hissedip adeta hikâyenin bir parçası olmak istemenizi sağlayacaktır.

Bu kitabın kendi hayatlarında da birçok problem yaşamış insanlara da öncülük yapan bir arkadaş olacağına inanıyorum. Eserin bende yarattığı en büyük etki, aslında yalnız olmadığımı fark etmem ve her şeyin sonunda iyiye gideceğini anlamam olmuştur. Sonuçta "Nereden geldiğimizi seçemesek de nereye gidebileceğimizi seçebiliriz. Yine de bir şeyler yapabiliriz ve yaptıklarımızla ilgili iyi hissedebiliriz." ve elbet "Bir gün berbat bir hafta gelip çattığında, kendime bu kadar harika hissettiğimi hatırlatabilmek için elimden geldiğince fazla detayı aklımda tutmaya çalışıyorum. Çok işe yaramasa da denemek önemli!"

İşte önümüzde, saksı olmanın faydaları: Gerçekten burada olabilmek ve sonsuz hissedebilmek!

Dans le livre, la simplicité et la fluidité de la langue utilisée permet non seulement de nous immerger dans l'histoire, mais attirent également notre attention à chaque instant. C'est un fait indéniable que la langue d'écriture de l'auteur est assez impressionnante. Lorsque vous lisez le livre, vous vous retrouvez à la place des personnages et tout comme eux vous ressentez tout ce qu'ils ressentent dans leur cœur, vous pouvez également lire leurs pensées qui leur passent par la tête.

En parlant du film, je ne peux m'empêcher de mentionner que le casting comprend Logan Lerman, Emma Watson, Ezra Miller et Paul Rudd. Chacun des acteurs joue leur rôle à merveille et chaque personnage est très proche de celui du livre. Comme nous le savons, c'est une situation que nous rencontrons souvent malheureusement, certaines parties importantes des livres ne se trouvent généralement pas dans les adaptations cinématographiques. Cependant, étant donné que l'auteur du livre est également le réalisateur du film, il n'y a pas beaucoup de différences entre les deux.

Comme je l'ai mentionné plus tôt, il y a beaucoup à apprendre et de nombreuses leçons à tirer sur la croissance. Ce livre sera un dictionnaire, une leçon de vie et aussi un compagnon dans votre vie. Cela vous donnera envie de faire partie de l'histoire en ressentant la sincérité des personnages à l'écran ou sur les pages.

Je pense que ce livre restera un inséparable pour les personnes ayant connu de nombreux problèmes dans leur propre vie. Son effet sur moi est que j'ai réalisé que je n'étais pas seul et que tout irait mieux à la fin. Après tout, « Bien que nous ne puissions pas choisir d'où nous venons, nous pouvons choisir où nous allons ». Nous pouvons toujours faire quelque chose et nous sentir bien dans ce que nous faisons. Lorsqu'une mauvaise semaine arrive, j'essaie de me souvenir d'autant de détails que possible afin de pouvoir me rappeler que je me sentirai bien après.

Voici les avantages d'être un pot de fleurs : Pouvoir être vraiment ici et se sentir sans fin !

Endüstriyel Sanat Robotu: “Can’t Help Myself” Robot d'art industriel : « Je ne peux pas m'aider »

 Asya ÇAVDAR

“Can’t Help Myself” (Kendime Yardım Edemiyorum) adlı sanat eseri 1990’ların sonundan itibaren birlikte çalışan Pekinli sanatçılar Sun Yuan ve Peng Yu tarafından 2016’da Guggenheim Müzesi için ortaya çıkarılmıştır. Eserde 32 farklı harekete programlanmış robotik bir kol, hiç durmadan camekan içinde yayılan kırmızı, kanımsı bir sıvıyı temizlemeye çalışıyor. Tek amacı, sıvıyı kendine doğru kazıyarak belirli bir bölgenin içinde tutmak olan robot işini yaparken bu sıvının yere, beyaz duvara ve camlara sıçramasına neden oluyor.

Sun ve Peng, çalışmalarının çatışmacı ve kışkırtıcı olmasıyla ünlü, çağdaş, kavramsal sanatçılardır. Ürettikleri eserleri hayata getirilen birer eleştiri ve yaşamın özüne giden bir arayış olarak tanımlıyorlar. Bu bağlamda hayatımızdaki paradoksların sınırlarında geziyorlar ve sanatsal rotalarını bu sınırlara paralel geliştiriyorlar diyebiliriz: Sabitler ve zıtlıklar, gerçeklik ve idealler, çatışmalar ve uyumlar arasındaki ikilemlerden besleniyorlar.

Bu eser tuvale çizilmiş bir yağlı boya tablosu ya da özenle yontulmuş bir heykel olmadığından yazımda fiziksel özelliklerinden çok, sanatçıların anlatmak istediklerini, insanların aldıkları mesajları ve öznel olarak bu eseri nasıl yorumladığımdan bahsetmek istedim.

Bir sosyal medya uygulaması üzerinde robotun videolarının viral olmasıyla pek çok insan eser hakkında düşüncelerini dile getirdi. Videoda, ilk kurulduğunda robotun oldukça hareketli (kimilerine göre neşeli) ve hızlı bir biçimde görevini yerine getirdiği görünüyor. Fakat yine videonun devamında 2019’da robotun temizlemeye çalıştığı sıvı ile kaplandığı, kirlendiği ve hareketlerinin oldukça yavaşladığını fark ediyoruz. Çoğu insan, robotun hareketlerinin “insani” olduğu düşüncesinde.

L'œuvre « Can't Help Myself » a été dévoilée pour le musée Guggenheim en 2016 par les artistes pékinois Sun Yuan et Peng Yu, qui travaillent ensemble depuis la fin des années 1990. Dans l'œuvre, un bras robotisé programmé en 32 mouvements différents essaie en permanence de nettoyer un liquide rouge ressemblant à du sang qui se répand à l'intérieur d'une salle en verre. Le robot, dont le seul but est de garder le liquide à l'intérieur d'une certaine zone en le raclant vers lui-même, fait éclabousser ce liquide sur le sol, les murs blancs et les fenêtres tout en faisant son travail.

Sun et Peng sont des artistes conceptuels contemporains dont le travail est réputé pour être conflictuel et provocateur. Ils définissent les œuvres qu'ils produisent comme une critique animée et une recherche de l'essence de la vie. Dans ce contexte, on peut dire qu'ils parcourent les frontières des paradoxes de nos vies et développent leurs parcours artistiques parallèlement à ces frontières : Ils se nourrissent des dilemmes entre constantes et oppositions, réalité et idéaux, conflits et harmonie.

Comme cette œuvre n'est pas une peinture à l'huile sur toile ou une sculpture soigneusement sculptée, je voulais parler de ce que les artistes voulaient dire, des messages que les gens recevaient et de la façon dont j'interprétais subjectivement cette œuvre, plutôt que ses caractéristiques physiques.

Avec des vidéos du robot devenues virales sur une application de médias sociaux, de nombreuses personnes ont exprimé leurs réflexions sur le travail. Dans la vidéo, le robot semble être assez actif et remplit sa tâche rapidement lors de sa première installation. Cependant, dans la suite de la vidéo, on se rend compte qu'en 2019, le robot est recouvert du liquide qu'il essaie de nettoyer, qu'il est sale et que ses mouvements ont considérablement ralenti. La plupart des gens considèrent les actions du robot comme « humaines ».

Bu yüzden de robotu belli bir işi yapmak zorunda kalmış ama bu işi yapmaya çalışırken eline yüzüne bulaştırmış, görevini yerine getireceğine kendine ve çevresine zarar vermiş, bu durumdan çıkamadığı için de bunalmış bir insana benzetmişler.

Bence bu eser gerçekten de hayatın birçok yönünden yorumlanabilir. Detaylara inildikçe farklı mesajlara ve yeni fikirlere ulaşabiliriz. Benim en çok ilgimi çeken yönlerinden biri, robotun asla gerçekleştiremeyeceği bir görev adına programlanmış olması. Bir sıvıyı, bir kaba koymadan mükemmel bir daire şeklinde tutmanın imkansız olduğunu biliyoruz. Robot kendisine verilen bu yegâne görevi tamamlamak adına başlarda bir hevesle çalışıyor gibi görünüyor. Kol dans eder gibi kendi çevresinde dönüyor, hızlıca sağdan sola doğru hareket ediyor ama bunlar sıvının çevresine sıçramasına neden oluyor. Kol sıvıyı kendine doğru temizlediği için, kendi üstünde de birikmesine neden oluyor. Çıkarıldığı sesler ile birlikte bu hareketleri, bir insanın şaşırduğunda verdiği tepkilere de benzetiliyor.

C'est pour cette raison qu'ils avancent l'idée que le robot, n'ayant toujours pas pu nettoyer son périmètre et même voir empirer la chose, se sentirait dépassé ne pouvant pas sortir de cette situation.

Je pense que ce travail peut vraiment être interprété à partir de nombreux aspects de la vie. Au fur et à mesure que nous allons dans les détails, nous pouvons atteindre différents messages et de nouvelles idées. L'un des aspects qui m'intéresse le plus est que le robot est programmé pour une tâche qu'il ne pourrait jamais accomplir. On sait qu'il est impossible de garder un liquide dans un cercle parfait sans le mettre dans un récipient. Le robot semble travailler avec enthousiasme dans un premier temps pour accomplir cette seule tâche qui lui est assignée. Le bras tourne sur lui-même comme s'il dansait, se déplaçant rapidement de droite à gauche, mais cela fait éclabousser le liquide autour de lui. Puisque le bras nettoie le liquide vers lui-même et s'accumule au long. Avec les sons qu'il émet, ces mouvements sont assimilés à la réaction d'une personne lorsqu'elle est surprise.

Dikkatimi çeken diğer detaylar ise makinenin zamanla yavaşlaması, daha fazla gıcırdaması, duvarlarda yerdekenden daha fazla boya olması ve kendisinin de bu sıvıyla kaplanması. Şahsen, yavaşlamış hareketlerini gördüğümde makinenin gerçekten yorulduğunu düşünmüştüm. Sanki ona verilen tek amacı için uğraşırken bitkin düşmüştü. Artık amacını tamamlama umudu ve isteğiyle hareket ettiğini değil de görevi bir zorunluluğa dönüştüğü buna devam ettiğini yorumladım. Aynı işi üst üste yaparken duvarları ve kendisini kirletmesini de bir işi tamamlamak uğruna bir insanın sürekli olarak çevresine ve kendisine zarar vermesine benzettim. 2019 yılında robotun kendi kendine durması ve böylece döngüsünün, sergilenmesinin sonuna gelmesi de bana göre onu insana benzer kılıyor.

Bu robotu sanat eseri yapan faktörlerden birinin de sergiye gelip onu gözlemleyen, seyreden insanlar olduğunu düşünüyorum. Robotu yine bir insan olarak yorumlarsak sergiye gelenler de kendi problemlerinde boğulan, "kendine yardım edemeyen" kimseye tanık olan ama ona yardım etmek için bir şey yapmayan, yapamayan insanları temsil ediyorlar.

Benim ve diğer birçok insanın eser hakkında çeşitli fikirleri olsa da sanatçılar bunun sınır bölgelerinde yaşanan şiddeti temsil ettiğini açıkladı. Bazı hükümet yetkilileri tarafından yönlendirilen otoriterliğin etkileriyle de bağlantılı olduğunu eklediler. Yani eserin yaratıcılarına göre bu robot, şiddete ve hükümete bir eleştiri ve tepki.

Bir robot olduğundan eseri tamamen anlamsız gören, insanla bağdaştıramayan ve "sanat" olmadığını savunan insanlar da var, fakat ben bu görüşe katılmıyorum. Bir şeyi "sanat eseri" olarak tanımlayabilmemiz için gereken kriterlerin ve sanatın sınırlarının özellikle günümüz modern ve hatta postmodern sanat anlayışıyla zorlandığını düşünüyorum. Hakkında yazı yazdığım bu eserin de bunun güzel bir örneği olduğu kanısındayım. Sanatın anlamı, yorumlanması da subjektif ve kişiye özgü olması, dünyanın bir sürü noktasından farklı insanların aynı sanat eseri hakkında bu kadar çeşitli fikirlerinin olması ve herkese farklı duyguları çağırması bence çok etkileyici. Son olarak bu endüstriyel sanat robotunu tek bir cümle ile özetlemem istenirse diyeceğim şu olurdu: Çaresizliğin vücut bulmuş hali gibi görünüyor.

D'autres détails qui ont attiré mon attention sont que la machine ralentit avec le temps, grince plus, éclabousse plus de peinture sur les murs qu'au début, des vitres qui sont complètement recouvertes par ce liquide. Personnellement, j'ai pensé que la machine était vraiment fatiguée quand j'ai vu ses mouvements ralentir. C'était comme s'il était épuisé alors qu'il luttait pour le seul but qu'on lui avait donné. J'ai interprété qu'il n'agissait plus par espoir et volonté d'accomplir son objectif, mais que sa tâche était devenue une nécessité et qu'il devait continuer à le faire. On le voit se salir, salir les murs tout en faisant le même travail encore et encore, comme une personne se faisant constamment du mal à elle-même et à son environnement pour le plaisir de terminer un travail. En 2019, le robot s'arrête tout seul et arrive ainsi en fin de cycle, ce qui le rend humain à mon sens.

Je pense que l'un des facteurs qui font de ce robot une œuvre d'art, ce sont les gens qui viennent à l'exposition et le regardent. Si nous interprétons à nouveau le robot comme un humain, ceux qui viennent à l'exposition représentent des personnes qui se noient dans leurs propres problèmes, qui voient quelqu'un qui ne peut pas « s'aider » mais ne fait rien pour l'aider.

Bien que moi-même et beaucoup d'autres ai eu des opinions différentes sur l'œuvre, les artistes ont expliqué qu'elle représentait la violence vécue dans les zones frontalières. Ils ont ajouté que cela était également lié aux effets de l'autoritarisme induit par certains responsables gouvernementaux. Ainsi, selon les créateurs de l'œuvre, ce robot est une critique et une réaction à la violence et au gouvernement.

Il y a aussi des gens qui voient à travers l'œuvre une réalité complètement dénuée de sens parce qu'il s'agit d'un robot, qui ne peuvent pas l'associer à des êtres humains et soutiennent qu'il ne s'agit pas d'« art » mais je ne suis pas d'accord avec ce point de vue. Je pense que les critères pour définir quelque chose comme une « œuvre d'art » et les limites de l'art sont remis en cause par la compréhension moderne et même postmoderne de l'art d'aujourd'hui. Je pense que ce travail sur lequel j'ai écrit en est un bon exemple. Je pense qu'il est très important d'accepter que le sens et l'interprétation de l'art est subjectif et individuel, que chaque personne, venant d'une partie différente du monde, aient des idées diverses sur la même œuvre d'art et que cela suscite des sentiments différents pour chacun. Enfin, si l'on me demandait de résumer ce robot d'art industriel en une phrase, je dirais : cela ressemble à l'incarnation de l'impuissance.

Genç Beyinlerin Parlادığı Yarışma: iGEM Concours où brillent les jeunes esprits : iGEM

 Ali PENDAR

MIT tarafından düzenlenen iGEM yarışmasından, okulumuzun kulübü geçen sene gümüş madalya ile döndü. Bu ödül, 2003 yılında kurulan kulübün tarihinde bir ilk oldu. Daha önce bronz madalya ile döndükleri bu yarışmada, okulumuza gümüş madalya getiren fikir de bir hayli ilginç. Bu proje, atık kağıt havluların zaten sınırlı olan suyu harcamadan daha kolay çözünmesi üzerine.

Normalde kağıt havlular, artık geri dönüştürülemez türde kağıtlardır. Ayrıca doğada da çözünmesi bir hayli zordur. Arkadaşlarımız bunun üzerine, kağıt havluları çöp kutusunun içinde çözdürmek için bir formül ürettiler. Gemi kurtlarından aldıkları selülaz enziminin gemideki ahşabı (seloz) kemirdiklerini gözleyerek aynı şeyi kağıt havluya uygulayabilir miyiz, diye düşündüler. Bu gözlemlerinde de doğru yolda oldukları ortaya çıktı. Arkadaşlarımız bunun üzerine selülaz enzimini üreten canlıların genlerini kullanarak, selülaz üreterek kağıttaki selozu da çözdü. Fakat bu selülaz enzimini tek başına çöp kutusuna koymak doğa için zararlıydı. Bu sebeple aynı zamanda bu zararı önleyecek özel bir solüsyon da bulundu. Böylece selülaz kağıt çöpleri ayrıştırırken çevreye zarar vermeyecek ve sorun çöp kutusunun içinde çözülecekti. Özellikle iGEM gibi hem prestijli hem de rekabetçi bir yarışmada derece elde edilmesi, bu fikrin bir geleceği olduğunu da gösteriyor.

Çevre sorunları hakkındaki bu proje maalesef henüz uygulamaya konulmadı, ancak bu projenin büyük çaplı uygulanması hem sınırlı suyumuz hem de daha da kirlenen çevremiz açısından yararlı olacaktır. Geleceğimiz hakkında böyle parlak fikirlerin ortaya çıkmasının da umut verici olduğunu söyleyebiliriz. Bu parlak beyinlerin gelecekte nice problemlere çözüm bulacağına güvenimiz tam.

L'année dernière, le club de notre école est revenu avec une médaille d'argent du concours iGEM organisé par le MIT. Ce prix était une première dans l'histoire du club, fondé en 2003. Ayant déjà reçu une médaille de bronze auparavant lors d'une précédente édition, l'idée de cette année qui a permis de ramener cette fois-ci la médaille d'argent est également très intéressante. Elle consiste à dissoudre plus aisément les déchets de papier venants des essuie-tout sans gaspiller l'eau qui commence à se faire rare sur terre.

Normalement, les serviettes en papier sont dans leur dernier cycle et donc ne sont plus recyclables. De plus, elle ne se dissout pas directement dans la nature. Nos amis ont alors mis au point une formule pour dissoudre les serviettes en papier dans une poubelle adaptée pour ce cas de figure. Observant que l'enzyme cellulase prélevée sur les vers de mer qui rongent le bois (cellulose) du navire, ils se sont demandés s'ils pourraient appliquer cette même chose aux serviettes en papier ? Dès leurs premières observations, cela s'est avéré juste et qu'ils étaient sur la bonne voie. En utilisant les gènes d'êtres vivants qui produisent l'enzyme cellulase, nos amis ont produit leur propre cellulase et ont réussi à faire dissoudre la cellulose se trouvant sur le papier. Mais mettre cette enzyme cellulase à la poubelle seule était nocif pour la nature. C'est pour cette raison qu'une solution spéciale a également été trouvée pour éviter ces dommages. Ainsi, la cellulase ne nuirait pas à l'environnement lors de la décomposition des déchets de papier. Ce problème serait résolu directement à l'intérieur même de la poubelle. L'obtention d'un prix à l'iGEM, un concours prestigieux et compétitif, montre également que cette idée a de l'avenir.

Malheureusement, ce projet sur les questions environnementales n'a pas encore été mis en œuvre, mais fait à grande échelle, ce projet sera sans doute une réflexion sur le gaspillage de l'eau et mais aussi une solution pour notre environnement pollué. Nous pouvons dire que l'émergence de ces idées brillantes concernant notre avenir est également prometteuse. Nous sommes convaincus que ces esprits brillants trouveront des solutions à de nombreux problèmes à l'avenir.

Michel Foucault'a Göre Jean-Baptiste De La Salle Ekolünün Eğitimdeki Öncü Rolü

Selon Michel Foucault, le rôle premier de l'approche de Jean-Baptiste de La Salle dans l'éducation

 Gökhan BÜYÜKENGİZ

İnsan soyu yeryüzünde görülmeye başlandıktan bugüne değin varlığını sürdürebilmek için yoğun bir çaba içinde olmuş, bunun karşılığında hem kıtlıklar ve salgın hastalıklardan hem de sıklıkla maruz kaldığı doğal afetlerden -uğradığı onca zarara rağmen- sağ çıkmasını bilmiştir.

İnsan soyunun mevcudiyetini sürdürmesinin altında yatan en önemli etkenlerden birisi de Aristoteles'in ifadesiyle, doğası gereği insanın sosyal bir varlık olmasıdır. Avcılık, toplayıcılık, tarım vb. ekonomik uğraşların ancak iş bölümüne ve iş birliğine dayanılarak gerçekleştirilebiliyor olması beraberinde birbirlerini kollamalarını ve tecrübeleri sonucu kazandıkları edimleri paylaşmalarını zorunlu kılmıştır. Bu birikimlerin paylaşımı ise aslında eğitimin tam da kendisidir.

İlk Çağ'da Sümerlerin ve Mısırlıların iktisadi yapısının tarıma dayanması yazının, takvimin, matematiğin, geometrinin ve astrolojinin gelişmesini de beraberinde getirmiştir. Sümerler, "ziggurat" denilen tapınaklarının içinde "Edubba" denilen eğitim kurumları açmışlardır ki günümüz Avrupa dillerindeki education, éducation, educaci3n kelimelerinin orijini buradan gelmektedir.

Eğitim anlayışı ve modelleri her ne kadar toplumsal ve dönemsel farklılıklar gösteriyorsa da adeta canlı bir organizma gibi varlığını sürdürmektedir ve şüphesiz sürdürecektir. İşte eğitim anlayışı içindeki önemli mihenk taşlarından biri de Saint Jean-Baptiste de La Salle'nin özgün ve yenilikçi bir pedagoji anlayışıyla 1679 yılında Reims kentinde açtığı okul olmuştur. De La Salle üç farklı misyon belirleyerek hareket etmiştir.

Depuis que l'espèce humaine est apparue sur terre, elle a fait un effort intense pour survivre, et en retour, elle a survécu à la fois aux famines, aux épidémies mais aussi aux catastrophes naturelles auxquelles elle a été fréquemment exposée et cela malgré tous les dommages qu'elle a subis.

L'un des facteurs les plus importants qui sous-tendent la continuation de l'espèce humaine est que, selon les mots d'Aristote, l'homme est un être social par nature. La chasse, la cueillette, l'agriculture etc. Ceux-ci ne peuvent être menés que sur la base de la division du travail et de la coopération. Cela nous a obligé ainsi à veiller les uns sur les autres et à partager les connaissances acquises grâce à l'expérience. Le partage de ces accumulations est en fait l'éducation elle-même.

La structure de l'économie existant chez les Sumériens et les Égyptiens se reposait sur l'agriculture au a entraîné le développement de l'écriture, à élaborer un calendrier, développé les mathématiques, la géométrie et l'astrologie. Les Sumériens ont ouvert des établissements d'enseignement appelés "Edubba" dans leurs temples appelés "ziggurat", d'où vient l'origine des mots éducation, éducation, educaci3n dans les langues européennes d'aujourd'hui.

Malgré les différents modèles et approches dans d'éducation selon l'époque, elle continue d'exister comme un organisme vivant et continuera de l'être encore sans aucun doute. L'une des choses importantes dans la compréhension de l'éducation fut l'école que Saint Jean-Baptiste de La Salle ouvrit dans la ville de Reims en 1679 avec une conception originale et novatrice de la pédagogie. De La Salle a entrepris de définir trois missions différentes. Il s'agit d'une éducation disciplinée, éduquant les personnes rassemblées autour d'eux afin d'être bénéfique pour les enfants et les jeunes, et veillant à ce que les jeunes grandissent en tant que bonnes personnes et citoyens.

Bunlar, disiplin altına alınmış bir eğitim, çocuklara ve gençlere faydalı olabilmek için çevresinde toplanan frerleri eğitmek ve gençlerin iyi birer insan ve vatandaş olarak yetişmelerini sağlamaktır. Bu okulda varıl ve yoksul ailelerin çocukları bir arada eğitim görüyor, tanışıyor ve birlikte yaşamayı öğreniyorlardı. Yalnızca varılların çocuklarına sınırlı eğitim verilebildiği bir dönemde bu sığ anlayışın çok ötesine geçen Lasalyen eğitim anlayışı XX. yüzyılın önemli Fransız filozof, düşünce tarihçisi, sosyal teorist ve edebiyat eleştirmeni olan Collège de France' de 1970-1984 yılları arasında "Düşünce Sistemleri Tarihi" kürsüsünde ders veren Michel Foucault'un da dikkatini çekmiş, "Hapishanenin Doğuşu" adlı kitabında Saint Jean-Baptiste de La Salle'nin "La Conduite des écoles Chrétiennes" adlı kitabına da vurgu yaparak aşağıdaki ifadelere yer vermiştir:

"Dizisel bir mekânın örgütlenmesi, ilköğretimin en büyük teknik değişimlerinden biri olmuştur. Bu değişim, geleneksel sistemin (Öğretmenle birkaç dakika çalışan bir öğrenci, bu arada bekleyenlerin karışık grubu aylak ve gözetimden yoksun olarak kalmaktadır.) aşılmasına olanak vermiştir. Bireysel yerleri ayırarak, her birinin denetlenmesini ve herkesin eş zamanlı çalışmasını mümkün kılmıştır. Yeni bir öğrenim zamanı ekonomisini düzenlemiştir. Okul mekânının öğreten bir makine olarak ama aynı zamanda gözetken, hiyerarşik konuma getiren, ödüllendiren bir makine olarak da işlev görmesini sağlamıştır."

Dans cette école, les enfants de familles riches et pauvres ont été éduqués ensemble, se sont rencontrés et ont appris à vivre ensemble. L'approche éducative lasallienne, qui va bien au-delà de cette compréhension superficielle, rassemble les enfants venant de différentes classes sociales et reçoivent une éducation. L'important philosophe français, historien de la pensée, théoricien social et critique littéraire du XXe siècle, il a également attiré l'attention de Michel Foucault, qui a enseigné à l'"Histoire des systèmes de pensée" au Collège de France entre 1970-1984, dans son livre "La naissance de la prison". Il a également mis l'accent sur le livre de Jean-Baptiste de La Salle "La Conduite des écoles Chrétiennes" et a inclus les déclarations suivantes :

« L'organisation d'un espace sériel a été l'une des plus grandes évolutions techniques de l'enseignement primaire. Ce changement a permis de transcender le système traditionnel (un élève qui travaille quelques minutes avec le professeur, tandis que le groupe mixte de ceux qui attendent d'être laissés inactifs et sans surveillance.) En séparant les lieux individuels, il permettait à chacun d'être supervisé et à tout le monde de travailler simultanément. Elle a organisé une nouvelle économie du temps d'apprentissage. Cela a permis à l'espace scolaire de fonctionner non seulement comme une machine à enseigner, mais aussi comme une machine bienveillante, hiérarchique et gratifiante. »

Saint Jean-Baptiste de La Salle, mekânsal dağılım sayesinde, aynı anda bütün bir ayırımlar dizisini sağlayabilecek bir sınıf düşlemekteydi: "Öğrencilerin ilerleme derecelerine göre, karakterlerinin iyi veya kötü olmasına, özen gösterme derecelerine, temizliğe önem vermelerine ve ailelerinin imkânlarına göre. Öyleyse sınıf, öğretmenin özenli ve tasnif edici bakışları altında birçok girişi olan tek bir büyük tablo oluşturacaktır. Bütün sınıflarda, bütün derslerin öğrencilerine ayrılmış yerler olacaktır. Böylece aynı derse giren öğrencilerin tümü aynı ve sabit bir yere yerleştirilecektir. Öğrencilerden her birinin belirlenmiş bir yeri olacak ve hiçbir öğrenci okul yöneticisinin onayı olmadan yerini değiştirmeyecektir. Öyle bir düzenleme yapılmalıdır ki, aileleri ilgisiz olanlar ile temizliğe önem vermeyenler, ilgili ve temizlik kurallarına uyanlarla ayrılmalı (O dönemde bitlenmenin ve bulaşıcı hastalıkların yoğunluğu düşünüldüğünde zorunlu bir sağlık tedbiri olduğunu göz önünde tutmamız gerekir). Haylaz ve akıllı havalarda bir öğrenci, uslu ve ağırbaşlı iki öğrenci arasına oturtulsun."

Karl Popper'in ifadesiyle, "İnsanlığın tek bir tarihi yoktur, insan yaşamının farklı yönlerinin ayrı ayrı tarihleri vardır." ve eğitimin tarihi de bunların başatlarından biridir.

Saint Jean-Baptiste de La Salle rêvait d'une classe qui, grâce à la répartition spatiale, pourrait assurer simultanément toute une série de distinctions : « Selon le degré d'avancement des élèves, que leur caractère soit bon ou mauvais, leur degré de soins, l'accent qu'ils mettent sur la propreté et les possibilités de leur famille. La classe créera alors un seul grand tableau avec de nombreuses entrées, sous le regard attentif et classificateur de l'enseignant. Toutes les salles de classe auront des espaces réservés aux élèves de toutes les matières. Ainsi, tous les étudiants qui suivent le même cours seront placés au même endroit fixe. Chacun des élèves aura une place désignée et aucun élève ne changera de place sans l'approbation de l'administrateur de l'école. Un tel aménagement devrait être fait pour que ceux dont les familles ne sont pas apparentées et ceux qui ne se soucient pas du nettoyage, partent avec ceux qui sont concernés et suivent les règles de nettoyage (Il faut considérer qu'il s'agissait d'une mesure sanitaire obligatoire compte tenu de l'intensité des poux et maladies infectieuses à cette époque). Qu'un étudiant espiègle et lunatique soit assis entre deux étudiants sages et dignes. »

Selon les mots de Karl Popper, "l'humanité n'a pas une histoire unique, différents aspects de la vie humaine ont des histoires distinctes." et l'histoire de l'éducation en fait partie.

Tan Topaloğlu

 Buse Sevil HURMA

Bize kendinizden bahseder misiniz?

Bendeniz Tan Topaloğlu. İlbaharın şifa dolu ilk ışıklarında dünyaya geldim. Yaşımı belirtmeyi çok sevmiyorum, çünkü zamanında bir adam bana yaşın sadece bir sayıdan ibaret olduğunu söylemişti. O yüzden hiçbir zaman yaşımı söylemem, yaş kavramının ön yargılarına da inanmam. Öğrenim hayatıma gelecek olursam ilkokula İstek Bilge Kağan'da başladım, liseyi de orada bitirdim. İstek Bilge Kağan benim için bir dönüm noktasıydı. Birçok şey ile orada tanıştım. Örnek verecek olursam tiyatroyla, edebiyatla, filmlerle, yönetmenlerle kısacası kim olduğumla orada tanıştım. Şu an, Kadir Has Üniversitesi Konservatuar Bölümünde oyunculuk okuyorum.

Okuduğunuz okula girerken zorluklar yaşadınız mı?

Bunun çok komik bir hikâyesi var. Ben Koç Üniversitesi Arkeoloji ve Sanat Tarihi Bölümünü kazandım. Dışarıdan bazı baskılar vardı, orayı okumam hakkında. Yalan değil, tarihi de seviyordum. Üniversiteye hazırlık zamanlarımda çok fazla kitap okumaya başladım. Bir türlü kafamın karışıklığını bir kenara atamıyordum. Ben de kitaplara sarılmıştım tutkuyla, herkes gibi. Bir gün kitaplığımı güncelliyordum, tiyatro kitaplarım boyumun hizasında en ortada dururdu, çünkü benim ve herkesin görebileceği bir hizada olmalarını istiyordum. Bütün kitapları yatağıma koydum ve tekrar dizdim. Yatağıma baktım ve tiyatro kitaplarım yatağımdaydı. Onların yeri başka çeşit kitaplarla dolmuştu. Kendi kendime: "Tan ne yapıyorsun sen? Sen bu yola böyle başladın, çok istiyordun bu yolu." dedim ve tiyatro kitaplarımı ait oldukları yere tekrar yerleştirdim. Sonrasında bir mum aldım. Mumu eritiş içine bir kâğıt sıkıştırdım. Kâğıda şunu yazdım: "Olur da yeltenirse hayallerim unutulmaya, bir kandil gibi yakayım seni aydınlatsın beni." Her kendimi kötü hissettiğimde ya da hayallerim unutulmaya yeltendiğinde o mumu yaktım. O mumun bitmesine çok az kalmıştı ki ben Kadir Has Üniversitesini kazandım. O da şöyle oldu: İzmir'deyiz, üniversite sınavları açıklandı. Güzel bir üniversite kazanmışım, ailem benimle gurur duyuyor; ama ben eksikim ve bir parçam yokmuş gibi hissediyorum. Annem gözlerime baktı ve anladı. "Git, git ve kazan o üniversiteyi." dedi. Atladım İstanbul'a geldim. Biraz harçlık koyayım cebime diye arabamla dekor taşımacılığı yaptım..

O sırada bir yönetmen ile tanıştım, Erarslan Sağlam, kendisi bana beni hazırlayacağını söyledi ve böylelikle tekrar doğdum. Onunla hazırlanmaya başladık ve sadece üç haftam vardı. Kadir Has'ın sınavına kayıt oldum. İki aşamalı bir sınavdı, ilk bölümü çevrim içiydi. İlk bölümü kazananlar da ikinci bölüme, yüz yüze sınava girmeye hak kazanıyorlardı. İlk bölüm için videolarımı gönderdim (Ben dahil olmak üzere kimse kazanacağını düşünmüyordu.) ve onayı aldım, kazanmıştım. Yüz yüze sınav iki gün sonraydı, lâkin tiradım yoktu, dram tiradım hazır değildi. Rahvan Giden Atlılar'dan "Kız Ahmet" rolünü oynayacaktım sınavda. O rolde de meddahtım ve ustama âşıktım. Türkü okurken bir ağlama sahnem vardı. Hocam bana "Eğer güzel bir şekilde ağlarsan ve ağlamanı saklarsan kazanırsın." dedi.

Provaların hiçbirinde beklentileri karşılayamadım ve sınav günü geldi. Sınav provadan çıktım, saat 14.00’te sınavım vardı fakat ben 14.30’da varmışım. Nasıl ağlıyorum görmeniz lazım, “Bütün emeklerim boşa gitti, hayatım bitti.” diyerek. Koştu Kadir Has’a arabayı yolun ortasında bırakarak. Kapıda yalvardım, “Lütfen beni kabul edin.” diye. Sağ olsunlar kabul ettiler. İçeri girdim, kendimi toparladım ve başladım ağlamaya. Gerçekten ağlıyordum. Oynarken boğazım düğümleniyor, şarıl şarıl ağlıyordum. Jürilerden çok güzel reaksiyon aldığımı fark edince bir kez okuyacağım metni üç kez okudum. O gün oradan çıktıktan bir hafta sonra bir telefon geldi bana: “Tan’cığım hayırlı olsun, üniversiteye girdin.”

Kendinizi şu an iki üç kelimeyle nasıl tanımlıyorsunuz? Neden?

Karanlıktayım ama ışığı görebiliyorum. Herkesin dünyaya bir geliş sebebi var. Bu sebepleri gerçekleştirirken de bazı şeylere ihtiyaç duyuyorlar. Benim ihtiyacım da yalnızlık. Ama bazen o kadar karanlık oluyor ki her şey, bir umut ışığına ihtiyacım oluyor. Şu an ona sahibim ve o yüzden böyle tanımlamak isterim kendimi.

Tiyatro sizin için ne ifade ediyor? Sizi etkileyen yönleri nelerdir?

Dediğim gibi kendimi düzgün ifade edemiyordum. Konuşmam hiçbir şekilde şu anki gibi değildi ki hâlâ çok heyecanlandığımda dilimin sürçtüğü, kelimeleri doğru şekilde telaffuz edemediğim oluyor. Küçükken konuşamazdım, kendini ifade edemeyen bir çocuktum. Düşünsenize böyle bir çocuğun hayatta kalma şansı ne? Biraz dramatize ediyorum, ama öyle. Çünkü bu hayat kendimizi ifade edebilmemizle alakalı. Benim edebiyatım, benim gözüm, benim hislerim, hepsi tiyatrom. Çünkü ben tiyatroyla hayata tutunabilmeyi öğrendim. Onsuz yapamam. Kör, dilsiz, sağır olmak gibi benim için tiyatro olmaz...

Tiyatro sahnesini bir betimlemeyle tanıtsanız nasıl tanımlarsınız?

Bunu sizlere şöyle açıklamak isterim: Gözlerinizi kapatın ve Norveç’te, İstanbul’da, Japonya’da ve daha fazla birçok yerde olduğunuzu hayal edin. Bu yerlerin içindeki doğal güzellikleri görün. Topraklarını, kendine özgü çiçeklerini, yollarını, denizlerini, nehirlerini, göllerini... İşte tiyatro dediğiniz sahne bunların hepsine sahip. O kadar sonsuz bir yer ki burası, bir şeyi yoktan var edebilecek kadar sonsuz bir yer. Burası bir tiyatro sahnesi.

Tiyatroya olan ilginizi nasıl keşfettiniz?

Beş altı yaşlarındayım, anaokulunun bilmem kaçınıcı ayı; ama babam hâlâ benimle aynı sınıfta boncuk dizip resim yapıyor, çünkü onu bırakamıyorum. Sanırım babamın benimle hâlâ okul saatleri boyunca ilgilenmesi yanlış bir durumdu ki okul yönetmeliği ve annem buna karşı çıktı. Babam bir sabah her zamanki gibi okula benimle geldi ve sonradan ansızın kayboldu. Hayal meyal hatırlıyorum, koridora çıkıp sanki antik tiyatro oyuncusu gibi büyüterek ve dramatik bir sesle, "Ben daha fazla burada okumayacağım!" diye bağıyorum. O sırada beni bu sanatla tanıştıran Osman Dursun'un nahif ve huzur veren sesini işitiyorum, serüvenim başlıyor. Bazı drama oyunları yapıyoruz ve fark ediyoruz ki sahnede kendimi güncel hayatıma nazaran daha iyi ifade ediyorum. Hatta bazen güncel hayatımda konuşmalarımı tiratlardan seçtiğimi hatırlıyorum. Böylelikle tiyatro benim ab-ı hayatım, yaşama sebebim oluyor.

En sevdiğiniz tiyatro oyunu ve tiyatrocuyu bizimle paylaşır mısınız? Nedenleri nedir? Sizi hangi yönleriyle etkilemişlerdir?

Ben öncelikle Türk tiyatrosunu kültürü beraberinde çok seviyorum. En sevdiğim tiyatrocuya Mert Fırat diyeceğim. Genç bir adam, kendi tiyatrosunu kurdu: "DasDas Sahne" ve çok büyük işler yapıyor.

En sevdiğiniz tiyatro oyunu ve tiyatrocuyu bizimle paylaşır mısınız? Nedenleri nedir? Sizi hangi yönleriyle etkilemişlerdir?

Ben öncelikle Türk tiyatrosunu kültürü beraberinde çok seviyorum. En sevdiğim tiyatrocuya Mert Fırat diyeceğim. Genç bir adam, kendi tiyatrosunu kurdu: "DasDas Sahne" ve çok büyük işler yapıyor. Bakış açısı Türkiye'nin tiyatrosunu değiştirebilecek şekilde nadir ve farklı. Bayılıyor on; gerek tarzına gerek gerçekçi oyunculuğuna, çünkü Stanilavski diye bir metot vardır: "Doğru oyna, doğru düşün." Eski zamanlarda oyunlar büyük büyük oynanırdı. Mesela antik tiyatro zamanında "Ey dostlar!" (yüksek ve kalın güçlü bir sesle) gibi her şey büyütülürdü. Artık bu dönem geçti, daha gerçekçi ve modernist bir dönemdeyiz. İşte Mert Fırat bunu yapıyor, minimalist ve gerçekçi oynuyor. Onun bu tarzını çok seviyorum. En sevdiğim oyuna gelirse Henrik İbsen'in "Hedda Gabler" adlı eserine bayılıyorum. Çünkü Henrik İbsen aynı zamanda modernist tiyatronun başlangıcı. Modernist tiyatro hiçbir şekilde bir doğruyu göstermez, iki farklı yol gösterir, hangisinin doğru olduğunu sen seçersin. Bu daha adil ve demokratik bir bakış açısıdır. Bu eseri söylememin sebebi de demokratik ve daha gerçek hayatı yansıttığı için.

Türkiye'de tiyatroya verilen önem hakkında ne düşünüyorsunuz?

Son zamanlarda tiyatroya olan ilgi günden güne artmaya başladı. İnsanların duygu açlığını görebiliriz; sıradanlaşan, standartlaşan bu yaşamlarımızda insanlar yaşadıklarını fark etmek istiyorlar ve dünyada yaşayan en büyük ve ulu sanata başvuruyorlar. Bunları görmek ve duymak beni işime daha çok bağlıyor, daha çok çalışmak için bana sebep veriyor. Ama ne olursa olsun tiyatroyu ülkenin en ücra köşesinde bile yaşatmamız gerekiyor. Bu bizim sorumluluğumuzda. Bunu ilerleyen yıllarda başarabileceğimizi düşünüyorum.

Türkiye'de sanat yapmak nasıl bir duygu?

Ben asla kendime sanatçı diyemem. Bu çok büyük bir kavram. Sadece sanatçı olmak isteyen bir genç diyebilirim kendime. Sanatçı olmak isteyen bir genç olarak sanata tutkun olmak dipsiz bir deniz. Çünkü biz büyük bir tarihe sahibiz; normları kıran, hayır diyen, altının üstünden daha büyük olabileceğini gösteren sanatçılar yaşadı bu topraklarda. Bir yer edinmek, onlardan bir yardım eli istemek ve onlarla aynı duygulara tutkun olmak, beni sessiz ve dingin hissettiriyor. Ayrıca ülkemizin bazı problemleri var, evet, bu aşikâr ama ben bu ülkenin çocuğuyum, bu ülkede doğdum ve ülkeme bir şeyler katmak benim en büyük arzum. Son olarak ülkemizin bu güzel tiyatrosunu, bu güzel sanatını dünyanın her yerine tanıtmak, kültürümüzü dünyanın her yerine yaymak da benim yolumun kandili.

Yaşadığımız ülkedeki sansürler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bukowski'den bahsedeceğim. Kitaplarını okuduğunuz zaman her şeyi sansürsüz, olduğu gibi verdiğini görebilirsiniz ya da Tolstoy, Anton Çehov... Neden bu insanların fikirleri hâlâ yaşıyor? Çünkü doğrudur. Ama bizim ülkemizde maalesef doğru söyleyeni dokuz köyden kovuyorlar. Ben realist bir adamım. Özellikle sanatta realizmi tercih ederim. Realizmde de sansür olmaz. Ne görünüyorsa o şekilde ifade edilir. Bu konuyu da çok fazla desteklemiyorum. Bazı sahnelerde bazı durumları göstermek gerekir. Bu yüzden de belli ifadelere yer verilmek istenir. Ama Türkiye'de bu çok olağan değil. Bu da demek oluyor ki bazı ifadeler yeteri kadar seyirciye gitmiyor. İçinde bulunduğumuz bu durum ülkemiz için kötü. Fakat bunlar değişecek, umudumuz var. Büyüyoruz, yalnızlaşıyoruz, daha fazla dinliyoruz, soru soruyoruz ve yaşıyoruz.

Topluma tiyatroyla birlikte hangi düşünceleri katmak istiyorsunuz?

Tiyatro ve şiirle birlikte katmak istiyorum. Açık konuşmak gerekirse benim bir düşüncem var, "Yalinizm" diye. Yalinizm, yoksunluk demek. Bir şeyden yoksun olmak, yalnız olmak anlamında. Biraz sembolik bir şey. Örneklendirecek olursam: Kötülüğün, nefretin var olduğuna inanmıyorum. İyinin yalnız olduğu, yoksun olduğu yerde kötülük ortaya çıkıyor. Mutluluğun, iyi düşüncenin yalnız olduğu, yoksun olduğu yerdeyse nefret ortaya çıkıyor. Bunun anlaşılması zor, geliştirilmekte olan bir düşüncem olduğunu belirtmek istiyorum. Kısaca ben daha çok insanın yalnızlığı üzerine odaklanmak istiyorum. İnsanın sessiz olması gerektiğine inanıyorum, bir yalnızlık ekmek isterim filizlesin diye toplumumuzu. İnsanların yalnız olmaları gerektiğini, duymalarını gerektiğini ve daha iyi, sevgi dolu düşünmeleri gerektiğini düşünüyorum.

Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ediyorum. Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Ben çok müteşekkirim. Size Buse Sevil Hurma, bana yöneltmiş olduğunuz bu güzel değerli sorular için saygılarımı iletiyorum. Beni sorularınız çok zorladı ve aynı zamanda bu yaptığımız röportaj bana bir şeyler kattı. Daha farklı, daha derin düşünmemi sağladı. Kendimin de tekrar farkına vardım sayenizde. İyi ki varsınız. Son olarak şunu eklemek istiyorum: Yalnızlıktan korkmayalım, insanın yalnızlığa ihtiyacı var. Kendi sesimizi dinleyelim, çünkü hepimizin içinde bir ışık her zaman parıldıyor, parılayacak. Yalnız ve sessiz olursak bu ışın tadına varabilir ve bunu da karşımızdaki insanlara, topluma gözlerimizle yansıtabiliriz. Sevgiyle kalın.

Otizimli Çocuklara Destek

Eğitim Paylaştıkça Çoğalır

L'éducation se multiplie en se partageant

Okulumuz, otizmli çocukların eğitimden en verimli şekilde yararlanmaları amacıyla özel eğitim sınıflarının materyaller ile donatılmasını sağlayan Tohum Otizm Vakfı projesi kapsamında, Batman Esentepe İlkokulu ve İstanbul Şehit Burhan Öner İlkokulunda, birer özel eğitim sınıfının materyallerinin sağlanmasına destek oldu.

Batman'da 11.11.2021 tarihinde, Batman İl Milli Eğitim Müdürlüğü iş birliğiyle gerçekleştirilen özel sınıfın açılış törenine Batman Vali Yardımcısı Kadir Kılıç, Batman İl Milli Eğitim Müdürü Mahmut Kurtaran, Batman Rehberlik Araştırma Merkezi Müdürü Mustafa Çakan, Batman Özel Eğitim Şube Müdürü Emrullah Aslan, İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi Okul Müdürü Paul Georges ve Tohum Otizm Vakfı Genel Müdürü Suat Kardeş katıldı.

8.12.2021 tarihinde İstanbul Şehit Burhan Öner İlkokulundaki sınıfın açılışına ise Maltepe İlçe Milli Eğitim Şube Müdürleri Aytaç Aslan, Nurgül Güner, Ahmet Etçi, Maltepe Belediyesi Kadın ve Aileden Sorumlu Müdür Şehriban Çelebi, İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi Okul Müdürü Paul Georges ve Tohum Otizm Vakfı Genel Müdür Vekili Özgül Gürel katıldı.

"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine. (N. Hikmet)" Paylaşmanın, cömertliğin, dayanışmanın, otizmli çocukların hayatına dokunmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Daha nicelerine...

Notre école a montré son soutien en fournissant du matériel pour une classe d'éducation spécialisée à l'école primaire de Batman Esentepe et à l'école primaire Şehit Burhan Öner d'Istanbul, dans le cadre du projet de la Fondation pour l'autisme Tohum, qui équipe en matériel adapté les classes d'éducation spécialisée afin que les enfants autistes puissent bénéficier de l'éducation de la manière la plus efficace.

Avec la coopération de la direction provinciale de l'éducation nationale de Batman, le sous-gouverneur de Batman Kadir Kılıç, le directeur provincial de l'éducation nationale de Batman Mahmut Kurtaran, le directeur du centre de recherche sur l'orientation de Batman Mustafa Çakan, le directeur de l'éducation spécialisée de Batman Emrullah Aslan, notre directeur du lycée Saint-Joseph d'Istanbul Paul Georges, et la directrice générale de la Fondation Tohum pour l'autisme Suat Kardeş ont participé à la cérémonie d'ouverture de la classe d'éducation spécialisée tenue à Batman le 11 décembre 2021.

Les directeurs de l'éducation nationale de Maltepe Aytaç Aslan, Nurgül Güner, Ahmet Etçi, la responsable de l'organisation des Femmes et de la Famille de la municipalité de Maltepe Şehriban Çelebi, notre directeur du lycée Saint-Joseph d'Istanbul Paul Georges et Özgül Gürel, le représentant du directeur général de la Fondation pour l'autisme Tohum ont participé à la cérémonie d'ouverture de la classe d'éducation spécialisée tenue à Istanbul à l'école primaire Martyr Burhan Ömer le 8 décembre 2021.

« Vivre comme un arbre, libre et dans une fraternité comme une forêt. (N.Hikmet)" Nous sommes heureux de partager, de faire preuve de générosité, de solidarité et de toucher la vie des enfants autistes. À bien d'autres...

Deneme

Video Oyunu Gibi Öğrencilik

Un vie scolaire comme un jeu vidéo

 Defne ŞANDA

Doğduğumuz günden itibaren devamlı bir rekabet içinde buluyoruz kendimizi. Bebekken, "Kardeşine göre emeklemeyi daha çabuk öğrendi." "Arkadaşımın çocuğu rahatlıkla cümle kurabiliyor, neden bu çocuk kelimelerde dahi zorlanıyor?" gibi yorumlar. Birinci sınıfta, "Yazısı arkadaşlarına göre çok büyük ve karışık." Ortaokulda, "Sınavdan 72 almış neden abisi gibi çalışkan olamadı ki, tenis turnuvasında 10. olmuş spora yatkın değil galiba." Orta sondan bahsetmiyorum bile. Soru çözmediğin her dakika rakiplerin seni geçiyor mantalitesi. Deneme sonucunun geleceğini gösteriyormuş gibi davranılması, okul içi puan sıralamaları, tek bir notun insan olarak değerini gösterdiğini düşünmek. Devamlı bir yetersizlik hissi...

Yetersizlik, sözlükte "Gereken, istenen niteliği olmayan" olarak tanımlanır. Peki kim karar veriyor bu niteliklere? Bir insanın niteliksiz olduğunu neye kıyasla söylüyoruz? Yoksa beklentiler bizim başarılarımıza göre mi oluşuyor? Başarılar arttıkça beklentiler artıyor ve bu bitmek bilmeyen bir rekabeti beraberinde getiriyor.

Bazen bütün bunları bir video oyununa benzetiyorum. Oyunu açtığımızda ekranda şu yazı karşımıza çıkıyor olurdu: "Başlamadan önce kuralları dikkatlice okuyun! Akademik notlarınız mükemmel olmalı. Spor, müzik ya da resim dallarından en az birinde başarı elde etmelisiniz. Hepsinin yanında bir de sosyal hayatınız olmalı ki insanlar tarafından sevilen biri olun." Sonraki sayfada ise şu yazıyor olurdu: "Bu kurallar bütün yarışmacılar için istisnasız uygulanmaktadır. Bol şans, iyi olan kazansın!"

Dès notre naissance, nous nous retrouvons dans une compétition. Nous entendons dès les premiers mois : « Il a appris à ramper plus vite que son frère. » ou encore « L'enfant de mon ami peut facilement former des phrases, pourquoi cet enfant a-t-il des difficultés même avec les mots ? ». La première année scolaire, « Son écriture est trop grosse et désordonnée comparée à ses amis. » Au collège, « il a obtenu 72 à l'examen, pourquoi ne pourrait-il pas être aussi studieux que son frère, je suppose qu'il n'est pas doué pour le sport, vue sa 10e place au tournoi de tennis.". Sans parler de la fin du collège. Si vous n'êtes pas capable de résoudre en une minute une question, les autres, vos adversaires vous dépassent ! Penser que le plus important reste le résultat de l'examen final, le classement des établissements par points d'admission, qu'une seule note montre votre valeur en tant que personne. Un sentiment constant d'insuffisance...

L'insuffisance est ainsi définie dans le dictionnaire « sans la qualité requise et souhaitée ». Alors qui décide de ces qualités ? Par rapport à quoi dit-on qu'une personne n'est pas suffisante ? Les attentes sont-elles basées sur nos réalisations ? Au fur et à mesure que les réussites se dépassent, les attentes augmentent et cela entraîne une compétition sans fin.

Parfois, je compare tout cela à un jeu vidéo. Imaginez qu'au moment où vous commencez un jeu, le texte suivant apparaît à l'écran : « Lisez attentivement les règles avant de commencer ! Vos notes académiques doivent être excellentes. Vous devez réussir dans au moins une des branches de sport, de musique ou être bon dans la peinture. En plus de tout, vous devez être sociable pour pouvoir être aimé par les autres. ». La seconde page qui s'afficherait dirait : « Ces règles s'appliquent à tous les concurrents sans exception. Bonne chance, que le meilleur gagne ! ».

Hayatımızda hiç rekabet olmamalı demiyorum, ben kendim de rekabetçi biriyimdir. Voleybol antrenmanlarında en iyi bloğu, en iyi hücumu yapmak için çabalarım. Yanlış bulduğum durum, bu yarışın öğrencilerin psikolojisini bozmaya kadar gidiyor olması. Her öğrencinin kendine özgü yetenekleri vardır ve her biri ayrı ayrı değerlidir. Kağıt üzerindeki bir not o kişinin zeki olup olmadığını göstermez. Bir müzik aleti çalamıyor olması o kişiyi yetersiz kılmaz. Bu cümleleri yazarken biraz da kendime gülüyorum. Her ne kadar doğruluğuna içten inansam da kötü bir not aldığım zaman dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyor, asla başarılı olamayacağımı düşünmeye başlıyorum. Benim gibi olduğunu bildiğim çok fazla insan olduğu için bunları yazıyorum. Nasıl değerlendirileceğimize karar vermek bizim elimizde. Bakış açımızı değiştirip kendi kurallarımızı koyalım. Kendi en iyi versiyonuna ulaşabilmek asıl başarıdır. Kendinizle yarışın.

Je ne dis pas qu'il ne devrait pas y avoir de compétition dans notre vie, je suis moi-même une personne compétitive. J'essaie de faire la meilleure défense et la meilleure attaque à l'entraînement de volley-ball. La chose que je trouve incorrecte, c'est que cette course va jusqu'à perturber la psychologie des apprenants. Chaque élève a des capacités uniques et chacun est précieux individuellement. Une note sur un papier n'indique pas si cette personne est intelligente ou non. Ne pas savoir jouer d'un instrument de musique ne rend pas cette personne incompetent. Je me moque un peu de moi-même en écrivant ces phrases, bien que je croie sincèrement en son exactitude. Quand j'obtiens une mauvaise note, le monde tout autour de moi s'écroule et je commence à penser que je ne réussirai jamais. J'écris ceci parce qu'il y a tellement de gens que je connais qui me ressemblent. C'est à nous de décider comment nous serons évalués. Changeons de perspective et établissons nos propres règles. Être la meilleure version de nous-même, c'est cela qui est pour moi la vraie réussite. Devenez votre propre rival.

Sanatta Feminist Bakış Açısı Perspective féministe dans l'art

 Deniz ÖZKANOĞLU

Sanat tarihinde feminist bakış açısı Linda Nochlin'in ünlü makaleleri ile başlayıp altmışlı yılların sonlarında siyasi aktivizm hareketlerinden güç alarak başlar. Başlangıcından itibaren akıntıya karşı kürek çekerek eril sistemin tepesini atırıp değişimi de beraberinde getirir. Her ne kadar bu akım altmışların sonu yetmişlerin başında çıkmış olsa da, sanat toplumsal sorunları yansıtan bir araç olarak yüzyıllardır feminist düşüncenin karşı çıktığı ataerkil ideolojiyi eserlerinde hissettirir ve feminist sanat hareketi de özünde eserleri "iyi" veya "kötü" diye değerlendirmektense, sanatı değerlendirirken esas alınan değerleri ve nereden geldiklerini araştırır. Bu soruların hepsi sanat tarihindeki araştırma ve değerlendirme tarzının tarafsız değil, ideolojik bir pratik olduğu yönüne çıkar. Buna örnek olarak feminizmin ivme kazandığı 19. yüzyıldaki eril sanat camiasına gitmek ve feminist sanatın eleştirdiği en büyük sorunlardan bir tanesine değinmek istiyorum: dönemin sanat/sanatçı/model anlayışına.

Tarih boyunca sanatla uğraşmak "güzellik yapmak" demek oldu ve bu direkt olarak çıplak kadın bedenleriyle eşleştiriliyordu. 19. yüzyıl, sanatçı olmayı erkek olmak ve modellik yapan kadın vücutlarının serbest erişimine sahip olmak sayıyordu.

La perspective féministe dans l'histoire de l'art commence avec les articles célèbres de Linda Nochlin et s'appuie sur les mouvements d'activisme politique de la fin des années soixante. En ramant à contre-courant depuis le début, il élève le sommet du système masculin et apporte avec lui le changement. Bien que cette tendance ait émergé à la fin des années soixante et au début des années soixante-dix, l'art, en tant qu'outil qui reflète les problèmes sociaux, fait ressentir dans ses œuvres l'idéologie patriarcale à laquelle s'oppose la pensée féministe. Le mouvement artistique féministe, par essence, plutôt que d'évaluer l'art comme "bon" ou "mauvais", elle évalue l'art avec ses valeurs et d'où elles viennent. Toutes ces questions conduisent à penser que le style de recherche et d'évaluation en histoire de l'art est une pratique idéologique et non neutre. À titre d'exemple, je voudrais revenir à la communauté artistique masculine du 19ème siècle, lorsque le féminisme a pris de l'ampleur, et aborder l'un des plus gros problèmes que l'art féministe a critiqué : la compréhension de l'art/artiste/modèle de l'époque.

Tout au long de l'histoire, faire de l'art a signifié « faire de la beauté », et cela a été directement associé aux corps féminins nus. Le 19e siècle acceptait l'artiste comme étant un homme et ayant libre accès aux corps modèles féminins.

Hal böyle olunca da dönemin gerçeklerine tezat düşen bir şekilde kadın bedeni, yüceltilen bir "nesne" halini alıyordu. Resmedilen modellerin çıplak olmasının nedeni, özünde resmin "zamansız" olmasının istenmesi idi ve dönemin kıyafetleri bunu gölgeleyecek bir unsur oluşturuyordu. Buna kişisel bir açıdan bakmak gerekirse, "büyük" resim dönemin toplumsal sorunlarını ve yaşam biçimini, sanatçının yorumu ve kendi hayatıyla bağdaşmayan bir resim yapmak demek oluyorsa bu resmi büyük yapacak ne kalır ki? Zaten bu nedenle de feminist sanatçılar alt sınıftan bir kadını resmeden, kadın bedenini cisimleştiren usta sanatçıların insan natürmortlarının özgünlüğünü, yaratıcılığını yadsır ve eserlerde kadın bedeninin öylece çıplak bir şekilde yansıtılmasını reddeder ama soruyorum; sorunun çözümü kadın bedeninde mi ki bunu yasaklayalım? Bana kalırsa bu sorunun cevabını yanlış yerde arıyoruz.

"Her zaman bir model fakat hiçbir zaman bir sanatçı değil" deyişi 19. yüzyılın sanat dünyasının mottosu olabilir, der Linda Nochlin. Bununla birlikte biraz da kadının sanattaki yerinden ve bunu daha iyi ele alabilmek adına önce dünyada kadına biçilmiş rollerden bahsetme ihtiyacı duyuyorum. Çünkü özünde tüm dünyası ev olup evdeki hiçbir şeye sahip olamamasıyla, bir kadının fırça tutamayan bir ressam olması arasında ne fark var? Bu hepimizin içindeki öfkenin aynı olduğunu gösteriyor bence, bu yüzden feminist sanat ne galerilerde ne de atölyelerde ama evlerde hapsedilmiş kadınlardan doğdu. Ressam bir kadının sokak sokak gezip resim beğendirmeye çabası o dönemde akşam kocasına yemek nasıl olmuş diye soran bir kadına benzemesi gibi. Örnek olarak Giovanni Segantini'nin Two Mothers adlı eserini düşünelim. Kadınlık deyince akla gelen, doğanın kutsal görevi olarak görülüp kadını hem dinle hem de doğayla bağdaştırılan, aynı resim dünyasında olduğu gibi anlık bir şekilde yücelten annelik görevini gösteriyor. Ayrıca "iki" anne yani bir inek ve bir kadın görseli kadının toplumda hangi kefeye konduğunu anlatıyor. Ve düşündürüyor, kadını o eve, mutfığa hapseden, bedeninden öteye götüremeyen, nasıl yüzyıllardır dinle ve doğayla dayatılan o şeyin aslında feodalizm ve eril ideoloji oluşunu.

Aslında var olan en önemli şey, cinsiyetler üzerindeki hakim zihniyetin bir silkelenmeye ihtiyacı oluşudur.

HeForShe Kulübü

Ainsi, le corps féminin devient un « objet » exalté, en contraste avec les réalités de l'époque. La raison pour laquelle les modèles représentés étaient nus était essentiellement le désir que la peinture soit « intemporelle », et les vêtements de l'époque constituaient un élément pour l'éclipser. S'il faut regarder cela d'un point de vue personnel, si le « grand » tableau signifie peindre un tableau incompatible avec les problèmes sociaux et le mode de vie de l'époque, l'interprétation de l'artiste et sa propre vie, que resterait-il à rendre ce tableau majestueux ? Pour cette raison, les artistes féministes nient l'originalité et la créativité des natures mortes humaines des maîtres artistes qui représentent une femme de classe inférieure et incarnent le corps féminin, et rejettent le reflet nu du corps féminin dans les œuvres, mais je me demande ; La solution au problème est-elle d'interdire le corps féminin ? Alors interdisons-le. Je pense que l'endroit où nous cherchons la réponse n'est pas la bonne.

« Toujours un modèle mais jamais un artiste » pourrait bien être la devise du monde de l'art du 19e siècle, dit Linda Nochlin. Cependant, j'ai besoin de parler un peu de la place des femmes dans l'art et des rôles assignés aux femmes dans le monde afin de mieux définir cela. Car au fond, quelle est la différence entre le fait d'avoir une maison sans y avoir droit à ce qui est à l'intérieur, et une femme peintre qui ne peut pas tenir un pinceau ? Je pense que cela montre que nous avons tous la même colère à l'intérieur. L'art féministe est donc né des femmes qui ne viennent ni des galeries ni des ateliers mais celles emprisonnées dans des maisons. L'effort d'une femme peintre pour errer dans les rues pour faire admirer sa peinture est comme une femme qui demande à son mari comment s'est passé le dîner du soir à ce moment-là. Considérez, par exemple, l'oeuvre « Two Mothers » de Giovanni Segantini. Il montre le devoir de maternité, qui vient à l'esprit quand on parle de féminité, et cela est vu comme le devoir sacré de la nature, qui est associé à la fois à la religion et à la nature, tout comme dans le monde de la peinture. De plus, l'image de « deux » mères, à savoir une vache et une femme, nous montre à quelle catégorie les femmes sont laissées dans la société. Et cela nous fait penser que cette chose qui confine la femme dans cette maison, dans la cuisine, qui ne peut pas l'emmener au-delà de son corps, qui a été imposée par la religion et la nature pendant des siècles, est en réalité le féodalisme et l'idéologie masculine.

En fait, la chose la plus importante qui existe est que la mentalité dominante sur les sexes a besoin d'un remaniement.

Club HeForShe

Dilin Korunması Protéger la langue

 Göktuğu Orhan METE

Dil, insanlığın başlangıcı ile birlikte gelişmeye başlamış sosyal bir iletişim aracıdır. İnsan dünyaya geldiği andan itibaren bu iletişim aracı doğmuş, gelişmiş ve evrimleşmiştir. Dil, iletişim için vazgeçilmez ve en önemli unsurdur. Bildiğimiz bütün iletişim yolları dille oluşur: yazılı iletişim, sözlü iletişim, görsel iletişim vb. Bunlardan en kapsamlı ve en çok kullanılanı sözlü iletişimidir. Sözlü iletişim, birçok farklı dille sağlanır: İngilizce, Fransızca, Türkçe, Flemenkçe... Bu diller içerisinde birazdan değineceğim ve benim dilim olan Türkçe, ne yazık ki birçok dilde yaşanan bir soruna sahiptir: Dilin Yozlaşması.

Dil, çok eski ve kıymetli bir varlıktır. Dilin kültürlerin ve toplumların gelişmesine katkı sağladığı bilinen bir gerçektir; ancak dil, başka dillerle etkileşimini çok fazla arttırsa yozlaşmaya başlayabilir. Türkçe de bu yozlaşma sorununu yaşayan dillerden biridir. Türkçe, Orhun Yazıtlarından beri yazılı olarak varlığını gösterir. İslamiyetin kabulüyle birlikte yeni bir kültürle tanışılması, Selçuklular zamanında Fars alfabesinin kullanılması ve Osmanlılar zamanında Arap alfabesinin kullanılması Türkçeye çok büyük zararlar vermiştir dersek yanlış olmaz. Özellikle Osmanlılar zamanında kullanılan Arap alfabesinden dilimize giren sözcükler dilimizin anlaşılmasını çok güçleştirmiş, ulusal kimliğimizden uzaklaşmamıza neden olmuştur. Bu etki, yüzyıllar boyunca devam etmiştir. Yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti ile Atatürk, bu yozlaşmaya "Dur" demek için 1 Kasım 1928 tarihinde Latin alfabesini kabul etmiştir. Latin alfabesi her ne kadar Türkçeyi Arap alfabesinden kurtarmış olsa da dilimizin kendi milli kimliğine ulaşabildiğini söylemek pek mümkün değildir. Nitekim Latin alfabesinin kabulüyle birlikte Latince kelimeler dilimize daha kolay girer olmuş, bazen de gereklilikten dolayı dilimize alınarak kullanılmaya başlanmıştır. Bu kelimeler süreç içerisinde dilin tekrar yozlaşmasına yol açmıştır.

La langue est un outil de communication sociale qui a commencé à se développer avec le début de l'humanité. Ce moyen de communication est né, s'est développé et a évolué dès la naissance de l'être humain. La langue est un élément indispensable et le plus important pour la communication. Tous les moyens de communication que nous connaissons sont constitués de langage : communication écrite, communication orale, communication visuelle, etc. La communication verbale est la plus complète et la plus utilisée. La communication orale est assurée dans de nombreuses langues différentes : anglais, français, turc, néerlandais.

La langue est un bien très ancien et précieux. C'est un fait connu que la langue contribue au développement des cultures et des sociétés ; cependant, une langue peut commencer à dégénérer si elle rentre trop en interaction avec d'autres langues et la langue turque est l'une des langues qui à ce problème. Le turc montre son existence sous forme écrite depuis les inscriptions de l'Orkhon. Il ne serait pas faux de dire que l'introduction d'une nouvelle culture avec l'adoption de l'islam, l'utilisation de l'alphabet persan pendant la période seldjoukide et l'utilisation de l'alphabet arabe pendant la période ottomane ont causé un grand tort au turc. En particulier, les mots qui sont entrés dans la langue à partir de l'alphabet arabe utilisé pendant les Ottomans ont rendu très difficile la compréhension de la langue et a éloigné la langue d'une identité nationale. Cette influence s'est poursuivie pendant des siècles. Avec la République Turc nouvellement établie, Atatürk a adopté l'alphabet latin le 1er novembre 1928 pour dire « Stop » à cette dérive. Bien que l'alphabet latin ait pu sortir le turc de l'alphabet arabe, il n'est pas possible de dire que la langue turc ait atteint sa propre identité nationale. En fait, avec l'adoption de l'alphabet latin, les mots latins sont entrés plus facilement dans la langue turc, et parfois ils ont été pris par nécessité. Ces mots ont conduit à la dégénérescence de la langue à nouveau dans le processus.

Teknolojinin gelişmesiyle beraber insanlar birbirlerinden ne kadar uzak olsalar da rahatlıkla iletişim kurmaya başlamış ve iletişimde mesafe kavramı neredeyse ortadan kalkmıştır. Teknolojiyle beraber özellikle yeni neslin Türkçeyi yanlış kullanması nedeniyle yabancı kelimeler dilimize daha fazla girmiştir ve bu, dilimizi daha da kötü bir duruma sokmuştur. Dilimizin yozlaşmasında Türkçe karşılığı olan kelimeleri kullanmak yerine aynı anlama gelen farklı dillerdeki kelimeleri kullanmayı tercih eden hepimizin payı vardır.

Peki dilimizi yaşadığı bu yozlaşmadan kurtarmak için neler yapılmalıdır?

Öncelikle dilin korunması ve düzenlenmesi için hem yazılı hem sözlü iletişimde Türkçe sözcükler kullanmalıyız. Daha sonra Türkçe karşılığı olmayan yabancı kelimelere Türkçe karşılık bulmalıyız. Ardından halkı bu kelimeleri kullanmaya teşvik etmeli ve bunu yasalarla desteklemeliyiz. Bunların üzerine son bir reform daha yapmalıyız. O da Latin alfabesini eski Türk alfabelerinden uyarlanmış modern bir Türk alfabesi ile değiştirmek. İşte bu şekilde Türkçeyi kurtarabilir ve yüceltebiliriz. Ancak bu reformların üstüne her zaman yeni şeyler eklemek gereklidir. Çünkü her şey bir gün eskir ve zaman içerisinde yenilenmesi gerekir.

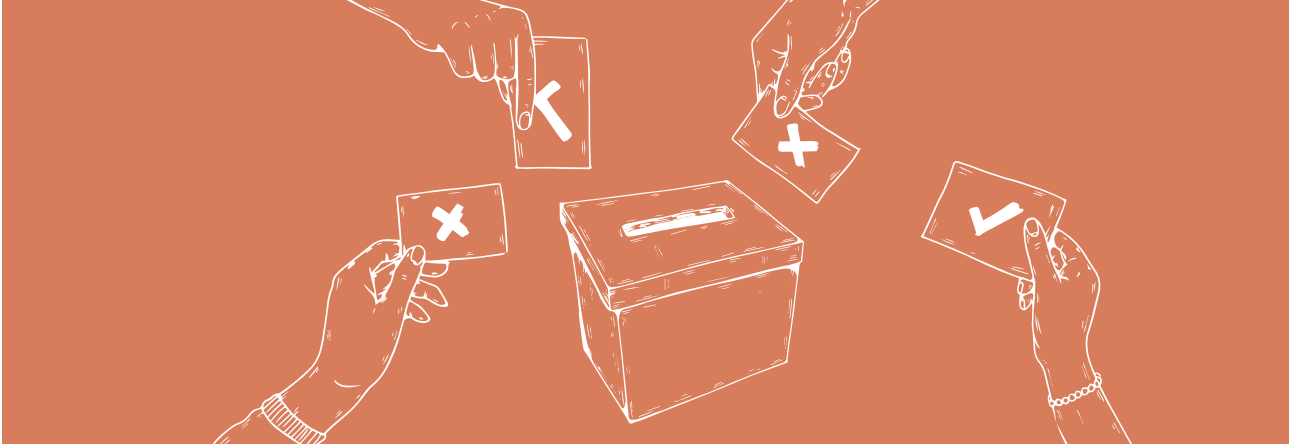
Avec le développement de la technologie, les gens ont commencé à communiquer facilement, quelle que soit leur distance les uns des autres, et le concept de distance dans la communication a presque disparu. Avec la technologie, les mots étrangers sont entrés davantage dans la langue, notamment à cause du mauvais usage du turc par la nouvelle génération, et cela a mis la langue dans une situation bien pire. Nous avons tous une part de responsabilité dans la dérive de la langue, en utilisant des mots de différentes langues ayant le même sens au lieu d'utiliser des mots avec des équivalents turcs.

Alors que faut-il faire pour sauver notre langue de cette dérive ?

Tout d'abord, nous devons utiliser des mots turcs dans la communication écrite et orale pour la protection et la réglementation de la langue. Ensuite, nous devons instaurer des mots équivalents turcs à la place des mots étrangers qui n'ont pas d'équivalents turcs à ce jour. Par la suite, nous devons encourager chacun à utiliser ces mots et l'appuyer par une loi. En plus de cela, nous devons faire une dernière réforme et cela en remplaçant l'alphabet latin par un alphabet turc moderne adapté des anciens alphabets turcs. C'est ainsi que nous pouvons espérer faire renaître et exalter le turc. Cependant, il est toujours nécessaire de mettre à jour ces réformes parce que tout vieillit et a besoin de se renouveler avec le temps.

Demokrasi Üzerine Sur la démocratie

 Jan Deniz ÖZEMİR

Kendisi de bir Atatürk sempatizanı olan İskoç yazar Lord Patrick Kinross, "Atatürk" adlı eser serisinde Türkiye'nin bir sarhoş (Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Atatürk), bir sağır (Başbakan İsmet İnönü) ve 300 sağır ve dilsizin (milletvekilleri) yönettiğinden bahseder. Bunu gören Atatürk gülerek: "Bu adam da amma abartmış, ülkeyi yalnız bir sarhoş yönetiyor." demiştir. Ülkenin böyle yönetilmesinin ne kadar doğru olduğu tartışılır ancak o zaman ülkeyi yöneten o "bir sarhoş" sayesinde Türkiye 15 yıl gibi az bir sürede ülke tekrar yapılandırılmıştır. Eğer Atatürk döneminde yapılan reformlar bir halk oylamasına sunulsaydı veya mecliste halk tarafından seçilmiş vekillerce oylansaydı bu reformlar hayata geçirilebilir miydi? Soruyu bir adım öteye taşıyayım. Eğer bir seçim olsaydı halk, cumhurbaşkanı olarak Atatürk gibi bir dahiyi mi seçerdi, yoksa onu din düşmanlığıyla suçlayacak bir demagogu mu? Bence her iki sorunun da cevabı çok açık.

Platon'un "Devlet"inin 6. kitabında Sokrates, demokrasinin kusurlarını anlatmak için toplumu bir gemiyi benzetir.

L'écrivain écossais Lord Patrick Kinross, lui-même sympathisant d'Atatürk, mentionne dans sa série d'œuvres intitulée « Atatürk » que la Turquie est dirigée par un ivrogne (président Mustafa Kemal Atatürk), un sourd (premier ministre İsmet İnönü) et 300 sourds-muets (députés). Voyant cela, Atatürk a ri et a déclaré: « Cet homme exagéré bien trop, seul un ivrogne dirige le pays. ». On peut se poser la question sur la gouvernance d'un pays, mais faut-il savoir aussi que grâce à cet « ivrogne » qui dirigeait le pays à cette époque, la Turquie s'est reconstruite en moins de 15 ans. Ces réformes pourraient-elles être mises en œuvre si les réformes faites pendant la période d'Atatürk étaient soumises à un vote populaire ou votées par des députés élus par le peuple au parlement ? Permettez-moi de pousser la question un peu plus loin. S'il y avait eu une élection à cette époque, le peuple choisirait-il un génie comme Atatürk comme président, ou aurait-il été considéré comme un demagogue accusé d'être hostile envers la religion ? Je pense que la réponse aux deux questions est assez évidente.

Dans le sixième livre « L'État » de Platon, Socrate compare la société à un navire pour expliquer les défauts de la démocratie.

Kaptansız bir gemide kaptanın kim olacağına gemideki insanların tamamının mı, yoksa sadece denizcilik konusunda eğitilmiş insanların mı karar vermesini istersiniz? Cezayir asıllı Fransız yazar ve düşünür Albert Camus, demokrasinin çoğunluğun karar vermesini sağlamasından ziyade azınlığı koruduğunu söylemiştir. Teorik olarak bu doğru olabilir ama tarihte bu hiç görülmemiştir. Çünkü demokratik bir sistemde yüzde 50+1 oy, yüzde 100 oya denktir. 300 kişilik mecliste 151 sandalyeye sahip olan bir parti, meclisi ve ülkeyi tamamen kontrol eder. Ülkeyi tamamen kontrol etmek isteyen biri yüzde 50+1 oyla ülkeyi tamamen kontrol edebilirken neden herkesin oyunu almaya çalışsın? Tarih boyunca bu durumdan haberdar olan demagoglar toplumu kutuplaştırarak ve bölerek amaçlarına ulaşmışlardır. Devamında yüzde 50-1 oya sahip azınlıklar hep ezilmiştir. Sokrates'in savunduğu yönetim modeli 'entelektüel demokrasi' olarak açıklanabilir. Sokrates'e göre oy kullanmak; doğuştan gelen bir hak değil, bir kabiliyettir ve sadece kullanacağı oy üzerinde felsefi düzeyde düşünenler ve sonra açıklayabilenler oy kullanabilmelidir. Peki ya siz? Sizce siz, kullandığınız oyu neden kullandığınızı anlatabilecek entelektüel birikime sahip misiniz?

Voudriez-vous que toutes personnes à bord du bateau décident de qui sera le capitaine du navire, ou bien, voudriez-vous tout simplement que ceux ayant les connaissances le fassent. L'écrivain et penseur français d'origine algérienne Albert Camus a déclaré que la démocratie protège la minorité plutôt que de laisser la majorité décider. Théoriquement, cela peut être vrai, mais cela n'a jamais été vu dans l'histoire. Dans un système démocratique, 50+1 pour cent des voix équivaut à 100 pour cent des voix. Un parti avec 151 sièges sur les 300 membres du parlement contrôle complètement l'assemblée et le pays. Pourquoi quelqu'un qui veut contrôler complètement le pays essaierait-il d'obtenir le vote de tout le monde alors qu'il peut contrôler complètement le pays avec 50+1 pour cent des voix ? Les démagogues, qui ont été conscients de cette situation à travers l'histoire, ont atteint leurs objectifs en polarisant et en divisant la société. Ainsi, les minorités ayant eu moins de 50 % des voix ont toujours été opprimées. Le modèle de gestion préconisé par Socrate peut être qualifié de « démocratie intellectuelle ». Selon Socrate, voter ; C'est un talent, pas un droit inné, et seuls ceux qui réfléchissent avec philosophie au vote devraient pouvoir voter. Alors vous ? Pensez-vous avoir le bagage intellectuel pour expliquer le pourquoi de votre vote ?

Başka Bir Sen Un autre toi

 Neslihan Nisa YILMAZ

Herkesin senin hakkında bir fikri var. Tanımları, sıfatları, sözcükleri... Nasıl birisin, ne istiyorsun, neleri seversin, hayallerin nerede başlıyor, nerede bitiyor... Üzerine yapışıp kalan, onlar söyledikçe gerçeklik kazanan bu fikir senin mi gerçekten, bilmiyorsun.

Sen; birinin aşkısın, annenin kızı, babanın oğlu, başarılı, ezik, yetenekli, sünepe, güzel, çalışkan, merhametli, acımasız, kiskanç ya da sinsi.

Başkalarının senin hakkında söylediklerini kendi gerçeğin sanabilirsin. Başkalarının hayallerini kendi hayallerin sandığın gibi.

Gerçekte kim olduğunu sadece tek bir şekilde anlarsın: Seçim yapmak zorunda kaldığında. Ancak seçimlerin sana kim olduğunu gösterir.

Her seçim cesaret gerektirir. Seçimle beraber gelecek değişimin ucunda bir korku vardır çünkü. Hangi yol benim için daha iyi, hangi yolla daha çok para kazanırım, hangi yol daha az vaktimi alır, hangi yol beni daha mutlu eder... Yanlış kararı vermenin getirdiği korku.

Bir taraftan çevren tarafından sana yıllarca dayatılanlar, gerçek olduğunu benimsediklerin; diğer tarafta yapmaktan zevk alabileceğin, alışılmışın dışında farklı bir dünya. İşte bu dünyaya, değişime adım atabilmek cesaret ister. Ya korkularımız bize sahip olur ya da biz korkularımıza hükmederiz. Ya kendi yolumuzu çizer ya da bize gösterilen hayatı yaşamaya devam ederiz.

İnsanlar zaman içinde hayatı bazı kalıplara, aşamalara uydurmuşlar. Çevrendekilerin senden beklentileri tek yönlü gelişmeye başlamış. Başkalarının gözünde başarılı ve saygı duyulan insan olmanın tek bir yolu kalmış da diyebiliriz.

Tout le monde a une opinion sur toi. Une description, des adjectifs, des mots à ton image... Une idée sur quel genre de personne es-tu, sur ce que tu veux, sur ce que tu aimes, sur où commence et où finit tes rêves... Tu ne pourrais pas vraiment dire si cette idée sur toi qui te colle et qui devient réalité est vraiment la tienne.

Toi; tu es parfois l'amour de quelqu'un, la fille de ta mère, le fils de ton père, dans la réussite, un faible, un talentueux, un paresseux, un beau, un travailleur, un compatissant, un cruel, un jaloux ou même un sournois.

Tu pourrais considérer ce que les autres disent sur toi comme une vérité. Finalement, comme tu l'as déjà fait avec les rêves des autres.

Tu ne sais qui tu es réellement que d'une seule manière : lorsque tu dois choisir. Ce sont seulement tes choix qui reflètent vraiment qui tu es.

Chaque choix demande du courage car il y a la peur à la fin du changement qui viendra avec cette décision. Quelle voie est la meilleure pour moi, quelle voie me fera gagner plus d'argent, quelle voie me prendra moins de temps, quelle voie me rendra plus heureux... La peur de prendre une mauvaise décision.

D'une part se trouvent celles qui ont été imposées depuis des années par ton environnement, d'autre part celles que tu as acceptées comme réelles ; de l'autre côté se trouve un monde inhabituellement différent que tu apprécieras de vivre. Il faut du courage pour entrer dans ce monde, pour changer. Ce sont soit nos peurs qui nous possèdent, soit c'est nous qui contrôlons nos peurs. Nous traçons soit notre propre chemin, soit nous continuons à vivre la vie qui nous a été montrée.

Les gens ont adapté leur vie à certains modèles et étapes au fil du temps. Les attentes de ceux qui vous entourent ont commencé à tendre vers une direction. On peut même dire qu'il n'y a qu'une seule façon de devenir une personne en réussite et respectée aux yeux des autres.

İyi bir üniversite kazan, derece yap, özel bir okula burslu git, mezun ol, iş bul, o arada bir master yap..." diye aşama aşama giden ve bitmek bilmeyen beklentiler. Gerekli cesareti gösteremediğinden oldukça sıkıcı işini yapmaya başlıyor, işinde yükselmeye çalışıyorsun. Zaman geçtikçe alışkanlıkların, beklentiler, bu iş uğruna harcadığın emekler ayağına dolanıyor. Seçim yapmak daha da zorlaşıyor. Biliyorsun bir şeyler yanlış, kendini zamana bırakıyorsun, hiçbir şey değişmiyor.

Bulduğun konuma gelebilmek için yıllar boyu bir sürü şey inşa ediyor, üst üste koyuyorsun. Mevcut konumunun yanlış olduğunu anladığında ise bunu kendine itiraf etmen oldukça zor oluyor, çünkü elinde tek bir alternatif kalıyor: O güne kadar yaptığın çoğu şeyi yıkıp yeni bir yol inşa etmek.

Bu yoldaki en doğru hareket geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmeden önce doğru tercihi yapabilecek cesareti göstermek olacaktır.

Des attentes graduelles et interminables « Obtenez votre ticket d'entrée à une université renommée, obtenez un diplôme, allez dans une école privée avec une bourse, trouvez un emploi, puis obtenez une maîtrise... ». Puisque tu ne peux pas montrer le courage nécessaire, tu commenceras à vivre de ton travail qui sera plutôt ennuyeux, tu essayeras de t'élever dans ton travail. Au fil du temps, tes habitudes, tes attentes et tes efforts que tu investis dans cette entreprise te reviendront. Choisir sera de plus en plus difficile. Tu sauras que quelque chose ne va pas, tu te donneras du temps, mais rien ne changera.

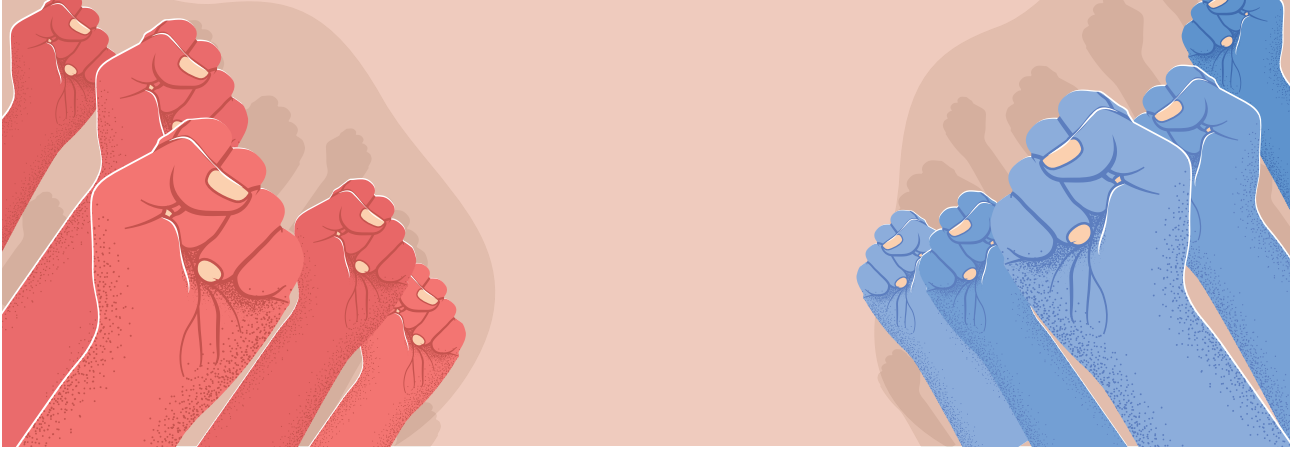
Tu as construit et empilé beaucoup de choses au fil des années pour arriver là où tu es. Lorsque tu réaliseras que ta position actuelle est une erreur, et il te sera très difficile de te l'admettre, car il ne restera qu'une alternative : démolir la plupart des choses que tu auras fait jusqu'à présent et reconstruire une nouvelle route.

Le bon geste à avoir sur cette voie sera de montrer le courage de faire le bon choix avant d'atteindre un point de non-retour.

Dünyada Doğru Siyaset ve Muhalefet Anlayışı

La bonne compréhension de la politique et de l'opposition dans le monde

 Can TARHAN

Siyaset nedir? Ne işe yarar? Hükümet ne yapar, muhalefet ne için vardır? Burada bu konuları konuşacağız. Siyaset nedir? İnternete girerseniz karşınıza şöyle bir tanım çıkacaktır: "Siyaset veya politika, devlet işlerini düzenleme ve yürütme sanatıyla ilgili özel görüş veya anlayıştır." Arka arkaya sıralanmış kelimeler... İçi yeterince doldurulmadıkça, sizin için bir anlam ifade etmedikçe nedir ki? Onun için ben siyasetin ne olduğunu anlatamam. Ama ne olmadığını anlatabilirim.

Çözüm aramak yerine kavga etmek değildir mesela, kaos çıkarmak değildir, insanları ötekileştirip vatandaş ile hükümet arasındaki bağları koparmak değildir. Bunu çok net söyleyebiliriz. Peki ya nedir siyaset? Bana göre siyaset, ülke hakkındaki kararları halkın gözü önünde eleştirmek, eleştirilere cevap vermek, vatandaş birlikteliği ve beraberliğe teşvik etmektir. Ülkeyi daha iyi yerlere getirmek için hükümetin muhalefet ile birlikte çalışması ve birbirini ölümüne eleştirmesidir siyaset.

Qu'est-ce que la politique ? Qu'est ce que ça fait ? Que fait le gouvernement, à quoi sert l'opposition ? Ici, nous allons parler de ces questions. Qu'est-ce que la politique ? Si vous allez sur Internet, vous tomberez sur une définition comme celle-ci : « La politique est la vision ou la compréhension spécifique de l'art de réguler et de gérer les affaires de l'État ». Des mots à la suite... Qu'est-ce que c'est à moins qu'il ne soit suffisamment porteur de sens, que cela ait du sens pour vous ? C'est pourquoi je ne peux pas expliquer ce qu'est la politique. Mais je peux expliquer ce qu'elle n'est pas.

Il ne s'agit pas de se battre au lieu de chercher une solution, ce n'est pas de provoquer le chaos, ce n'est pas de marginaliser les gens et de rompre les liens entre le citoyen et le gouvernement. Nous pouvons le dire très clairement. Alors qu'est-ce que la politique ? À mon avis, la politique consiste à débattre sur les décisions à prendre concernant le pays devant le peuple, à répondre aux critiques et à encourager les citoyens à l'unité et à la solidarité. La politique, c'est le gouvernement qui travaille avec l'opposition et se remet en question afin d'amener le pays vers un monde meilleur.

“Siyasetin amacı nedir?” sorusunun cevabı ortadadır. Siyasetin amacı, ülkeyi geliştirmek ve ilerletmektir. Politikacılar siyaseti amacından kaydırıp kişisel çıkarlar için savaşılmaya başlarsa ülkede kaos çıkmaz mı? Ülkede kaos çıkarsa nasıl daha ileriye gidebiliriz, nasıl daha medeni bir ülke konumuna gelebiliriz? Bu mümkün değildir. Birbirine saygı duymayan politikacılar ve bu politikacıları örnek alan vatandaşlar olursa medeniyetten söz edebilir miyiz? İlerlemekten söz edebilir miyiz? Hiç sanmıyorum. Bu durum, düzeltilmesi gereken sorunların başında gelir. Politikacıların artık bu ilkel siyaset anlayıştan kurtulması gerekmektedir. Bu ilkel siyaset anlayışında tek suçlu iktidar değildir tabii ki. Siyaset de aynı kavgada olduğu gibi çift taraflıdır. Muhalefet tarafının eylemleri ne olmalıdır? Çözüm önerisi sunmadan eleştirmek doğru mudur? Muhalefetin tek hedefi iktidara gelmek olmalı mıdır? Şunu unutmayın ki muhalefetin görevi iktidara gelmek değildir. Bir parti muhalefet tarafındayken hükümeti denetlemek ve eleştirmekle görevlidir. Unutmamalıdır ki, siyaset ülke yönetiminin temelidir. Doğru siyaset yapamayan, bu ilkel anlayışa kapılan ülkeler doğru yönetilemez ve önüne geçilmediği takdirde dünyanın akıllamaz hızdaki ilerleyişinden geri kalırlar.

Olmaması gerektiği gibi hükümet şeffaf olursa, vatandaşa güven verirse, vatandaşın sorunlarına paralel ilerlerse ve bu konuda çalışmalar yaparsa; muhalefet de hükümette alınan kararları yasalar çerçevesinde özgürce eleştirme şansı bulursa o ülkede “Demokrasi” kavramı sözlükteki tanımından çıkar ve insanların hayatında bir anlam bulur. Mustafa Kemal Atatürk’ün cumhuriyeti ilan etmeye hazırlanırken okuduğu “Hukuk-i Esasiyye” adlı kitabın yazarı İsmail Hakkı Babanzade’nin belirttiği gibi: “Zorba hükümetler, ne şekilde olursa olsunlar, payidar olamaz, ayakta kalamazlar. Özgür bir ülkede ise yasalara uymak koşuluyla hükümetin buyruklarını eleştirmek de kınamak da caizdir.” Eğer bu anlayışta ilerlersek dünya eskisi gibi kavgalı, katliam, isyan ve antidemokratik uygulamalardan arınmış demokratik ve medeni bir hale evrilecektir.

« À quoi sert la politique ? La réponse à la question est évidente. Le but de la politique est de développer et de faire avancer le pays. Si les politiciens détournent la politique de son objectif et commencent à se battre pour des intérêts personnels, n'y aura-t-il pas le chaos dans le pays ? S'il y a le chaos dans le pays, comment pouvons-nous aller plus loin, comment pouvons-nous devenir un pays plus civilisé ? Ce n'est pas possible. Peut-on parler de civilisation s'il y a des hommes politiques qui ne se respectent pas et des citoyens qui prennent ces hommes politiques en exemple ? Peut-on parler de progrès ? Je ne pense pas. C'est l'un des problèmes qui doit être résolu. Les politiciens doivent se débarrasser de cette compréhension primitive de la politique. Bien sûr, le pouvoir n'est pas le seul coupable dans cette conception primitive de la politique. La politique est aussi bilatérale, tout comme dans un combat. Quelles devraient être les actions de l'opposition ? Est-il juste de critiquer sans proposer de solution ? Le seul objectif de l'opposition devrait-il être d'accéder au pouvoir ? N'oubliez pas que la tâche de l'opposition n'est pas d'accéder au pouvoir. Lorsqu'un parti est du côté de l'opposition, il est chargé de superviser et de critiquer le gouvernement. Il ne faut pas oublier que la politique est le fondement du gouvernement du pays. Les pays qui ne peuvent pas le faire tombent dans cette compréhension primitive et de ce fait ne peuvent pas être gérés correctement. Ils prendront donc du retard sur le rythme incroyable du monde.

Comme il se doit, si le gouvernement se soucie de la transparence, donne confiance aux citoyens, procède parallèlement aux problèmes des citoyens et travaille sur cette question ; Si l'opposition trouve aussi l'occasion de critiquer les décisions prises du gouvernement librement dans le cadre de la loi, le concept de « démocratie » ne sera plus un terme existant seulement dans le dictionnaire mais trouvera un sens dans la vie des gens. Comme le dit İsmail Hakkı Babanzade, l'auteur du livre « Hukuk-i Esasiyye », le jour où Mustafa Kemal Atatürk se préparait à proclamer la république, il dit : « Les gouvernements de torture, quelle que soit la forme qu'ils prennent, ne peuvent pas se lever et survivre. Dans un pays libre, il est permis de critiquer et de condamner les ordres du gouvernement, à condition qu'ils soient conformes à la loi. Si nous allons de l'avant avec cette compréhension, le monde sera purifié des combats, des massacres, de la rébellion et des pratiques antidémocratiques et évoluera vers un État démocratique et civilisé. »

Albert Camus ve Absürt Albert Camus et l'absurde

 İrem Janset ERŞAN

"Gerçekten önemli olan tek bir felsefe sorunu vardır, intihar." cümlesiyle başlar Albert Camus'un Sisifos Söyleni. Yaşam yaşanmaya değer mi, hayatımın anlamı nedir, hayattaki amacım nedir ya da gerçekten de bir amaç olmalı mıdır, nereden geldim ve nereye gidiyorum?..

İnsanoğlunun hayatı sorgulaması yeni bir olgu değildir. Bu soruların hepsi kişi dünyanın neresinde olursa olsun, hangi dili konuşursa konuşsun hayatında sorguladığı, sorgulayacağı belki de sorgulama aşamasında olduğu temel ve en insani sorulardır. Kişi her ne kadar hayatın amacını sorgulasa da bu uçsuz bucaksız bir çölde su aramaya benzer. Günlerdir boğazından bir yudum dahi su geçmeyen insan umutsuzluğa kapılabilir, işte bu noktada tamamen bireysel bir seçimde bulunması gerekir: fiziksel intihar ya da umut. Umutlu kişi suya ulaşır ancak bu sadece bir seraptan ibarettir. Mutlu olur, kendini tatmin eder. Yola devam etmesi için bir sebeptir bu. Bu serap Camus ve diğer varoluşçulara göre Tanrı'dır. Başka bir deyişle, dinlerin ortaya çıkış sebebini insanın hayatını anlamlandırmaya olan çabası ve kendini rahatlatma ihtiyacı olarak açıklar Camus. Bu her ne kadar tartışmaya açık ve hassas bir konu olsa da herkesin mutlaka katılacağı şekilde, düşünmek zordur. Gündelik hayattaki en basit sorularda bile ikileme düşeriz. O halde kişinin mütemediyen hayatını sorgulaması ve binlerce yıldır kimsenin kesin cevaplara ulaşamadığı sorulara kafa yorması mümkün değildir. Kişi kestirme yolları arar, sonu gelmeyen ve düşündükçe türeyen sorulara basit bir cevap ister. Bir yaratıcının varlığı, bu sorulara verilebilecek mutlak ve en basit cevaptır.

"Il n'y a qu'un seul problème philosophique qui compte vraiment, le suicide." Le Mythe de Sisyphe d'Albert Camus commence par cette phrase. La vie vaut-elle la peine d'être vécue, quel est le sens de ma vie, quel est mon but dans la vie ou devrait-il vraiment y avoir un but, d'où viens-je et où vais-je ?

La remise en cause de la vie humaine n'est pas un phénomène nouveau. Toutes ces questions sont les questions fondamentales et les plus humaines qu'une personne se pose et se posera dans sa vie, peu importe où elle se trouve dans le monde, peu importe la langue qu'elle parle. Bien que l'on s'interroge sur le but de la vie, c'est comme chercher de l'eau dans un vaste désert. Une personne qui n'a pas avalé ne serait-ce qu'une gorgée d'eau depuis des jours peut tomber dans le désespoir, et à ce stade, elle doit faire un choix tout à fait individuel : le suicide physique ou l'espoir. La personne pleine d'espoir atteint l'eau, mais ce n'est qu'un mirage. Il est heureux, il est satisfait de lui-même. C'est une raison pour continuer. Ce mirage est Dieu, selon Camus et d'autres existentialistes. Autrement dit, Camus explique la raison de l'émergence des religions comme l'effort de l'homme pour donner un sens à sa vie et le besoin de se soulager. Bien qu'il s'agisse d'un sujet controversé et sensible, il est difficile d'y penser d'une manière à ce que tout le monde soit définitivement d'accord. Même avec les questions les plus simples de la vie quotidienne, nous sommes dans un dilemme. Dans ce cas, il n'est pas possible pour une personne de remettre constamment en question sa vie et de réfléchir à des questions pour lesquelles personne n'a pu trouver de réponses définitives depuis des milliers d'années. La personne cherche des raccourcis, veut une réponse simple aux questions sans fin qui se posent au fur et à mesure qu'elle pense. L'existence d'un créateur est la réponse absolue et la plus simple qui puisse être donnée à ces questions.

Ona göre, dinlerin başka bir amacı ise insanın adalet arzusudur. Hayatta suçlular her zaman hak ettikleri cezayı almazlar, suçlarından kolayca sıvışabilirler ya da iyiler her zaman ödüllendirilmezler, hatta en büyük cezayı çekenler en temiz kalpliler de olabilir. İşte bu tutarsızlık ve kaos dünyasında adalet yoktur; uyumsuzluk, Camus'un deyişle "absürtlük" vardır. Kişi, adaleti Yaratan'da arar. Birçok dinde görülen "cennet-cehennem" ya da "karma" anlayışı bunun bir yansımasıdır.

Camus'a göre fiziksel intiharın yanı sıra felsefi intihar da mümkündür. Bu ancak insanı hayvandan ayıran en önemli özelliğini, sorgulama yetisini kaybederek kolay ve ezber cevaplara bağımlı kalmakla gerçekleşebilir. Umut etmek veya hayata anlam katan bir yaratıcının varlığına inanmak, hayatın uyumsuzluğunu ve anlamsızlığını kabullenmemenin getirdiği bir yanılgıdır.

Absürt insan, hayatın anlamsızlığının farkındadır; yabancılaşmıştır dünyaya Meursault gibi. Yabancılaşma kavramı ilk kez Jean Jacques Rousseau tarafından kullanılmakla beraber Camus'un "Yabancı" romanıyla bir kez daha önemli bir felsefe haline gelmiştir. Kişi öncelikle çevresine, sonrasında ise kendisine yabancılaşır. Absürt ve yabancılaşma kavramları birbirleriyle paralellik gösterir.

Selon lui, un autre but des religions est le désir humain de justice. Les criminels dans la vie n'obtiennent pas toujours la punition qu'ils méritent, ils peuvent facilement s'en tirer avec leurs crimes, ou les bons ne sont pas toujours récompensés, et ce sont peut-être même les cœurs les plus purs qui subissent le plus de punitions. Il n'y a pas de justice dans ce monde d'incohérence et de chaos ; il y a un manque d'harmonie, selon les mots de Camus, "absurdité". L'homme cherche la justice dans le Créateur. La compréhension de « l'enfer du ciel » ou du « karma » vue dans de nombreuses religions qui en est le reflet.

Selon Camus, outre le suicide physique, le suicide philosophique est également possible. Cela ne peut être réalisé qu'en perdant la capacité de se questionner, la caractéristique la plus importante qui distingue les humains des animaux, et en étant dépendant de réponses faciles et habituelles. Espérer ou croire en l'existence d'un créateur qui donne un sens à la vie est une erreur causée par le refus d'accepter le manque d'harmonie et l'absurdité de la vie.

L'homme absurde est conscient de l'absurdité de la vie ; aliéné du monde comme Meursault. Bien que le concept d'aliénation ait été utilisé pour la première fois par Jean Jacques Rousseau, il est redevenu une philosophie importante avec le roman de Camus "L'étranger". La personne devient d'abord aliénée de son environnement puis d'elle-même. Les concepts d'absurdité et d'aliénation présentent un parallélisme entre eux.

Absürt ve absürt duygusu farklı olgulardır: Absürt duygusu her an ve her yerde karşımıza çıkabilir. Hayatın anlamsızlığı, ölümün kaçınılmazlığı ve monotonluk absürt duygusunu kışkırtır; zaman insanın düşmanı haline gelir; ondan soyutlanır. Bu duyguya kişiyi intihara sürükleyebilir. Peki intihar bu problemlerin gerçekten de çözümü müdür? İntihar, uyumsuzun bir bakıma çözümüdür. Birbirine bağımlı iki kavram olan insan ve absürdün ölümü gerçekleşir. Dolayısıyla bu sadece bireysel bir çözüm olabilir, mutlak çözüm ise başkaldırıdır. Absürdü kabullenmek, uyumsuzda mutlu olmak asıl başarıdır.

Absürt hayatın kendisi, merkezidir. İçinde doğduğumuz dünya, çevremizdeki insanlar, absürdü oluşturan puzzle parçalarıdır. Birey olmazsa absürt, absürt olmazsa da bireyin varlığından söz edilemez. Çünkü absürt, insan ile insanın hayata dair sorduğu sorulara karşı dünyanın sessiz kalmasındaki çatışmayla doğar.

Birçok soru cevapsız kalır, dünya bize her cevabı sunacak kadar bilgi sağlamaz. Ancak gerçekten de her cevaba ulaşmak önemli midir? Hayatın anlamını bilmiyorum ve şu anda kesin bir kaniye varmanın olanaksız olduğunun bilincindeyim. "Kendi koşulumun dışında olan bir anlamın benim için anlamı ne?" İşte bu soru üzerinde durmak önemlidir. Camus'a göre o, ancak insan ölçüleriyle hayatı anlamlandırabilir. Dünyanın kendisini aşan bir anlamı olup olmadığı onu ilgilendirmiyor. "Ağaçlar arasında bir ağaç, hayvanlar arasında bir kedi olsaydım bu yaşamın bir anlamı olurdu, çünkü bu dünyadan bir parça olurdum. Bu dünya olurdum, oysa şimdi tüm yakınlık gereksinimimle onun karşısındayım." Absürt adam veya yabancı, kendisini hayatın bir parçası olarak görmez. Aksine hayatı bir seyirci gibi izler. O halde absürtlüğü de insan yaratır, insanın bilinç hali dünyanın uyumsuzluğunu şekillendirip gözler önüne serer.

Bu sonuçlara ulaşabilmek için son derecede objektif olmak şarttır. Ütopik fikirlere yer verilmemeli, araya kesin olmayan hiçbir şey sokulmamalıdır.

Belki de kişi yalnızca bildiğiyle yetinebilmelidir, cevaplandırılmayacağı soruların peşinde koşmak akıl kârı mıdır? Herhangi bir ilahî güç veya umut vadeden bir söze bağımlı olmadan yaşamak mümkün müdür?

L'absurde et le sentiment d'absurdité sont des phénomènes différents : L'absurde peut apparaître n'importe quand et n'importe où. L'absurdité de la vie, l'inévitabilité de la mort et la monotonie provoquent le sentiment absurde ; le temps devient l'ennemi de l'homme ; en fait abstraction. Ce sentiment peut conduire une personne à se suicider. Mais le suicide est-il vraiment la solution à ces problèmes ? Le suicide est, en quelque sorte, la solution aux inadaptés. La mort de l'humain et de l'absurde, deux concepts interdépendants, mais qui a lieu d'être. Cela ne peut donc être qu'une solution individuelle, la solution absolue est la rébellion. Accepter l'absurde et être heureux dans l'incongru est la vraie réussite.

L'absurde est le centre de la vie elle-même. Le monde dans lequel nous sommes nés, les gens qui nous entourent, sont les pièces du puzzle qui composent l'absurde. S'il n'y a pas d'individu, c'est absurde, et s'il n'y a pas d'absurde, l'existence de l'individu ne peut être mentionnée. Car l'absurde naît du conflit dans le silence du monde contre les questions que les gens se posent sur la vie.

De nombreuses questions restent sans réponse, le monde ne nous fournit pas suffisamment d'informations pour offrir toutes les réponses. Mais est-il vraiment important d'obtenir chaque réponse ? Je ne connais pas le sens de la vie, et je suis conscient qu'il est impossible d'en venir à une conclusion ferme pour le moment. « Qu'est-ce qu'un sens en dehors de ma propre condition signifie pour moi ? » Il est important de s'attarder sur cette question. Selon Camus, il ne peut donner un sens à la vie qu'en termes humains. Il ne le regarde pas si le monde a un sens qui le transcende. « Si j'étais un arbre parmi les arbres, un chat parmi les animaux, cette vie aurait un sens, car je ferais partie de ce monde. J'aurais été ce monde, mais maintenant je suis contre même mon besoin d'intimité. L'homme absurde ou l'étranger ne se considère pas comme faisant partie de la vie. Au contraire, il regarde la vie comme un spectateur. Dans ce cas, l'absurdité est créée par l'homme, et la conscience de l'homme façonne et révèle l'incongruité du monde.

Afin d'atteindre ces résultats, il est essentiel d'être extrêmement objectif. Les idées utopiques ne doivent pas être incluses, et rien de défini ne doit être inséré.

Peut-être faut-il se contenter de ce que l'on sait seulement, est-il sage de poursuivre des questions auxquelles on ne peut pas répondre ? Est-il possible de vivre sans dépendre d'aucune puissance ou promesse divine ?

İntihar absürdün bir neticesidir, yaşamın bizi aştığının ve artık çabalamaya değmeyeceğinin ifadesidir. Mutlak son olan ölüm ve monotonlukla geçen günlerimizin anlamsızlığının benimsenmiş olmasını gerektirir. Peki gerçekten de bir anlam olmalı mıdır? Ulaşamadığım bu anlam benim hayatımı ne kadar etkiler? Camus için yaşam anlamdan ne kadar yoksun olursa o kadar iyi yaşayabilir kişi. Ancak anlamdan, ilahi bir gücün koyduğu kurallardan ve sağladığı "cevaplardan" yoksun olan bir dünyada kişi gerçek anlamda özgür olabilir. "Öz olarak özgürlük" sorunu anlam ifade etmez. Özgürlük yanılığında dahi bir çelişki vardır. Ya özgür değiliz ve tüm kötülüklerden dolayı olarak Tanrı sorumludur ya da özgür ve sorumluyuz ancak Tanrı her güce sahip değildir. İşte bu çelişki de işimizi kolaylaştırır. O halde özgürlük kavramı da kişiyi aşabilir. Ancak şu kesindir ki uyumsuz tüm ölümsüz özgürlük şartlarını sıfırlarken kişiye eylem özgürlüğü verir. Ölüm tek gerçektir. Ölümsüzlük güveni olmazsa tam anlamıyla hangi özgürlük var olabilir?

Camus, intiharın bu sorunların çözümü olmadığını savunur. Onun için asıl başkaldırı, kolay yolu, intiharı seçmemektir. Ona göre amaçsız bir dünya, sandığımızın aksine bizi özgürleştirir ve ölüm gerçeğini kabullendiğimiz sürece daha mutlu ve dertsiz bir hayat yaşamamıza olanak sağlar. İşte Camus bu noktada Sisifos'u örnek gösterir. Tepeye çıktığı an taşın yeniden aşağıya yuvarlanacağını bildiği halde cezasını kabullenmiştir Sisifos. Hayat da böyledir işte: Yenilgi daima tekrarlanır ya da monotonluk sürekli devam eder. Buna bir ceza olarak değil, bir başkaldırı gösteren Sisifos hayata, absürde karşı direnmenin önemini bize anlatır.

Camus sanıldığı gibi aksine pesimist değil, karanlıktaki bir umut ışığı, direnmenin ve mutluluğun kıvılcıdır.

Le suicide est le résultat de l'absurde, une expression que la vie nous a dépassés et n'en vaut plus la peine. La fin absolue exige l'acceptation de l'absurdité de la mort et de la monotonie. Mais doit-il vraiment y avoir un sens ? Comment ce sens que je ne peux pas atteindre affecte-t-il ma vie ? Pour Camus, plus la vie manque de sens, mieux nous vivons. Ce n'est que dans un monde dépourvu de sens, de règles fixées par une puissance divine et de "réponses" qu'elle apporte que l'on peut être vraiment libre. La question de la « liberté en tant que telle » n'a pas de sens. Même dans l'illusion de la liberté, il y a une contradiction. Soit nous ne sommes pas libres et Dieu est indirectement responsable de tout mal, soit nous sommes libres et responsables mais Dieu n'a pas tout pouvoir. Et cette contradiction ne facilite pas notre travail. Ainsi, le concept de liberté peut aussi transcender la personne. Il est certain, cependant, qu'il donne une liberté d'action en annulant toutes les conditions incongrues de la liberté immortelle. La mort est la seule vérité. Quelle liberté peut vraiment exister sans la confiance de l'immortalité ?

Camus soutient que le suicide n'est pas la solution à ces problèmes. Pour lui, la vraie rébellion, la facilité, c'est de ne pas choisir le suicide. Selon lui, un monde sans but, contrairement à ce que nous pensons, nous libère et nous permet de vivre une vie plus heureuse et insouciant tant que nous acceptons la réalité de la mort. À ce stade, Camus cite Sisyphe en exemple. Sisyphe a accepté sa punition même s'il savait que la pierre roulerait à nouveau au moment où il atteindrait le sommet. Telle est la vie : la défaite est toujours répétée et la monotonie continue. Sisyphe, qui montre cela comme une rébellion, non comme une punition, nous dit l'importance de résister à la vie, à l'absurde.

Contrairement aux idées reçues, Camus n'est pas un pessimiste, mais une lueur d'espoir dans le noir, l'étincelle de la résistance et du bonheur.

Sükûnet

 Nisan Bal ATALAY

Sükûnet; sakinlik, sessizlik, huzur ve durgunluk anlamlarına gelir. Bu özellik herkeste bulunmayan bir erdemdir. Irade sahibi, sabırlı insanlar her yerde ve her söze karşılık verilmemesi gerektiğini bilir. İşte bu gibi kişiler sükûnet sahibidir, ne zaman nasıl davranılacağına bilincindedirler. Bunun önemi ise bazen karşımızdakine cevap vermektense sessizliğimizi korumamızın çok daha yerinde bir davranış olmasıdır. Herkes konuşmayı ve cevap vermeyi elbette ki bilir ama susmamız gereken zamanı herkes bilemez.

Vatan şairimiz Mehmet Âkif Ersoy, disipline çok önem verirdi; daha küçük yaşta birçok zorluğun üstesinden gelmişti ve en önemlisi güzel ahlâk ile bezenmiş olup hep doğru sözlüydü. İşte bu gibi kişilik özellikleri ve yaşadığı deneyimler arasında onun da sükûnet sahibi bir insan olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz. O, ne zaman konuşulması ve ne zaman susulması gerektiğini çok iyi bilirdi. Eserlerinde de gözlemlediğimiz gibi çok başarılı bir şair ve yazardı, İstiklal Marşı'nda da kullandığı dil etkileyici ve anlam doluydu. O, az sözle çok şey anlatabilen sayılı şairlerimizden biriydi. Konuştuğunda da boş konuşmayan, mutlaka söze dökmeden kafasında tartıp biçen bir özelliğe sahipti. Mehmet Âkif Ersoy'un söylediği "Konuşmak bir mana ise susmak binbir mana.

Herkes konuşmasına konuşur lakin sükût yürekli olana." özdeyişi de bu durumu çok güzel bir biçimde açıklıyor. Aynı zamanda vatan şairimizin çok cömert ve yardımsever olduğunu söyleyebiliriz. Mesela; İstiklal Marşı'nı yazması sonucunda ona ödül olarak verilen 500 lirayı Hilal-i Ahmer bünyesinde olan, kadın ve çocuklara iş öğreten ve cepheye elbise diken Kızılay Dar-ul Mesai'sine bağışlamıştır. Her zaman öncelik olarak kendini değil, başkalarını düşünmüştür, hasta yatağında bile milletine katkıda bulunmak için yazmaya devam etmiştir.

İnsanın başından geçenler ve deneyimleri onun zamanla gelişmesini sağlar. İnsanoğlu her gün birbirinden yeni bir şey öğrenir, bildikleriyle yaşar. Bu nedenle Mehmet Âkif Ersoy, zamanla ve yaşadığı zorluklarla kendini geliştirip işte bu haline gelmiştir. Her hatasından bir ders çıkarıp onu uygulayan insanın davranışı gibi o da olayları yorumlayıp hepsini kendi yararına çevirmiştir. Sükûnet hiçbir zaman bir anda elde edilebilecek bir şey olmamıştır. Önce hata yapmak gerekir, denemek gerekir. Ancak bu şekilde, hem sükûneti hem de onun yanında getireceği huzuru elde ederiz.

Vatan Şairi

 Zeynep Naz KARABAY

Bir şair düşünün; kendini milletine adanmış, vatan sevgisiyle dolup taşmış... Bir siyasetçi düşünün, milliyetçi fikirleriyle topluma yön veren... Bir veteriner düşünün, bilim sevgisiyle yaşayan... Bir öğretmen düşünün, öğrencilerini edebiyatla besleyen... İşte bütün bu özellikleri taşıyan şairimiz Mehmet Âkif Ersoy'dur.

Mehmet Âkif Ersoy, 1873 yılında İstanbul'da doğdu. Eğitimi sırasında "hürriyetçi" öğretmenlerinden etkilendi. Türkçe, Arapça, Farsça ve Fransızca bilgisiyle çevresindekilerin dikkati çekti. Lisede okurken şiirle uğraştı. Babasının ölümü ve evlerinin yanması üzerine, mezunlarına memuriyet verilen bir yüksek okul seçmek zorunda kaldı. 1889'da girdiği Mülkiye Baytar Mektebi'ni 1893'te birincilikle bitirdi. İlk şiirlerini Resimli Gazete'de yayımladı. İlk şiirlerinin yayımlanmasını izleyen on yıl boyunca hiçbir şey yayımlamadı. 1908'de II. Meşrutiyet'in ilanıyla birlikte sürekli yazılar ve şiirler yazmaya başladı.

"Vatan Şairi" unvanıyla anılan Mehmet Âkif Ersoy, Kurtuluş Savaşı'nda büyük bir mücadele vermiş; o zor dönemde halkın umut ve moral kaynağı olmuştur. "Değil mi ortada bir sine çarpıyor, yılmaz, cihan da yıkılsa emin ol bu cephe sarsılmaz." sözüyle güç durumda kalmış bir millete cesaret vermiş, destek olmuş ve yol göstermiştir. Mehmet kif, halkın kalbine ümit tohumları serpmiş; umutlarını yeşertmiş ve milli iradenin sesi olmuştur. Halkını her şeyden üstün görmüş, milletin boynuna takılmaya çalışılan tasma onu çileden çıkarmıştır.

Bağımsızlık uğruna çok dil dökmüş, cephede korkusuzca savaşmıştır. Bu yoğun duygular ona her defasında coşkuyla söylemekten zevk aldığımız İstiklâl Marşı'mızı yazdırmıştır. Bu bir şair için ne büyük bir onurdur. Sözleri bir milletin marşı, mücadelesinin ve kahramanlıkların özeti olmuştur. Kurtuluş Savaşı esnasında bir milli marşın eksikliği fark edilmiş, bunun üzerine ödüllü bir yarışma düzenlenmiştir. Mehmet Âkif, hayatı boyunca lüksten hep uzak kalmıştır. Öyle ki bazen yiyecek bir ekmek bile bulamamış, sefalet içinde yaşamak zorunda bile kalmıştır. İstiklâl Marşı yarışmasının ödüllü olacağı duyurulunca yarışmaya katılmaktan vazgeçmiştir. Daha sonra, dönemin Milli Eğitim Bakanı tarafından zorla ikna edilmiş ve yazdığı marş birinci olarak seçilmiştir. Para ödülünü kendisine almaktansa onu cephede savaşan kadınlarımıza göndermiştir.

Başta Mustafa Kemal Atatürk gibi kahramanlarımız ve Mehmet Âkif gibi şairlerimiz olmak üzere kurtuluş mücadelemize katkıda bulunan herkesi sevgi, saygı ve minnetle anıyoruz. Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!

Vatansever Şairimiz

 Defne KÜKRER

Değerli şairimiz Mehmet Âkif Ersoy, her eserini hissederek büyük bir özen ve titizlikle yazmış; her zaman milletin iyiliği uğruna çalışmıştır. Mehmet Âkif, Türk olmanın gururunu ve aynı zamanda yanında getirdiği sorumluluğu hem coşkuyla hem de atalarımızın cesaret ve fedakarlıklarını unutturmadan anlatan; okuyana, dinleyene ve söyleyene şeref, güven, heyecandan hafif bir burukluğa, hüzne kadar birçok duyguyu aynı anda hissettiren İstiklâl Marşı'mızın yanında "Safahat" adı altında toplanan, yedi kitaptan oluşan şiirlerin de yazarıdır. Ayrıca şairliğin yanı sıra edebiyat öğretmeni ve veteriner hekimlik de yapmıştır.

Mehmet Âkif Ersoy hayatı boyunca pek çok şiir yazmıştır. Şiirlerinde eğitime ve öğretme amacı gütmüş; vatan, din ve ahlakı ön planda tutmuştur. Milletin derdini kendi derdi saymış, cehalete ve toplumsal sorunlara karşı edebiyatını kullanmıştır. Toplumla aşılama çalıştığı değerlere kendisi de inanmış; dürüst, erdemli ve iyi ahlaklı bir insan olarak yaşamıştır. Ona göre insan benliğini, hatalı davranışlarını ve kötü ahlakını giyimi kuşamıyla, yalanlarıyla saklayamaz. Mehmet Âkif, halka da bunu anlatmaya çalışmış; insanın yalanlara sığınıp olmadığı biri gibi davranmak, hatalarından kaçmak yerine dürüst olması, hatalarından ders çıkarıp onları tekrarlamaması gerektiğini vurgulamıştır. Bunun yanında günümüzün en büyük sorunlarından biri hâline gelmiş fazla ve gereksiz tüketime karşı bir asır önceden insanlara öğütte bulunmuş, "Eski, eski olduğu için atılmaz; fena olursa atılır. Yeni, yeni olduğu için alınmaz; iyi olursa alınır." sözleriyle israftan ve gereksiz tüketimden kaçınılması gerektiğinin üzerinde durmuştur.

Kurtuluş Savaşı döneminde yaşamış olan şair, edebiyatta Batı taklitçiliğini reddettiği gibi Milli Mücadele'nin başlangıcında farklı ülkelerin mandası olmaya da karşı durmuştur. Koşullar ne kadar zor olursa olsun Türk milletinin kendi başına her engelin üstesinden gelebileceğine inanmıştır. Milli Mücadele dönemi boyunca halkı aydınlatmak için vaazlar vermiş olan Mehmet Âkif, Kuva-yı Milliye Hareketi'nin Anadolu'da tutunmasında, İstanbul Hükümeti'nin isteği üzerine işgalci kuvvetler lehine verilen fetvaların olumsuz etkilerinin giderilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Savaş, sefalet ve açlıkla dolu bu zamanlarda neye inanacağını şaşırılmış olan halka Sevr Antlaşması'nın hükümlerini anlatmış; yaygın bir yanlış anlaşılma olan Kuva-yı Milliye'nin halifeye ve İslamiyet'e karşı bir hareket olduğu anlayışını açıklığa kavuşturarak halkın örgütlenmesinde çok büyük bir etkiye sahip olmuştur. Konuşmalarında Müslümanların esir olarak yaşayamayacağını, Müslümanlar için en büyük düşmanın ayrılık olduğunu ve hakikatte bir ölüm fermanı olan Sevr Antlaşması'na karşı halkın birlik olması gerektiğini vurgulamıştır.

"Vatan Şairi" Mehmet Âkif Ersoy, hayatını ulusuna adanmış; iyi ahlaklı olmayı, vatan ve millet sevgisini halka aşılama çalışmıştır. Döneminin zor koşullarından büyük oranda etkilenmiş olan şair, halkının özgürlüğünü ve bağımsızlığını geri kazanması için durmadan çalışmış, cephe gerisindeki savaşın en önemli kahramanlarından biri olmuştur.

Milli Mücadelenin Manevi Lideri

 Mina İnci TARAKÇI

Milliyetçilik ateşi ile tutuşan bir baba, bir şair, bir öğretmen... Mehmet Âkif Ersoy... Kalem ile milletine umut olan Mehmet Âkif Ersoy'un "İstiklâl Marşı" nı yazmasının ardından tam 100 yıl geçti.

Eğitimi ve aydın ailesi sayesinde cehaletin pençesinden küçük yaşta kurtulan Mehmet Âkif Ersoy; babası tarafından sıkı bir ahlâkçı olarak yetiştirilmiş, dürüstlük ve hakperestlik özellikleri ona küçük yaşta aşılarmıştır. Anlayışlı ve derin görüşlü annesinin de kişiliğinde derin izler bıraktığı söylenebilir. Gittiği lisede; Türkçe, Arapça, Fransızca ve Acemce dillerinde birinci iken babasının ölümüyle iş hayatına daha erken atılması gerekmiş ve bir veterinerlik okuluna başlamıştır. Okurken evlerinin yanması, okulu birincilikle bitirmesine engel olmamıştır. İlkokul çağında başlayan şiir sevdası, lisenin son yıllarında alevlenmiş ve içinde yanıp tutuşan ateş o ölene kadar sönmemiştir. Şam ve civarında yaptığı görevde, şiir ve sanat anlayışı üzerinde büyük bir etkisi olacak halkı ve köylüleri tanıma fırsatı bulmuş; sanatını halk için yapmıştır. Hayatı boyunca yapılan haksızlıklara kayıtsız kalmamış, hatta mesai arkadaşına yapılan haksızlıktan dolayı memuriyetteki görevinden istifa etmiştir. Birinci Millet Meclisinde Burdur milletvekili olduğu sırada, İstiklâl Marşı yazılması için TBMM bir yarışma açmıştır. Başlarda ortada para ödülü olduğu için katılmayı doğru bulmayan Mehmet Âkif, Atatürk'ün isteği ve dönemin Milli Eğitim Bakanının mektubu üzerine yarışmaya katılarak birinci olmuş ve şiiri "kahraman ordumuza" adamıştır.

Bir şairin dizeleri, küçük bir çocuğun çizdiği resme benzer. Küçük bir çocuk duygularını, görüş içselleştirdiklerini çizer; iç dünyasını kağıda resmederken bir şair, dizelerine ruhundan parçalar ekleyerek düşünce dünyasını ortaya koyar. Bu sebeple Mehmet Âkif Ersoy'u daha iyi anlayabilmek için, bir dizesiyle zihninden geçenleri açıklamaya çalışacağım.

"Yumuşak başlı isem sanma uysal koyunum. Kesilir belki ama çekmeye gelmez boynum." Bu söz, "Zulmü Alkışlayamam" adlı şiirinden bir dizedir. Çevresine karşı duyarlı olan şair, görev yaptığı yerlerde halkı tanıma fırsatı bulmuş ve halkın derdini kendine dert edinmiştir. Onca derdin ortasında; peri kızlarını, zehirli elmaları anlatmak yerine, şiiriyle gerçekliğe ayna tutmuştur.

Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmamız üzerine, o zamana dek Osmanlı'nın kurtuluşu olacağına inandığı İslam birliği ülküsünün gerçekleşemeyeceğini anlamış olacak ki milli mücadeleyi desteklemiş, halka umut olan vaazlar vermiş ve konuşmalar yapmıştır. Bu nedenle, milli mücadelenin manevi lideri olarak bilinmektedir.

Mehmet Âkif Ersoy'u Mehmet Âkif Ersoy yapan özelliklerinden biri merhametidir. Safahat adlı kitabındaki "Seyfi Baba" öyküsünde, durumu çok kötü olan bir adama (cebinde parası olmadığından) yardım edememesinin yüreğini nasıl burktuğundan bahseder. Ya param olsaydı ya da merhametim olmasaydı, der: "Ya hamıyetsiz olaydım, ya param olsa idi!"

"Zulmü Açıklayamam" şiirinden aldığım alıntıda anlatmak istediği, her ne kadar isyankâr olmayan, başkalarıyla empati kurabilen, onları dinleyen, yumuşak başlı bir kişiliğe sahip olsa da bu; onun uysal bir koyun olduğunu göstermez. Merhamet ve duyarlılığı etrafındakilere olan saygısından, bu onun başkalarının sürüklediği yöne gideceği anlamına gelmez. O, ne kesilmeyi bekleyen bir kuzu olmuştur ne de ayak diremeden kesilmeye gidecek bir koyun olacaktır. Aklına yatmayana karşı çıkabilen ve kendine göre tavır koyabilen Mehmet Âkif, belki direnişi ile kaçınılmaz sona engel olamayacaktır, ancak başkası tarafından da kontrol edilmeyecektir. O hürdür ve kendi kaderini yazar. Milletine adanmış İstiklâl Marşı'nın beyitlerinde de bu düşüncenin izlerine rastlanır:

"Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak."

Milletinin kanının son damlasına kadar savaşacağına, vatanını savunacağına, geriye vatani uğruna son nefesini verecek tek Türk bireyi kalmayana dek Türk istiklâl ve bağımsızlığını yok etmenin, Türk bayrağını indirmenin mümkün olmayacağına vurgu yapan şair:

"Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!"

beyitinde, "ben" diyerek, Türk milleti adına konuşarak, Türk milletinin ezelden beri hür yaşadığı, ebediyete kadar da hür yaşayacağı gerçeğini dile getirmiştir. Ona göre milletinin özgürlüğünü elinden almak isteyen çıldırılmış olmalıdır, çünkü bu asla mümkün olmayacaktır.

İstiklâl Şairi

 Müge ŞAPÇI

Hepimiz Mehmet Âkif Ersoy'u tanıyor, biz öğrenciler olarak haftaya kendisinin şairi olduğu İstiklâl Marşı ile başlıyor ve haftayı bu marşla bitiriyoruz. Lâkin kendisini sadece İstiklâl Marşı ile tanımak bizler için çok önemli olsa da Mehmet kif için yetersiz kalıyor. Kendisi sadece şair değil, aynı zamanda Osmanlı'nın son döneminde ve Cumhuriyet Dönemi'nde veteriner hekim, öğretmen, vaiz, hafız, Kur'an mütercimi ve siyasetçidir. "Vatan Şairi" ve "Millî Şair" unvanları ile anılan şairimiz de bizzat kendisidir. İstiklâl Marşı'nın yanında sayısız, çok değerli eserlere imza atmıştır.

İstiklâl Marşı 12 Mart 1921'de, Mustafa Kemal'in başkanlığını yaptığı meclis oturumunda kürsüde okunmuş ve diğer şiirlerin okunmasına gerek görülmeden büyük bir heyecan ve coşkuyla kabul edilmiştir. Mehmet Âkif, şiirinin seçilmesiyle kazandığı beş yüz liralık ödülü maddi sıkıntıları olmasına rağmen kabul etmemiş, bu parayı Darülmesai'ye bağışlamıştır. Bir kış günü, hava soğuk... Mehmet Âkif'in üstüne giymeye paltosu yok, arkadaşı demiş ki: "Ya kif, o kadar para verdiler almadın. Fena mı olurdu bak halini vaktini düzeltirdin..." Fakat Mehmet Âkif, gözün gördüğündense gönlün gördüğüyle ilgilenmiş; reddettiği 500 lirayla, üstüne alamadığı paltıyla değil, aklından ve kalbinden geçenlerle, dilinden dökülenler, kaleminden çıkanlarla meşgul olmuştur. Kendisi de demiştir ki: "Aslını gizleyemez insan giydiği kaftanlarla. Bilmez ama kendini kandırır, söylediği yalanlarla!"

Kendisi için "İslâm Şairi" demek yanlış olmaz. Bununla ilgili hem öğrencisi, hem de arkadaşı olan Hasan Basri Çantay şöyle diyor: "Evet, ona tam bir İslâm şairi diyebiliriz. Kuvvetli, imanlı, ateşli bir İslâm şairi! Fakat, Türk daima başta kalmak şartıyla. Dört lisanı edebiyatıyla bilen kif, Türk olarak yazdı, Türk olarak düşündü, Türk olarak yaşadı ve nihayet Türk olarak öldü." (Balıkesirli Hasan Basri Çantay, Akifname, İstanbul, s.225)

Kendisi ilk andan beri sanatını, dilini, siyasetini kurtuluş aracına hizmet için kullanmıştır. Mustafa Kemal'e ilk andan beri inanan isimlerden de biridir. Selma Argon Hanımefendi dedesi Mehmet Âkif Ersoy ve Atatürk hakkında şunları aktarıyor: "Dedeme sormuşlar, 'İstiklâl Marşı'nı yazarken daha biz kazanmamıştık, nasıl inandınız da yazdınız?', o da 'Başımızdakini (Mustafa Kemal Paşa) kim görse inanırdı.' yanıtını vermiş." Şairin Mustafa Kemal'e olan inancını ve güvencini "Allah keşke benim ömrümden alsa da Mustafa Kemal'in ömrüne verse." demesinden de anlayabiliriz.

Kendisi sessiz yaşamış, sessiz ölmüştür. Bu vatana istiklâlimizin marşını armağan etmiş; çok büyük bir kalbe sahip, gerçek bir vatan şairidir.

Seni rahmetle anıyoruz Mehmet Âkif Ersoy ve eminim ki dünya döndüğü müddetçe, hep rahmetle anılacaksınız.

"Allah bu millete bir daha İstiklâl Marşı yazdırmasın."

Sükûtun Sesi

 Efe SÜRÜCÜ

“Konuşmak bir mana ise susmak binbir mana. Herkes konuşmasına konuşur, lâkin sükût yürekli olana...”

Mehmet Âkif Ersoy bu sözlerle konuşmak ve susmak arasındaki ilişkiyi ve önemi anlatmak istemiştir. Konuşmak güzeldir, hemen hemen herkes kendisini ve kendi hikâyelerini anlatmayı sever, fakat doğru yerde ve doğru zamanda susmak, susmayı bilmek çok daha önemlidir. Doğru zamanda susabilmek meziyet, olgunluk gerektirir.

Konuşurken sözleri tartarak söylemek gerekir. Ağızdan çıkan sözleri, kişileri ve olayları sonuçlarını düşünerek söylemelidir insan. Gerektiğinde de konuşmak yerine susmak çok daha fazla şey anlatır ve çözüm getirir. Bir örnek vermek isterim: Trafikte artık kimsenin kimseye tahammülü kalmadığı bir zamanda, bir kişinin arabadan inip diğer kişiye, ailesine hakaretler etmesi karşısında cevap verip, ortadaki kavgayı alevlendirip, karşılıklı hakaretlerin havada uçtuğu, hatta sonunda polislerin geldiği bir durum mu; yoksa bir kişinin susarak, hiç cevap vermeyerek ortamı terk etmesi ya da ilgili otoriteleri çağırması mıdır istediğimiz durum? Bu belki küçük bir örnek olabilir ancak burada özellikle anlatmak istediğim öfke, kızgınlık, panik zamanlarında sakinliği korumak, fevri bir tavır almak yerine sakin, soğukkanlı kalmak ve susabilmek, günün sonunda insana birçok şey kazandırır. Çok hoşlanmadığımız biri hakkında bir arkadaşımız herkesin ortasında kötü bir şekilde konuştuğunda bizim de ona eşlik etmemiz mi, yoksa susmamız hatta arkadaşımızı da uyarmamız mıdır doğru olan? Düşünülmeden söylenen sözler insanların kalbini kırabilir, her türlü ilişkiyi zedeleyebilir.

Her iki durumda da olayları susarak olgunlukla ve sakinlikle yönetmek, insana her zaman kazandırır; olaylar daha olumlu ve etkin bir şekilde sonuçlanır.

Mehmet Âkif Ersoy’un bu sözünü destekleyen başka çok önemli sözlerle bitirmek isterim yazımı. Hepimizin bildiği atasözümüz, “Söz gümüşse sükût altındır.” Yine Şems-i Tebrizi’nin söylediği güzel ve anlamlı bir söz, “Sükûtun da sesi var, ama onu anlayacak yürek lazım.”

Yenilik ve Tüketim

 Ada KARAYİĞİT

“Eski eski olduğu için atılmaz; fena olursa atılır. Yeni yeni olduğu için alınmaz; iyi olursa alınır.”

İnsan varoluşu gereği açgözlü bir canlıdır, her zaman kendi elindekinden daha iyisinin olduğuna inanır. Yenilik insanlar için bir heyecan kaynağı ve kimi zaman bir üstünlük göstergesidir. Bu sebeple sürekli değişen bir kavram olma değeri taşır. Örneğin önceki yılın en değerlisi olan bir ürün ertesi yıl daha yenisi çıktığı için hor görülür ve sadece maddi olarak değil manevi olarak da değer kaybı yaşar. Modern dünyada yenilik bir ayrıcalıktır, kişinin statüsünü gösterir ve karakterini parlatan bir cila görevini görür, fakat yeni her zaman iyi midir? Yoksa bu düşünce insanların ruhundaki açlıktan mı kaynaklanır? Bu açlık dünyadaki canlı yaşamının sonuna bir zemin mi hazırlar? Yeniliğe duyulan ilgi nasıl değişikliklere yol açmıştır?

Moda, insanların farklılıklarını ifade etme arayışı ve bunun için yeni yollar yaratma isteği üzerine oluşmuştur ve I. Dünya Savaşı'ndan itibaren toplum tarafından benimsenip günlük yaşantımızda önemli bir yer kaplamaya başlamıştır. Moda, bireylerin kendilerini ifade etmelerine olanak sağlamıştır ve topluluklar içinde özgün bireyler oluşturmuştur. Hızlı moda ise 1980 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde ortaya çıkmış ve 1990'larda tüm dünyaya yayılmış bir iş modelidir. Arz talep ilişkisine dayanır ve düşük fiyatta kısa sürede üretim yapılmasıyla tekstil dünyasını kasıp kavurmuştur. Günümüzde hızlı moda tüketim faaliyetlerini o kadar arttırmıştır ki tekstil doğanın en büyük düşmanlarından biri haline gelmiştir. Yeni moda olan kıyafetler alınırken daha önce satın alınmış kıyafetler artık demode sayıldığı için hepimizin yakından tanıdığı siyah çöp poşetlerinden birine atılır ve bir daha gün yüzünü göremez. Bu aşırı tüketimin günümüzdeki hızlı artışının bir kısmını da sosyal medyaya borçluyuz. Hızlı moda bir insan olsaydı sosyal medya onun soluduğu hava, parçası olmaya çalıştığı bir topluluk olurdu. Yeniliklere ayak uydurmaya çalışan bu birey tüketim çılgınlığının kurbanı olur ve özgünlüğünden uzaklaşıp normalliğin teklifinde kaybolur. Hepimiz doğamız gereği bir gruba ait olmayı hedefleriz.

Kişiler aidiyet ihtiyaçlarını karşılamak için ise ellerinde olan telefonu varken özelliklerine bile bakmadan yeni çıkan telefonları alırlar, gardiropuları kıyafet doluyken o dönemin modasına bürünür ve eskilere ne kadar kaliteli olursa olsun değer vermez, burun kıvrırlar. Eşyaların kısa soluklu yaşamı aşırı tüketici bir kültür oluşturur ve doğa sadece bir gösteriş uğruna zarar görmeye devam eder.

Günümüzün aksine eskiden eşyalar uzun süreli yatırımlardı. Piyasadaki ürünler az olsa da insanlara yetiyordu çünkü bunlar senelerce giyilebilen kaliteli parçalardı. Alınan bir elbise yıllarca giyilir, yırtıldıkça yama yapılır, giyilemez hale geldiğinde ise bir temizlik bezi olarak kullanılırdı. Aslında farkında olmaksızın sürdürülebilir bir yaşam tarzı mevcuttu. Bu tasarruf kültürü bizim bir geleneğimiz oldu bile denilebilir. Ablası veya ağabeyi olanlar çoğu zaman onların küçülmüşlerini giyerler, kızlar ise kendi düğünlerinde annelerinin en mutlu gününde giydiği dantelli gelinliklerini giyerler. Bu durum hem sürdürülebilir moda tanımı altına girdiğinden doğaya zararsızdır hem de eşyalara verilen değer vurgulanır. Aynı durum mobilyalarda da geçerlidir, aile büyüklerimizin evinde yıllarca dayanan sağlam monte edilmiş ve oyulmuş birçok parça bulunur ama günümüzün mobilyaları öyle mi? Ucuz malzemelerden yapılmış üflesen devrilecek mobilyalarla dolu çoğu gencin evi... Oysa eskiden marangozların oyarken günlerini harcadığı mobilyalar büyük bir özenle verniklenir ve yaşam süreleri olabildikçe uzatılırdı. Anneannelerimizin, babaannelerimizin gözü gibi baktığı çeyiz sandıkları varken neden insanlar battaniyelerini plastik sepetlere koymak ister ki? Evet o plastik sepetler daha yeni olabilir fakat gerçekten de daha güzel midir? Eskinin duygusal bağı, hatırlattıkları, yaşanmışlıkları yeni aldığımız eşyalarda asla bulunamaz. Kulbu çatlamış eski bir fincanı eğer en son bir aile büyüğünüz kullandıysa onunla içtiğiniz kahvenin tadını hiçbir yeni fincan vermeyecektir.

Her yeni ürün satın alınmalıdır diye bir zorunluluk yoktur ve yeninin eskiden daha iyi olduğu ön yargısı yıkılmalıdır. Eşyaları eski ve yeni olarak sınıflara ayırmak yerine kaliteli-kalitesiz, işe yarar-işe yaramaz, kalıcı-geçici olarak değerlendirmek tüketimi azaltmak ile birlikte arkamızdan gelecek nesillere manevi değeri olan, yıllarca saklayabilecekleri, anılarla dolu objeler bırakmamızı sağlar. Bir ürün yeniliğın getirdiğı heyecan ile kısa süreli bir haz yaşattığı için değil, gerçekten ruhumuzu uzun süre boyunca tatmin edeceği için alınmalıdır.

Şiir

Alev Dansı

 Elif İnci DÖNMEZ

Git buralardan ve bul bir tepe
Korkma bir gece yarısı
Görecekler kusurlarını diye
Bırak fısıldamayı
Şehir ışıklarını kıs ve yıldızları konuşur
Çok yaşamaktan ölüyoruz

Güneşin içinden çıkıp gelen kuşlar
Uzaklardan gelen rüzgarlar
Boşluğu acılar, korkular ve mırıltılar doldururken
Kibritleri yakamam, korkarım ateşten

Gözler dolduysa denizin ruhu dans ediyordur
Gördüm titreyişlerini
Ayrı bir korku var bu gece
Yorgun düşler gece koşusuna çıkmış olmalı

Bir kez daha ölümün kucığına bırakılmış
Alevleri görüyorsun
Sevgisizliği anımsatıyor her esen rüzgar

Gülümseyen kuşları vurmuşlar
Acılarını unutma
Ve bir daha açılmayacak kanatlarını

Şiir

Uçurum

 Elif İnci DÖNMEZ

uzun uzadıya bir adın var
izmarit kokularında gölgelerle tanıştırdın beni
şimdi senle tanışmak isterim derken
gelen kapıcı beni camdan sallandırıyor
ben korkmam ölümden yemin ederim
tehlikeli bahçelerden
çekingen bir yabancı gibi ilerliyorum
zalim çiçekler dostum oldular
kulaklarım yaralı
patilerim ıslak
ben korkmam ölümden yemin ederim
korkmam ki ıslıklardan
hangi aylardan geçtiyse geçelim
hep kasımda aklım
kasımda kedileri öperiz
kasımda seni büyütürüm

kaçak kadınlar benim zihnimde kaçak
hüküm sürerken aklımda zulmet
ben bir uçurumu sevdim
kendime bile ettim ihanet
bakmam artık aynalara bakamam
düşmüşük rüyadan gök kanarken
paslı arzularına hasret kaldım
filizlenen çiğlarla boğuluyorum
gardımı düşürdüm soluklarıma karşı
göğsümde koca bir bahar taşıyorum
huzur dolu ölüm kokan bir bahar
sonbaharları affedin

mürekkeplerim seni akıtır durur
zehirli notaları yutar dururum
alevlerle işgalime güller vurur
imtihanım yok ben bir yangında delirdim
aynalara çarpıyorum
benim borcum yok
yargım yok

isterim kadınlarla bir yudum şarap içmek
aynı kadehe ağlamak
eteklerine çiçekler taşımak
ama kovulur ve tanrısız kalırım
korkmuş kafiyelere kilitli kalırım
sadece her mum gibi son bir
güzel solukla sönmek için yanıp tutuşuyorum

ruhumun zifirine bir perde çektim
ben daha kendimi sevmeden yenilgi tattım
sen bilmezsin ki
sen tanımazsın hiçbir şeyi
son kez soluklanmak için dudağıma tırmanırsın
ördüm artık saçlarımı
zalim bir aşkla sevgiyle
karanfiller yalnız yetişirse
muharebe alanından uzaktaki şatoda
kelimeleri hiç öğrenmemeliydim
hele ki uzun uzadıyaları

Travel

My Favorite City In The World

 Ece DOĞAN

Berlin is the biggest and the most populated city in Germany alongside being its capital. It is also one of the 16 German States. Berlin is surrounded by the state of Brandenburg. The most important rivers in Berlin are the Spree and the Havel.

Berlin has a great number of famous universities. Some of these are Humboldt University, The Free University of Berlin, Berlin University of Arts and ESMT Berlin. These universities are open to students all around the globe and their academic staff includes world known professors. Berlin is developed culturally as well as educationally and it has many cultural landmarks. Some of these landmarks include the Brandenburg Gate, the Reichstag Building and the Victory Column. The Brandenburg Gate ,which has become the symbol of Berlin, was built between 1788 and 1791.The gate was closed during the separation of Berlin and it was reopened to transport on 22nd of December 1989.

The thing that will probably draw your attention most will be the standing pieces left of the Wall of Berlin. The Wall of Berlin was built nearly 44 km long after the defeat of Germany in the second World War. The wall was brought down in 1989 after standing for 28 years. You can see extraordinary graffiti's on the pieces that are left. Another thing to see is "Checkpoint Charlie" which was a checkpoint when the Wall was still standing.

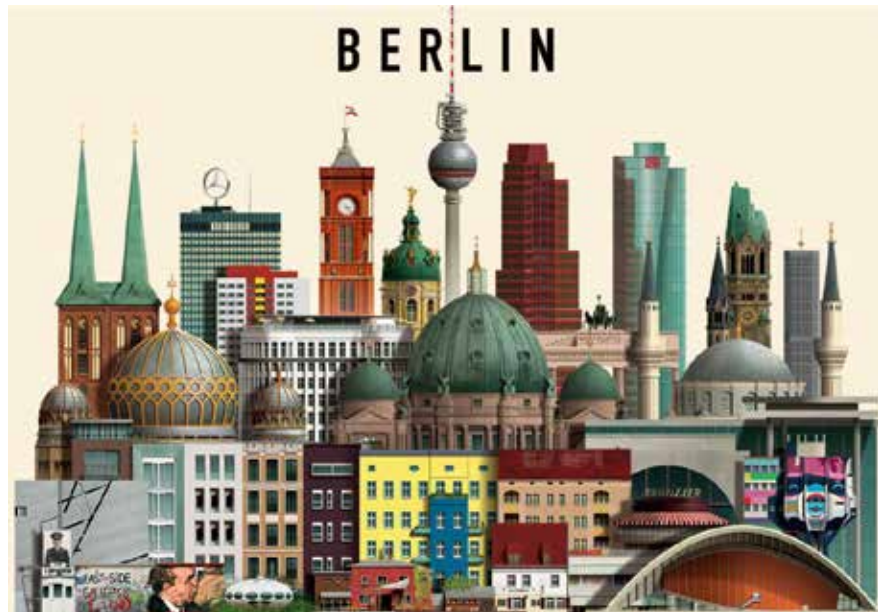
The European churches have a beauty of their own,"Marienkirche" in Berlin is one of these beautiful churches. It is the oldest church in Berlin alongside the Nikolai Church. It has a unique facade because it was built with red bricks. It was damaged in 2nd World War but it was reconstructed. You can see the "Pergamon Altar" from Turkey in Pergamon Museum.

"Schlossgarten Charlottenburg" in other words the "Palace Gardens of Charlottenburg" is another place that has to be visited in Berlin. The palace itself can be visited as a museum. Another famous garden in Berlin is the "Gärten der Welt", "The Gardens of the World". This garden includes an oriental garden with separate Chinese ,Japanese ,Italian, English, Korean and Balinese gardens. You can easily spend a whole day walking around in these gardens.

The delicacies you have to taste when visiting Berlin, include the "Berliner" named after Berlin. The Berliner is a dessert made of fried dough injected with jam or chocolate. Other delicacies include the "Eisbein" ,the "Schnitzel Holstein" and the "Senfeier".

Legoland, located in Potsdamer Platz, is a popular destination among Lego enthusiasts all around the world. If you visit Berlin during Christmas, do not forget to visit the Christmas markets located all around the city.

In a nutshell Berlin is a vibrant and beautiful city. I hope one day you will have the opportunity to visit and enjoy just like I did.

Story

The Soothsayer

 Aslı TİRYAKI

"My name was Cassandra. I was born at The Great Times, in the middle of spring. My mother always said that after my birth, the flowers bloomed and it became much warmer. She was... a beautiful woman, when she looked at me, there was always a gleam of light in her eyes."

"Is that all you remember?" the voice of a man echoed at the halls of the saloon which was burned long ago, and no longer used for welcoming people.

Cassandra shook her head softly. "I remember many things." she stared at the man sitting in front of her to get permission to talk.

"Then tell me." the man replied.

"The Great Times, despite the name, was not that great. Still, I was a little child and I remember, everything was just like they should be. Those were happy days, and I remember the peace, the fun I had. Maybe it's just that I am nostalgic, I am not sure." she said.

Her listener ran his fingers through his hair.

"It continued like that until my twenties. Good days were passing by and I wasn't even realizing it. Then I met him.

"Whom?" his voice escalated more than he wanted.

"You know what, I... don't remember his name. Neither his face. Though I recall that he was a fine gentleman." She smiled vaguely. "You remind me of him a lot."

At that time, I was a waiter at a cafe. We had merely enough clients, as we were close to a touristic region. One day, he came in and he ordered a coffee, his eyes fixed on me. That night I didn't feel well. I didn't dwell on it. After that day, when he visited our cafe, I felt bad. I always thought I became ill because of something I had eaten. Then we met a few times, little dates and chats, that's all. Talking to him, I felt like.. I had clouds of darkness inside me. Then one day, he just left. Without any notice, without further explanation. He didn't say anything before he left but I just.. knew it already. Not just about him, about many things.

"What do you mean by that?" he asked and leaned forward in his seat.

"You probably won't believe me, like others."

"I probably will."

"Well, after his departure, I began to see things more clearly, like I never saw them. I began to see the future. At first it didn't affect me. I was going to work, knowing that I would spill coffee on myself. I took precautions and prevented those little accidents. I saved my friends from misfortunes a few times. But also, I saw awful things. Terrible, unavoidable things..

"Hey, you are really calm. This, future-telling thing, it's a daily activity for you I guess?"

The man paused for a few seconds and he started to laugh. Cassandra stared into his eyes. She noticed the bright color in his eyes had and she looked away.

"Like what, it is not for you?"

She didn't understand what he wanted to point out. She continued. "One day, I saw a great war. It wasn't a war, more like a fight. There weren't even proper weapons in people's hands. Everyone was angry and there was agony everywhere.

"Where did that happen?"

"On a desert I think. This vision passed by my eyes over and over. There was only chaos. The place, time and people changed but something was constant. The anger."

"Why?"

"I saw the reason many times. For survival. For their hunger and thirst. At school we were taught that all brutality ended after the last century. But this thing I saw, it was purely ferocious and cruel."

"So?"

"I told this to others. I told them about wars that were awaiting us. To my friends and family at first. They thought I was talking nonsense. I insisted on telling them. Disasters were approaching. Not just because of those wars I told you. An absolute, definite destruction. Our ultimate end was looming. They didn't listen to me.

Then the first disasters started. There were concerns yet it wasn't something that we hadn't already encountered. Floods, fires, outbreaks. Each day, something else was happening. But after a few days, everyone started to lose their interest. Like they weren't affected at all. Like they didn't live on Earth. Like tomorrow, they wouldn't suffer. Nature was protecting itself from us. We became a threat to our mother. Each and every day, with my visions I repeated, that we had to do something or it would be far worse!

The man let her pour out. There was a frightening flame on her face, framed by her messy brunette hair. He knew her. He'd already seen her.

"They didn't listen to me. And this happened. There, you see it. This saloon was a place of amusement once. Now it's just a burned down, abandoned building. What is even important here anymore?"

They sat in silence for a few minutes. "I'm sorry. I didn't want to get angry all of a sudden. But... If only they had listened to me, to us... We could have changed something. We could have prevented things, that's all."

"No. You are right about being angry." he cleared his throat. "I think it's my turn to talk. You know nothing about me but you still told me a lot."

"I- Um, yes I did."

"Don't worry. You already know me. I'm the one who gave you this "curse". I'm the one who can see the future and who knew that no one would care about your words. I, Cassandra, am the light and the truth. I am the sole Sun when everything and everywhere is filled with darkness. They, those mortals, call me Apollo."

Cassandra was indeed surprised but she tried to keep calm. "I saw you. Of course, you were that guy! And I saw you several times in my visions too. Then, why are you here?"

"I just wanted to apologize. And for hearing your story, before it all ends. It's all because of an old grudge that you have this curse. I wanted to improve things but as you can see, an ancient curse can never break. Well, the time has come. Goodbye Cassandra."

Before Cassandra could say anything, Apollo lifted his hand. Then everything turned black.

As the young woman was lying awake in her bed, the cold autumn breeze welcomed her to the morning. She got up, a bit confused. She was sure that she had a dream that night but she couldn't recall anything. Her name was Cassandra, like that soothsayer in mythology.

James Webb: The Largest Telescope Ever Put Into Orbit

 Beren AHU

Despite its many delays over the years, the aircraft finally arrived by cargo in French Guiana, before being transferred to the Kourou base. But why the astronomers and space enthusiasts have got all of their fingers and toes crossed for the launch of this telescope? Why is James Webb Space Telescope such a big deal for them?

NASA's up-and-coming space telescope, the successor to the vaunted Hubble Space Telescope, was named after James Webb, a former NASA administrator who led the agency through the years of the Apollo missions, although many astronomers were disappointed by this decision. The James Webb Space Telescope, scheduled to go into orbit on Wednesday 22 December, is the most complex and powerful space observatory ever built. The Webb Telescope is a joint venture between NASA, the European Space Agency(ESA) and the Canadian Space Agency(CSA).

Webb is often described as a successor to the now 31 year old Hubble Space Telescope. On its website, NASA explains that the JWST "is not a replacement for Hubble, but more of a successor [...] due to its very different technical characteristics." Hubble is an optical telescope -the human eye can detect a range of light in a range near the visible light (between ultraviolet and infrared light on the electromagnetic spectrum)- allowing us to learn about the histories of galaxies and other distant objects. We can compare the Hubble to a giant eye orbiting the Earth. Besides, James Webb is quite superior to it. It monitors infrared waves, which is a type of radiant energy that is invisible to human eye but that can be felt as heat.

James Webb will not continue its observations on the visible and ultraviolet light like Hubble, but by detecting infrared waves, it will now make the universe visible to its impossible spots. So, this telescope will revolutionize the search for extraterrestrial life on distant planets as it keeps adding to our knowledge of the first galaxies. Webb will help us understand the origins of everything we see around us, and how we came to be.

Hubble discovered thousands of galaxies and participated in mapping the Universe. But one of the major challenges for space telescopes is to go back in time. Hubble and Spitzer had identified a galaxy created 400 million years after the Big Bang, whose light took 13.8 billion years to reach us. With the James Webb Space Telescope, NASA researchers are confident that the device will be more accurate than its predecessor, and by focusing on capturing infrared light, will be able to observe even older celestial objects, allowing them to learn more about the history of the creation of the Universe. In parallel, galaxies, stars or nebulae already perceived will be able to be analyzed again with more precision and detail, and the telescope could potentially detect new exoplanets in record time.

Reason that James Webb was designed to be an infrared telescope is that infrared observations can only be done outside the Earth's atmosphere. The Earth's atmosphere serves as a barrier to a large section of the spectrum, as the ozone layer holds the light. Even though there are huge telescopes in Hawaii and Chile, the light pollution in the world needs to be avoided in order to detect the infrared waves emitted by extraterrestrial objects. There are many infrared light sources on the earth which makes the space observations impossible; including me and the cat sleeping on the edge of the table, and of course, the Earth itself. In short, the heat is everything! In order to make observations free from the occasional shadowing effects it would experience if operating closer to our heat source world, the rocket will hurl the telescope about one million miles (1.6 million km) from Earth.

Pollution Around The World

 Attila TOMRUK

Pollution in the world has increased with the development of technology and has become a big problem even though people don't want to believe it.

Some of the reasons for the increase of pollution are: uncontrolled increase of human population, unconscious construction and distorted urbanization, lack of attention to recycling.

Although water pollution looks like it's dangerous just for creatures which live in the water, it is dangerous for the whole ecosystem. Fish to duck, duck to owl, this pollution is transported by food. Naturally the humankind is the part of this ecosystem and human beings harm the environment with their own hands.

Air pollution is the kind of pollution caused by the increase of gases such as CO₂ as a result of uncontrolled release of exhaust gases into the air. Car exhaust gas and the unfiltered factory's chimneys effect the increase of air pollution.

How can we end this environmental pollution? Although what we can do individually is limited, it will be effective if everyone does the same and takes the same precautions.

First of all, we must be conscious consumers, we have to buy just what we need and consume. We should sort our waste properly and pay attention to recycling.

Then there's what we can do on a country basis. Most countries are aware of the danger of air pollution and water pollution and continue to take steps in this direction. The Kyoto protocol, the Paris climate agreement, the Stockholm conference are just some of the steps taken.

Let's begin with our school. Our recycling bins are already in use in our corridors. Let's go back and look at them carefully and use them for their purpose. If we continue to care about recycling, a cleaner environment awaits us.

Teenager Blues

 Ayşe Kayra ÖZLEN

When you're a teenager everything feels strange. The looks people give you are strange. The feeling in your chest is strange. Even the way you live is strange.

Sometimes it takes people years to figure out who they are, or who they want to be. Sometimes it doesn't. I was one of those people who didn't have a crisis moment in their life. It almost felt like everything was perfectly clear, which made me feel strange again.

Teenagers these days have a lot to figure out such as gender identity, family and relationships, social anxiety, which are all very serious topics. Sometimes it takes years to find out about themselves, sometimes it takes only two days to clear their minds. And of course both are completely normal in their own ways.

The key to finding ourselves is patience. Sometimes it's really hard to listen to our inner voice. Even though it screams at us, it sounds like a whisper. That's when patience enters our journey. Not rushing into things and taking our time is what's most essential. Yes it might take days, weeks, months or even years to find our true selves but growth is something that happens in time.

There's always a second way of course. Not everyone is the same. Not every teenager takes time they need while finding who they really are. For some, it is just like a lightning. It's hard but very effective. It feels like you've always known the way you felt and the way you wanted to be. Sometimes it feels wrong to find yourself so easily and in such a short time but as mentioned before, not everyone is the same. And that's perfectly fine.

Just remember the way of finding yourself might take some time, or not. Honestly it depends on the person. Eventually everything turns out just fine; the feelings you feel, the decisions you make, the turns you take, the rules you set for yourself are just fine. Some teenagers doubt themselves just because they want to fit in but they always forget that every single person is unique and strange in their own way.

Education-real Vs Virtual

 Demirhan DEMİR

Covid 19 literally took over our lives. Beginning March 2020, schools worldwide started continuing the education via online classes. We were all part of it. Now as we are back in school, are you questioning the difference between online and face to face education? As a student myself, I shall now compare them.

Hi, I'm Demirhan Demir and I'm a student from class 10-F. I was a happy Pré Lycée student, starting the second term of the 2019-2020 school year. I was happy, fine and was loving the time I got to spend in this school. I love surfing online. And that's exactly how I first heard of the virus. I had seen a post on the internet, where a Chinese newspaper was talking about how the symptoms of the old Black Death was found in the doctor's check-up of a man in China. I remember the post mocking and making fun of it. And straight after two weeks, the virus arrived in Turkey. We couldn't believe it. It was as if we were in a sci-fi movie. Masks, disinfectants, quarantines, restrictions. And especially we teenagers, aged between 12-20, we had to self-quarantine at home, and participate in education via electronical devices.

We had just finished our exams, and we were now starting online education. At first, it was actually quite difficult to adapt. Teachers struggled, we struggled. But at the same time, I have to admit; it was quite fun! We were able to sit in comfortable clothes, we had a lot of time after school, we were able to eat at the same time as we listened. These were the things we wished we could do when we were in school.

I and my group of friends were thinking ; "Hey, this isn't that bad after all! Exams are over, we don't have to wake up early, we can spend more time after school talking over communication programs, and play games! Also this will probably end in a few weeks and we can go back to our school." Sadly, this wasn't the case until this September. The things we talked about were quite fun when you think of it, but there were also the realities and problems we had to face.

The first year, the most important lesson to practice was French, and I remember having to try and focus as much as I could.

Suddenly I started feeling that it was getting quite difficult to concentrate in classes, and our teachers still were doing quizzes to evaluate us. Studying became much harder, because we didn't even know if we were going to be back in school by the end of that year. French and Math were especially difficult for me. And we still had to study for these two more than the others, as we had quizzes to go through. And I also had the feeling this would affect us more and bring the effect of a cold shower once we actually returned to school. But morally, this made me appreciate everything and every opportunity I had.

As we didn't get back to school and we weren't to be graded the second term, I have to admit I kind of lost interest in my classes. Instead, I tried my best to spend quality time with my friends online after classes. Started going for walks, watching movies and things like that.

Following year, we started online education again, but this time we had to give our maximum attention and concentration as we had common exams. But by this point we were way too bored and now I had lost my concentration. This was the worst problem I had to endure during the second year. And once it was actually announced that we would be returning to school by September 2021, it was a total blessing.

In comparison, speaking for myself, online schooling and education was quite comfortable and as efficient as possible for quite a long time. It was a different thing to experience. We tried our best to stay as sharp and ready as possible. We tried our best under these conditions. (I have to admit, I kind of missed attending in my pajamas and a nice hot cup of tea!) But if you ask me, face to face education is so much better. No distractions, more disciplined, easier to follow when in class, and psychologically listening as a group with my friends and with our teacher explaining to us in class is more effective. I feel much better and happy being with friends in class and in school. There are still people whom I have not yet seen their full faces. I must admit that wearing a mask does affect me; I feel sleepy and sometimes feel as if I'm not actually breathing. Hope we can completely defeat the virus, so we can remove the masks, the Plexiglas on the seats; and return to our old normal. Stay strong everyone!

Will Beloved Technology Annihilate Humankind?

 Selim MAMAK

Human nature has an inherent desire to prosper and advance. Thus, humans aspire to endure a prolonged and prosperous life and bequest their children with a marvelous legacy.

In order to attain this fabulous intention, humankind, before discovering modern sciences, consulted celestials and believed in divinity. They strived to be the predominant authority throughout lands.

Not long after, with the cognizance of mathematics, physics, chemistry, and all other requisite sciences, astute scientists revolutionized the world; hence, they initiated a new world order which emboldened new vigorous scientists.

Forsaking the Dark Ages behind, adapting to the new reality was arduous but inevitable. Subsequently, inquiring pioneers developed bizarre systems coalescing sciences and crafting, which denominated technology.

Initially, it was a salvation for manufacturers. It facilitated their production. Henceforth, it gradually spread from one land to another and became extensive.

Even though technology possessed colossal benefits, some scrutinizing scientists embarked to quarrel its validity and aftermath on individuals. It was evolving post-haste and without required restraints. Suddenly, an entirely new branch emerged, which was entitled Computer Science.

This ingenious science analyzed computers and advanced programs. It rapidly mesmerized inventive minds. Thereupon, humankind acquired access to the virtual realm, which had unlimited power. Nevertheless, their ambitions were not yet satisfied; they craved more, they desired to obtain a machine that held all the answers, which led to the creation of Artificial Intelligence.

It executed tasks that usually necessitated human intelligence, such as visual perception, speech recognition, and decision-making. Albeit it had the potential of a savior, still, "what have we unleashed?" querying spirits pondered. They had a point; technology was ubiquitous in contemporary society, and not only did it surround all humans, but also it was linked to one another. To elaborate, one of the foremost scientists of the present world, Elon Musk, asserted that AI is likely to overtake humans in the next five years since it will be immensely smarter than humans. Moreover, also, Stephen Hawking urged humanity that AI could spell the end of the human race.

Consequently, humankind is playing with fire; the product created by their eagerness contains the potential to demolish the human race.

From A Senior's Point Of View

 Yasemin KAN

And just like that our story is over! Five years of Saint Joseph comes to an end. We all knew this day would come at one point, but not this fast. I remember my first day as if it was yesterday.

A scared but rather excited girl who was reluctant to learn French and thought a five year-period was just too much.

We were in class and we met our French teacher for the first time. She spoke in French. We could not understand a word. We looked at each other, confused.

It was at that exact moment that I knew it wasn't going to be easy. As days passed, I got used to the school, the language and the culture behind it. Next year was different. Then we had more lessons, an already existing bond with friends, and a much better level of French to begin with...

We had started high school. In this journey, we had some obstacles like the pandemic that has taken over the world for nearly two years. Even though online schooling was up and running, it was of course challenging for our mental health.

I remember this so vividly, it was the June of 2020 and I was a 10th grader at the time. 12th graders were graduating online. They couldn't do any of the traditional celebrations. Our teachers had prepared a farewell video for them.

Watching that video, I was crying my eyes out thinking what if it never finished? What if I couldn't graduate either? Next year, we started with our hopes up. We had started online but we knew at one point we would come back to school.

That wasn't the case. 11th grade finished online. And now here we are, last year, at school, face to face. In a couple of months we aren't high schoolers anymore. The « five years » that seemed impossible to accomplish is about to end. Saint Joseph will always have a special place in my heart and I'm sure all my friends would agree that the teachers that we have met, the friendships that we have formed and the values that we have learned inside the walls of our school will always be remembered. And just like that our story is over...

Poetry

Life As We Know It

 Ayşe Kayra ÖZLEN

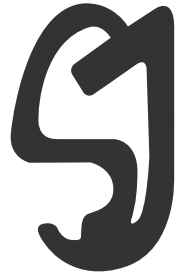

We live life,
Never knowing what it means.
It's somehow chaotic,
And troubling in a way.
But is the most peaceful
And meaningful thing ever.
We grow,
Not wanting to grow up.
So that it could stay this simple.
We go through things,
Saying we're okay,
But not being fine at all.
Life is a masterpiece.
Until hardships tear it all up.
But we'll forget about it long enough.
To forget why we needed to.
Life may be hard,
But it's more than beautiful too, It's gorgeous.
Life is ever changing
It makes your flowers grow and turns them into
thorns
But it's all worth it
Cause when you're clean You never want to risk it.
Inspired by the artist, Taylor Swift.

İllüstrasyon: Batuhan PULAT

“Birlikte daha güçlüyüz.”

İstanbul Özel Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat Işık Cad. No:62 34710
Kadıköy / İstanbul - Türkiye

sj.k12.tr